

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura
Quart període

Sèrie P - Número 52
26 d'abril de 2012

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 31, segona i darrera reunió

SUMARI

Informe

del Síndic de Greuges al Parlament corresponent al 2011 (tram. 360-00006/09) p. 3

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les infraestructures d'aigua
i sanejament (tram. 302-00127/09) p. 23

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la implantació del macrocomplex
de lleure Eurovegas (tram. 302-00128/09) p. 30

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les relacions financeres
amb l'Administració general de l'Estat (tram. 302-00129/09) p. 39

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques per a la recuperació
de la memòria de la Catalunya del 1714 (tram. 302-00130/09) p. 45

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre el dret a decidir del poble català (tram. 302-00131/09) p. 53

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de la funció pública (tram. 302-00132/09) p. 62

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política general d'equitat
en el sistema educatiu (tram. 302-00133/09) p. 69

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la transparència en l'ús
dels recursos públics (tram. 302-00134/09) p. 76

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 31.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i tres minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Francesc Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals, i els consellers d'Economia i Coneixement, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, de Benestar Social i Família, d'Empresa i Ocupació i de Justícia.

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats, es reprèn la sessió amb el tercer punt de l'ordre del dia, que és l'Informe del Síndic de Greuges al Parlament corresponent al 2011.

Informe

del Síndic de Greuges al Parlament
corresponent al 2011 (tram. 360-00006/09)

En primer lloc, em plau saludar en nom de la cambra el síndic de greuges, l'il·lustre senyor Rafael Ribó, el seu equip, que avui ens acompanya, i també els síndics i síndiques locals i el síndic de la universitat. Bon dia i benvinguts a la seu del Parlament de Catalunya.

D'acord amb l'article 159.3 del Reglament, farà la presentació del resum general de l'informe anual el síndic de greuges, l'il·lustre senyor Rafael Ribó.

El síndic de greuges (Rafael Ribó i Massó)

Gràcies, presidenta. Una salutació als síndics locals i universitaris presents i a totes i tots vostès en el moment de presentar-los l'Informe del Síndic del 2011.

Saben vostès que el Síndic ha de presentar al Parlament tres informes anuals: el de la situació dels drets dels infants, d'acord amb la Convenció de Ginebra, que va ser presentat l'octubre i que ara amb la constitució que vostès han fet d'una comissió de la infància veurem el 22 de maig, crec; l'Informe de l'Autoritat Catalana de Prevenció de la Tortura i els Maltractaments, d'acord amb el protocol de les Nacions Unides, informe que es va presentar el desembre i que ja va ser discutit, i l'informe anual, que ho comprèn tot, que va ser lliurat el 15 de febrer en aquesta cambra, discutit ja en quatre sessions de comissió i avui en plenari.

Fa 2.200 anys –2.200 anys– que a Megalòpolis, a l'Arcàdia, Polibi començava la seva història, gran clàssic del que és història, dient: «No hi ha per als homes cap norma més segura que la coneixença dels fets esdevinguts anteriorment.» Amb tota la modèstia del món, el que els parla, elegit per vostès, no fa 2.200 anys, sinó fa tres anys, que els diu en el frontispici dels informes: «Compte amb l'erosió de drets a partir de prioritats pressupostàries.»

L'any 2009 ens referíem des del Síndic institució a petites puntes significatives de prioritats socials que lesionaven drets. L'any 2010, quan ho presentàrem el febrer, i després en plenari el març o l'abril del 2011..., de l'exercici del 2010..., advertíem de polítiques ja gruixudes que afectaven drets importants, com els lloguers socials, les necessitats educatives especials, els infants en risc, etcètera. I el 2011 nosaltres els hem advertit que aquesta reducció continua afectant, però amb un afegit: assenyallem que hi ha hagut males pràctiques administratives que han deixat gent en la indefensió.

He de dir, a continuació, que és un exercici on s'ha incrementat molt el treball en el Síndic, i he de dir que és un exercici on s'ha incrementat molt la col·laboració de l'Administració amb el Síndic.

Aquest volum de l'informe, que tenen penjat al web i el tenen en suport informàtic a disposició de tots i totes vostès, comença justament dient que el Síndic és conscient de la dimensió i de les conseqüències de la crisi, i de l'estret marge de moviment que tenen les institucions públiques catalanes a l'hora de decidir sobre la despesa pressupostària. Per tant, constatant aquestes afectacions i conscients d'aquesta situació, és evident que el marge de debat sobre les queixes que rebem i els suggeriments i les recomanacions que hem fet a les administracions s'ha de basar en la discussió de les prioritats, o sigui, de les opcions que ha de fer el governant i només el governant –i té la responsabilitat democràtica de fer-les i ningú el pot substituir– a l'hora de decidir on s'inverteix, on s'utilitzen els cabals públics.

L'afectació de determinats drets socials per l'afebliment de polítiques socials debilita també el paper que ha de jugar el poder públic en la garantia d'aquests drets, però es complica, per dir-ho d'una forma suau, si a més afecta el dret a la bona administració.

Jo els donaré de forma telegràfica alguns exemples d'aquesta erosió, però especialment d'aquesta mala administració. Hi va haver mala administració –concepte tècnic que s'utilitza des que el rei de Suècia va decidir crear l'Ombudsman, el primer del món, el 1809– a partir de l'operació que es va encetar aquest estiu en la gestió de la renda mínima d'inserció, quan es va passar al pagament mitjançant xec bancari i quan després, també en diàleg immediat i també en col·laboració amb el Síndic, es va tornar al sistema de pagament per transferència. Es van aturar pagaments fins a arribar a verificar dades, i es va entendre clarament que es bloquejava un pagament d'una forma incorrecta si era una suspensió de fet d'un dret.

Tot dubte ha de dur a la investigació. El dubte no pot dur a negar el dret. Ha de dur a una investigació de la qual ha de sortir la decisió, de forma fefaent i amb tot el rigor que està regulat per l'Administració, de si aquell dret pot ser o no objecte de satisfacció. I és en aquest sentit que encara arrosseguem les seqüeles d'aquelles decisions, davant d'aquell bloqueig o davant de la lentitud i demora a l'hora de fer els pagaments pendents o de resoldre les demandes d'aquesta mateixa renda.

Parlem de milers de persones..., on segur que hi ha hagut irregularitats i on cal, i el Síndic dóna tota l'autoritat al combat de les irregularitats..., però no pot ser que això signifiqui afectar un volum molt important de milers de persones que estan al llindar de la inclusió social, i més en uns temps com els actuals de crisi econòmica.

És diferent el que hem notat quan han crescut de forma important les queixes en el tema de la política de salut. Sempre, el síndic els havia dit que estava fins i tot sorprès, essent la salut un servei tan universal –el més universal que tenim, el que poden fer servir no només els 7 milions i centenars de milers de ciutadans catalans o de persones que tenen tots els drets a Catalunya, sinó també una part de la gent que ha vingut d'altres llocs i no tenen ni molt menys del tot regularitzada la seva situació–, de l'escassetat proporcional de queixes que arribaven.

Per raons pressupostàries, òbviament, s'ha entrat en una reordenació de determinades polítiques importants en salut que al nostre entendre, d'acord amb l'anàlisi de les queixes i les resolucions emanades, erosiona drets de les persones. Caldria ser molt més curós quan, disposant de catàlegs legals de què hom pot esperar sobre la consulta, sobre la diagnosi, sobre la intervenció..., o bé es complissin o bé els modifiquéssim si no disposem dels recursos necessaris. I el síndic és conscient que això també es coordina o es connecta, i hauria de fer-se de forma coordinada, amb decisions que es prenen en el consell territorial a nivell d'Estat.

Però ens referim bàsicament a les queixes que ens arriben quan els temps d'espera superen de molt, però de molt, el que està regulat i el que està normat encara avui.

Hem tingut problemàtiques molt més puntuals, en el camp de la salut, com són tots els temes dels fàrmacs i de l'accés a la farmàcia en general, que també hem pogut treballar tant amb l'Administració com amb el col·legi professional.

Notem fenòmens similars a través de les queixes en el camp educatiu quan es redueixen recursos humans i econòmics dels centres. A principis del 2011, 165 centres públics es van adreçar al síndic amb un motiu principal: la reducció de la partida pressupostària que el departament destinava o destina al funcionament de centres, reduccions que afecten l'eliminació de dotacions associades a programes d'innovació educativa o de recursos específics per atendre adequadament la diversitat de l'alumnat.

En la mateixa línia, o en paral·lel, les queixes o actuacions d'ofici que hem fet sobre la situació de centres educatius, on en alguns es donen condicions materials, ja sigui per antiguitat –o sigui, per haver-se quedat vells i obsolets–, ja sigui perquè havent estat posats en forma moderna –en allò que se'n diu falsament «barracons», que de vegades tenen condicions millors fins i tot que centres construïts sòlidament... Però en aquells que, sigui per les condicions de conservació, per l'antiguitat, per defectes constructius del centre o per limitacions d'espai..., es donen condicions que

atempten o poden atemptar contra la dignitat dels infants i dels mateixos professionals que hi treballen.

Però en aquest camp de l'educació jo els subratllaria, com el fet més punyent que podem detectar en afectació de drets, el que toca la igualtat d'oportunitats quan es redueixen les beques de transport o de menjador escolar. Una escola que tingui el menjador buit o amb poca assistència ens alerta de l'atemptat a la igualtat d'oportunitats, perquè es dóna, i més en crisi, el cas normal que les famílies ja no solament no poden pagar el menjador, sinó que ja no fan anar els seus fills a l'escola.

Per això també demanem que es cuidi l'educació inclusiva, que es tinguin en compte les previsions legals que hi han a Catalunya sobre educació inclusiva, i que com a prioritat es posin per davant les dotacions per a necessitats educatives especials.

Em podria també aturar, en algunes d'aquestes puntes en el camp de la infància –que veurem detingudament en la comissió corresponent junt amb la meua adjunta pels drets dels infants, tal com està establert a la llei–, en tots els temes que especialment afecten avui l'atenció dels infants i l'ajuda als pares en la criança dels fills, o en aquells que afecten la recuperació i rehabilitació de l'infant i l'adolescent en el sistema de protecció.

És evident, com deia fa poca estona al president de la Generalitat, que hem de saber fins i tot calcular el cost en un centre o en una família a l'hora de decidir, d'acord amb el que ens diuen els experts, on és la idoneïtat en el tractament d'aquell infant que pot tenir una problemàtica o un risc social. I fins ara es demostra que, essent molt més barata la família, caldria dedicar-hi potser més recursos, més foment, més cultura i més ajut, perquè seria molt més idoni per a l'atenció d'aquell infant.

I en l'informe d'enguany els hem assenyalat, com a particularitat significativa, les mancances que hem detectat en l'atenció de la salut mental dels infants i dels adolescents.

No em voldria estendre més amb exemples de les diverses administracions o departaments, però sí que voldria aturar-me només uns breus moments en la mateixa Administració i en el funcionament de l'Administració, com a concepte i com a institució global.

Tenim pendent a Catalunya, i també a l'Estat espanyol, però específicament –i em toca a mi recordar-ho– a Catalunya, l'obertura de majors canals de participació de la població amb l'Administració. Tenim pendent la regulació de manera completa del dret d'accés a la informació. És un dret regulat per codi europeu. És un dret que està, ja, aplicat a moltes democràcies europees, i Espanya i Catalunya anem al vagó de cua en aquest tema.

I l'any 2012, amb totes les facilitats que tenim tecnològiques i amb el canvi de cultura per què passen positivament les noves generacions, seria importantíssim que, amb diligència, des del Govern de Catalunya donéssim empenta a aquest tema i que els parlamentaris que treballen, com ens consta, en aquesta casa en la

qüestió també poguessin entrar aviat en la solució legislativa d'aquesta dimensió.

I, permetin-me que els citi també un tema –i que els el citi al final d'aquest apartat de l'Administració, que sembla que sigui només un serrell–, no deixa de ser molt important que enguany hàgim tingut encara mes queixes, explicables, en l'apartat de contractació de les administracions quan petites i mitjanes empreses s'han trobat amb serioses dificultats pels impagaments de les administracions. I hem demanat a les administracions que hi hagi una major planificació, estabilitat i coneixement de quins són els terminis concrets de liquidació d'aquests deutes com a apartat important a l'hora de la reactivació també de la situació econòmica.

En l'informe hi trobaran vostès tota una dimensió important per als temes d'habitatge, d'urbanisme, de consum o d'urbanitzacions, ja que en època de vaques grasses parlàvem tots de la possibilitat d'aplicar-hi polítiques similars a les que es van dissenyar per als barris i que avui tornen a aparèixer com a dificultats, paràlisi o situacions en condicions quotidianes difícils.

Però en aquest apartat sí que hi ha un tema que no podem deixar d'esmentar, on l'any 2011 el síndic va aconseguir una gran col·laboració de l'Administració i ciutadana: el redreçament dels deutes hipotecaris. A la institució del síndic s'hi reuneix una comissió formada per representants de l'Agència d'Habitatge de Catalunya, de l'Ilustre Col·legi d'Advocats de Barcelona, del Col·legi de Notaris, del Tribunal Superior de Justícia, de Càritas Diocesana i d'entitats financeres. I hem avançat –com vostès coneixen, perquè en part ja ha estat dipositat en aquest Parlament– amb recomanacions com difondre entre les persones afectades per aquest endeutament aquells dos grans instruments que continuen essent avui Ofideute, per part del Govern de Catalunya, i Càritas a l'hora d'entrar allà d'immediat a pal·liar, solucionar, i acomboiar, orientar, informar, les persones que es troben en aquesta difícil situació del sobreendeutament.

Hem proposat a tots els grups parlamentaris un conjunt de modificacions fiscals per ajudar en aquestes operacions, i els he de felicitar, perquè en part van ser recollides en els debats de l'exercici pressupostari d'enguany. I treballem per trametre a les Corts Generals una proposta de sistema de redreçament de deutes en cas de sobreendeutament com el que es fa a França o com el que es fa a Alemanya, un instrument administratiu vinculant amb participació de totes les institucions per a la resolució d'aquesta temàtica tan punyent.

Es tracta, en definitiva, de ser capaços de veure que en època de crisi, en època d'agreujament dels temes socials, és un moment de fer prioritats de màxima necessitat, de saber on és la línia d'inclusió i de fer també un discurs de valors forts, de comunitat, d'igualtat i d'equitat. Un clàssic diu que la disposició a admirar, i fins i tot adorar, el ric i el poderós i menysprear, o com a mínim negligir, persones pobres o amb dificultats és la major i més universal causa de corrupció dels sentiments morals. Ho escrivia Adam Smith a la *Teoria dels sentiments morals* el 1759, i crec que té molta ac-

tualitat per contemplar els debats que de vegades es propaguen sobre què succeeix en uns moments tan convulsos com els actuals.

I és normal, és explicable i fins i tot és, com ha dit algun governant, d'expressió de salut pública que hi hagi un conjunt d'entitats socials que reivindicuin, que demanin, que es mobilitzin i que es manifestin. És un moment molt dur on la democràcia permet l'exercici de molts drets que hauríem de contemplar com una activació de la societat quan plantegen temes tan elementals a l'entorn de la inclusió social.

L'exercici del 2011 el síndic va haver d'abordar l'esdeveniment dels anomenats «indignats», i vàrem fer dues actuacions d'ofici sobre el que va succeir a la plaça Catalunya el 27 de maig i a l'entorn d'aquesta institució, el Parlament de Catalunya, el 15 de juny. En aquelles actuacions d'ofici el síndic afirma categòricament, seguint el Tribunal Constitucional fil per randa, que no es pot limitar ni el dret de reunió ni el dret de manifestació. Són dos drets elementals, fonamentals, que estan a la Constitució i que han estat objecte de successives sentències del Tribunal Constitucional. Toca a l'Administració prendre les mesures per a l'exercici d'aquests drets, ja que poden afectar els drets d'altres persones, tal com també contemplàvem nosaltres en l'actuació d'ofici.

Nosaltres vam entrar a analitzar com s'havia actuat davant d'aquells dos esdeveniments. La nostra proposta en l'actuació d'ofici és precisament la de contribuir des de l'anàlisi dels fets a millorar l'Administració. Quan demanem el respecte a aquells drets, o l'ús proporcional de la força, o la identificació dels agents que participen en aquells esdeveniments, demanem el compliment de l'ordenament legal i el respecte dels drets fonamentals.

Hem vist avenços per part del Departament d'Interior en temes com la mediació, en temes com la formació. Estem pendents, respecte al Departament d'Interior, de les seves respostes sobre el que està previst legalment en la identificació dels que participen en aquests esdeveniments. I estem pendents, respecte a totes les administracions, començant pels ajuntaments, que si mai es tornessin a produir esdeveniments similars o paral·lels com actuarien, ja que estan també obligats per norma a fer allò que sigui necessari per conciliar el dret de reunió o de manifestació amb els drets de tercers, com poden ser vianants, com poden ser persones que puguin travessar zones pretesament ocupades o com poden ser comerços, que han de poder tenir la seva activitat amb tota llibertat. I aquí està el secret i la importància del que en diem «democràcia».

No és d'estranyar que, amb aquestes condicions i amb aquestes característiques, vegin a l'exercici del Síndic de Greuges del 2011 un increment important del volum de la feina. Les queixes varen créixer un 35,4 per cent. Vostès deuen recordar que, any rere any, darrerament parlàvem d'un increment del 5 i del 6 per cent. Enguany hi ha hagut aquest creixement, perfectament explicable per les difícils condicions que traessem, per alguns errors comesos en polítiques públiques i també –permetin-me que els ho digui amb orgull, al

capdavant d'una institució molt col·lectiva sense la qual jo no podria treballar— per un increment de la presència de tota la gent del síndic arreu de Catalunya.

Però els he dit que això va acompanyat d'un increment important de l'acceptació de les resolucions i, per tant, de la col·laboració de l'Administració amb el síndic. L'any 2011 és el primer any que l'obstaculització al síndic és zero des del 1984. La primera vegada que no hi ha hagut ni una sola administració que hagi deixat d'informar el síndic.

I no sé si se m'entén el que vull subratllar. Si qualsevol persona, entitat, institució, de Catalunya s'adreça al síndic amb una queixa, el síndic no té per què donar credibilitat al que li arriba. Ho ha de contrastar, o directament, si veu que aquelles informacions són errònies, o adreçant-se a les administracions o empreses privades corresponents. I és quan rep la informació d'aquestes administracions o empreses que pot dilucidar si hi ha marge o no per a una recomanació, un suggeriment, per solucionar aquell cas, per solucionar tots els que podrien venir al darrere i per millorar l'Administració. I rebutja un percentatge molt important de queixes per a què no hi havia motiu i suggereix un percentatge important de resolucions. Sense la informació de les administracions o de les empreses privades no hi ha solució del problema. Enguany, zero, l'obstaculització al síndic. Enguany, només divuit expedients de no-col·laboració, divuit vegades que l'Administració o empresa corresponent, malgrat haver rebut les recomanacions i els suggeriments, no ha seguit, com diu la llei, el camí de resposta, d'acceptació o no, argumentada, del que planteja el síndic. Només divuit casos que afecten setze administracions, perquè dues tenen dos casos.

I enguany, un increment del seguiment de resolucions, en el sentit d'evitar l'efecte bumerang de quan una administració dona la raó al síndic però al cap de poc temps veiem que està per complir allò que s'ha acceptat. Enguany, de cada cent vegades que el síndic s'ha adreçat a administracions o empreses, noranta-dues s'han acceptat les recomanacions o els suggeriments del síndic.

Els puc dir que això ens va aproximant als estàndards de les democràcies més madures. Tinc l'honor, d'ençà del congrés mundial del 2009, de presidir tots els síndics defensors d'Europa a l'Institut Mundial de l'Ombudsman. I, per tant, els puc dir que amb l'atalaia que això significa, veient països tan avançats com els escandinaus, com Àustria, com el Regne Unit, anem aprenent molt d'ells i ens anem aproximant als seus estàndards, com també ho voldríem fer en altres apartats, com seria una major celeritat, o punts de contacte que donessin aquesta major celeritat, a totes les administracions per poder resoldre amb la màxima rapidesa totes les queixes que rebem.

Però, dissortadament, els he de tornar a parlar d'una administració gens col·laboradora. Dissortadament, perquè l'any passat va ser la primera vegada que els en vaig parlar amb força, malgrat que feia anys que ho arrossegàvem, i enguany es reitera. Em refereixo a la Delegación del Gobierno de España a Catalunya. Vos-

tès han legislat unes lleis, l'Estatut o la Llei del síndic, que faculta el Síndic per demanar la col·laboració de totes les administracions amb seu a Catalunya, i una llei que té un article específic que parla de la col·laboració de la Delegació del Govern a Catalunya amb el síndic. Són articles vigents, no s'hi ha recorregut a cap tribunal. Són lleis. Són tanta llei, i vostès ho saben, com les que es puguin fer a la *carrera* de San Jerónimo o al Palau del Senat. I són manifestament incomplertes.

No és un problema ni de debat legal ni de debat competencial. El síndic que els parla, d'una forma políticament incorrecta, els diu que recomano a la meua gent que és millor que ens piquin els dits per desbordar les fronteres competencials que no pas que s'erosionin drets de les persones a Catalunya i ningú faci res.

Però no és aquest, el cas; parlo d'uns articles taxats i definits, a l'entorn de què? Queixes que rebem sobre el no-respecte de l'ús lingüístic del català en forces d'ordre públic o en grans empreses que depenen del Govern central. Temes d'informació, també, que afecten el rigor lingüístic a la seguretat social. O un llistat de possibles transgressions de drets al Centre d'Internament d'Estrangeria a la Zona Franca. Quan vàrem lliurar l'Informe de l'Autoritat Catalana de Prevenció de la Tortura i Maltractaments el desembre del 2011 en aquest Parlament, vàrem afegir, davant del Parlament, que teníem indicis de maltractaments en aquell centre. Vàrem ser titllats de demagogs. Una setmana més tard va morir un dels ocupants d'aquell centre.

Continuem rebent informacions sobre uns centres que són autèntiques presons, on són tancades persones que tenen tants drets com tots vostès o com el qui els parla: no han comès cap delicte, no han estat jutjats per cap tribunal, no han estat condemnats per res, no hi ha cap assistència jurídica i no hi ha accés a les visites familiars; amb un règim escàs, segons se'ns diu —tot el que els acabo de dir anteriorment és norma—, però amb un servei escàs, sembla —jo no els ho he pogut contrastar perquè jo no hi he tingut accés—, en temes com l'assistència mèdica.

Demano al legislador que sigui conseqüent i que, si hi ha una norma legal, demani el seu compliment; que, a més, en èpoques que s'argumenta tant sobre la dimensió pressupostària, sobre les prioritats, sobre l'estalvi, s'argumenti, d'una forma planera i senzilla, que la proximitat pot evitar duplicitats. Anar a un centre com aquest, des del Síndic de Greuges, costa vint-i-tres euros amb un taxi per a sis persones, com vàrem comprovar fa pocs dies. No sé quin és el cost de desplaçament per analitzar centres com aquests des d'un lloc a Madrid. Però, per raonabilitat i fins i tot per modernitat, com es fa al Regne Unit, com es fa a Àustria, com es fa a Bèlgica, com es fa a Suècia, com es fa avui a totes les democràcies amb les quals ens volem homologar, tenim un anacronisme.

Senyores i senyors diputats, torno al principi. Sé que estem en temps difícils, i que, per tant, a moltes de les coses que els acabo de citar algú em podria respondre, amb part de raó: «It's easy to say, it's hard to do it.» «Que fàcil és dir-ho, que difícil és fer-ho.» Voldria

que, una vegada més, veiessin en les aportacions del síndic en aquesta cambra, que és on les ha de fer, un cant a un país que es diu Catalunya, que s'ha de governar cada vegada de forma més profunda, i un cant a les seves persones, que han de ser cada vegada més persones, si és que els garantim els seus drets i els recordem els seus deures, com intenta fer, com una contribució, aquest síndic.

El premi Catalunya de fa un any, Murakami, té una esplèndida novel·la sobre la ficció i la realitat, *1Q84*, on planteja com les persones han de reaccionar davant de la societat, individualment i col·lectivament, malgrat la confusió. I comença la novel·la amb una cita que jo utilitzaré per acabar el meu discurs. En manllevo aquesta cita: «Aquest és un món d'espectacle, tot hi és fals, de cap a peus, però no seria una enganyifa si tu creguessis en mi.» Fem que la gent cregui en nosaltres.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor síndic. A continuació per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, l'honorable senyora Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Gràcies, presidenta. Senyors i senyores diputades, síndic, el seu equip, síndics locals que ens acompanyen, síndic de la Universitat de Barcelona..., en nom del Grup Socialista amb molt de gust passem a comentar aquest informe anual de la sindicatura. Per descomptat, no podem obviar –i ho ha fet així el síndic– el context en què estem. Aquest és el cinquè any d'una crisi dura, que va començar sent financera, econòmica, i ara és social. L'informe, síndic, i així ho vam manifestar a la comissió, expressa una crua realitat, la més dura, que segur que els síndics locals també la veuen diàriament.

Governar és preferir, fer d'oposició és concertar. I nosaltres no volem fer d'estructura ni simplificar les responsabilitats. Però aquest informe és el primer informe que..., si m'ho permeten, hi ha una qüestió, síndic, que li vaig comentar: hi ha un element molt important, perquè per primera vegada, probablement, comencem, com fan les democràcies més avançades, amb llargues tradicions de democràcies més participatives i deliberatives, que la gent accedeix per explicar les prioritats de la vida real de la societat catalana. I hi ha un element determinant que ho explica, això, objectiu, que és pràcticament paritat i un increment important de dones que s'adrecen a la seva institució, curiosament –curiosament.

Aquest any, per primera vegada, les queixes amb relació als temes de serveis socials, de pobresa, d'inclusió social, són la primera demanda –la primera demanda–; no podria ser d'una altra manera, perquè, si no, aquest informe tindria un biaix, encara que li ho vam comentar, que estaria bé saber, cada vegada evidentment més, en relació amb la població i la diversitat territorial de Catalunya, però també el nivell de renda de les persones que s'adrecen a la institució.

Però hi ha un altre canvi molt important. Ara són –i això ens enorgulleix– els mateixos servidors públics que s'adrecen a vostè. Perquè aquest informe, primer, amb menys recursos ha hagut d'atendre molta més gent. I això vol dir, síndic, que vostès formen part d'aquesta Catalunya que sap perfectament on som, perquè hi ha hagut un increment del 35 per cent de queixes, però d'un 23 per cent de persones ateses.

Això ens dóna una idea que quina és l'escala de prioritats. I, si us plau, nosaltres..., aquesta és una institució que depèn del Parlament. Ara no hem de fer aquí oposició al Govern, però és evident que la sindicatura de greuges analitza les queixes dels ciutadans amb relació a l'Administració de la Generalitat, i algunes qüestions de competències diverses, en fi, que són de més d'una institució. Allò que jo li vaig comentar, perquè potser seria molt interessant agregar tots aquests elements de demandes, de queixes, d'actuacions d'ofici, de consultes amb relació a un tema cabdal, del qual no hem trobat el nord –no hem trobat el nord–, especialment el Govern. Cal rectificar. No només perquè és una mala administració, sinó perquè som molt conscients que hi ha molta més demanda i menys recursos, és evident. Però ho deia, hi insisteixo, la filosofia diu «governar és preferir», no només prioritzar, eh?, preferir. I si hem de fer una cosa és preferir la gent que més ho necessita.

A més, s'introdueix en aquest informe un altre element de debat, el més preocupant del que està passant en aquests moments, i que pot empitjorar amb les mesures preses els últimes dies en el Govern de l'Estat: sense canviar lleis d'universalitat... –sense canviar lleis–, perquè això seria un debat polític, amb llum i taquígrafs, qui canviaria la Llei general de sanitat? –qui la canviaria? Qui canviaria la Llei d'educació, que dóna accés a la universalitat? Aquí el que ens està passant..., aquesta crisi ens aboca a una pèrdua d'accessibilitat i de qualitat dels serveis, que és el que denuncia fonamentalment aquest informe, o ciutadans i ciutadanes que es queixen.

Aquests sí que són debats molt importants, que jo crec ens hi haurem de posar perquè..., senyor síndic, almenys en el meu grup, aquest informe ens obliga, eh?, perquè, si no, podríem fer com altres comunitats autònomes, que, aprofitant la crisi, s'han polit les institucions.

A més, vostè ha comentat... –i aquest és un element molt important–: és casual que les democràcies més avançades, que tenen elements de contrast com les sindicatures i altres, precisament hagin resistit millor la crisi? O és que tots no necessitem el contrast de diferents elements per fer-nos una realitat, que l'hem de conèixer, per descomptat, en primera persona? Per tant, la renda mínima d'inserció, la mala gestió..., vostè deia «mala administració», en tot cas, mala gestió.

Però elevem una mica el debat: renda mínima, endeutament hipotecari, dificultats d'accessibilitat i de pèrdua d'equitat i de qualitat dels sistemes de salut; dificultats de mantenir la inversió en educació, coses bàsiques com els ajuts de beques menjador, molta més demanda i menys ingressos o menys recursos. Un re-

refons que s'expressarà, segur, a la Comissió de la Infància: els pobres també tenen cara de nens i nenes, i de dones, i de malalts mentals..., i d'alcohòlics, i de gent gran, que té pensions minses però que el seu únic ingrés és la pensió en una unitat familiar. Curiosament, aquí hi ha un altre debat molt interessant i que el Govern sap perfectament, i els consellers competents: el debat sobre una societat en crisi que ha de fer compatible la llibertat i la responsabilitat.

Queixes amb relació –preocupants– a les autoritats, i també a l'autoritat que ha de salvaguardar la seguretat. Això ens hauria de preocupar profundament, perquè, hi torno a insistir, som en el cinquè any. Se'ns ha fet..., diríem, s'ha, gairebé, volgut cada dia matar les actuacions de durant set anys del Govern amb un trenca-ment institucional. Ara és igual, no parlem del passat. Però res és casual –res és casual. Estaríem pitjor o millor, en aquest informe, havent prioritzat o no unes altres qüestions. Això és el que expressa aquest informe, senyor síndic, senyors i senyores diputades.

I vostè, curiosament, fa com els mateixos ciutadans: ni tan sols ha esmentat temes molt importants que acaben sent rellevants, però ara perden, en l'escala aquesta de prioritats..., com són les empreses privades que gestionen serveis públics o activitats d'interès general: les del llum, les del gas, les de telefonia, etcètera. Aquest també és un debat..., perquè ara hi ha gent que no pot pagar l'aigua, quina és la responsabilitat de l'Administració i quina és la responsabilitat de l'empresa de gestió? Això és un servei bàsic? Sí, és un servei bàsic; un servei bàsic perquè, clar, un no pot viure sense aigua; en tot cas, té unes conseqüències molt importants.

Per tant, estem tocant una realitat complexa en què almenys el meu grup parlamentari no vol fer ni demagògia ni d'estruç. I aquest informe té una vàlua molt important. Té una vàlua perquè, més enllà d'avui, senyor síndic, no pot ser una flor d'estiu, no pot ser una flor d'un dia, l'informe del síndic. Requeriria, a més, en aquests temes tan substantius..., perquè curiosament, i així ja li ho vam dir des del nostre grup parlamentari, hi ha poques demandes amb relació a l'atur. Clar, perquè..., la gent pensa que l'Administració no els pot donar feina. Però hi han les derivades del gran atur que tenim. Llavors, això ens ha de fer, hi insisteixo, rectificar, a tots; rectificar qui té més responsabilitats en aquest moment, per descomptat, que és qui governa, però també a l'oposició. Hem de trobar un altre camí. Perquè jo almenys no voldria... –i així ho demanaria al meu grup–, espero que l'any que ve hagi de sortir aquí per explicar un altre informe del síndic –un altre–, perquè, si això empitjora, cada dia que passa perdem oportunitats.

I li vaig dir: «Agreguin, si us plau...», i amb aquesta acabo els meus últims comentaris de context i de què pensem, què ens suggereix a nosaltres de possibilitats de canviar.

L'agregació de les queixes requeriria, de nou, un informe amb relació a la pobresa. I quins són els canvis que hauríem de fer per convertir no sé si la renda mínima d'inserció en una renda de dignitat. Aquest és un país que pot. Ara, necessita un lideratge compartit:

la política de la concertació. Primer –i, a més, aquí té molts síndics locals–, l'Administració local i l'Administració de la Generalitat.

Fixi's què dic, eh?: renda de dignitat, que ha d'haver-hi un component econòmic i un component de serveis. Perquè hi ha nens, avui a Catalunya, que l'únic àpat calent és al menjador escolar. Aquesta és una dura realitat. I no podem passar això a la beneficència, no podem tornar... I que consti que vostè, a més, n'ha fet esment, que tenim per sort..., les crisis també desperten el bo i millor de la gent –el bo i millor de la gent.

Una xarxa social, ha dit, que s'ha fet imprescindible. No voldria que la xarxa social substituís les responsabilitats, per llei, eh? –per llei. Encara que li dic, senyor síndic, que és una segona demanda. Que ens ajudin, si us plau a agregar aquest nord del qual a mi m'agrada anomenar una renda no només, diríem, amb recursos econòmics, sinó també amb espècies, agregada, que hi intervinguessin totes les administracions. Poder hem de recobrar el Pacte nacional per a l'habitatge. Perquè tenim veritables problemes d'habitatge; quan vas a les institucions socials t'ho diuen. A més, el perfil de les persones demandants ha canviat totalment –totalment.

Segon, aprofundeixi, si us plau..., perquè vostè en el seu informe és molt contundent, i en el seu Parlament. Vostè ha vingut aquí i ha dit: «S'estan vulnerant drets.» No hi ha hagut canvis legislatius, hi insisteixo. Ningú ha decidit que el sistema sanitari no és universal. Ningú ha decidit que el sistema de prestacions a la dependència ha deixat de ser universal. Ningú ha decidit que el sistema educatiu ha deixat de ser universal. Ningú ha decidit que el sistema universitari ha deixat de ser universal. En canvi, curiosament, per la porta de l'increment de taxes, per la porta de la pèrdua de qualitat, per la porta real de la pèrdua d'equitat... Per tant, hi ha un debat també, de veritat, jurídic.

Tercer, accés a la informació. Aquí vostè sap que hi ha una ponència conjunta que treballem per intentar fer una llei d'accés a la informació, i, també, el Govern de l'Estat, una llei de transparència. Això té a veure amb l'aprofundiment de la democràcia.

A vegades, senyor síndic, jo que he estat a la banda del Govern i a la banda de l'oposició..., el seu paper és incòmode, perquè sembla que fa d'oposició als que governen. Però no, no és això, és el contrari –és el contrari–, perquè això es basa en demandes; en actuacions d'ofici, però també en demandes. I ara tots tenim l'obligació de recuperar el crèdit de la democràcia, perquè, si no, són dictadures no democràtiques, les que ens governen. I té a veure amb el fet que la gent pensi que en el que fem no hi ha mala fe, i que a més està a l'abast, i que tot és justificable.

Quart element. Ens convé un pacte de quin és el rol i la col·laboració –perquè hem d'arribar arreu– dels síndics locals i del defensor del poble. Vostè deia: «No és un tema de lleis.» És veritat, però la Llei del síndic li atorga capacitat en tot allò que passa a Catalunya. En fi, podria haver-hi una certa indefinició de quin és el paper de cadascú, però això sí que necessita un acord polític. Ho deia vostè amb relació al centre d'interna-

ment d'estrangers, amb independència de qui governi a Espanya. És evident, però en altres qüestions. La ciutadania no pot veure que ens excusem en competències de no sé qui per no fer allò que hem de fer. Això requereix, de veritat..., està pendent, vostè ho sap..., també amb el reconeixement del Síndic de Greuges, amb l'Autoritat Catalana de la Tortura. Quin és el paper de la sindicatura a Catalunya en allò que és una competència exclusiva de l'Estat compartida amb la Generalitat? Perquè n'hi ha moltes, de compartides, i a més..., si no..., perquè passa el que passa.

I acabo en aquest últim minut. Ho torno a dir: per al nostre grup parlamentari, el Grup Socialista, fer política és concertar, i en moments de crisi, molt més. L'informe ens obliga –no amb frivolitat ni amb demagògia, ni canviant rols, no– a trobar un camí nou –un camí nou–, com a mínim perquè quan sortim, espero que molt aviat, per canvi de polítiques i tornem a generar ocupació..., no hagi malmès trenta anys –trenta anys, eh?–, molts països molt més, des de la Segona Guerra Mundial, una democràcia que era vista... Perquè crec que el descrèdit de la democràcia precisament rau en el seu primer paràgraf de l'informe: que la gent pensa que la democràcia no garanteix drets.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Maria Dolors Montserrat.

M. Dolors Montserrat i Culleré

Moltes gràcies, honorable presidenta. Honorable vicepresidenta del Govern, consellers que ens acompanyen, il·lustres senyores i senyors diputats..., una salutació al síndic Ribó, als adjunts al síndic i a tota la direcció i als tècnics del Síndic de Greuges de Catalunya. També una salutació als síndics locals i universitaris avui aquí presents.

Voldria agrair en nom del nostre Grup Parlamentari Popular l'informe extens de treball realitzat al llarg del 2011, treball de qualitat, d'eficiència i d'extraordinària eficàcia i estímul per millorar la gestió de les institucions públiques, així com d'impuls al Govern de la Generalitat, i també, com bé diu l'informe, per esperonar els diputats i les diputades a reflexionar sobre l'actuació del Síndic de Greuges i, en general, a promoure totes les mesures que serveixin com a millor garantia dels drets de les persones del nostre país.

En primer lloc, doncs, reflexionem sobre el Síndic de Greuges. Aquest informe, que hem tingut ja en dues ocasions en comissió el dies 12 i 19 de març per debatre'l, per aclarir i per fer aportacions, és un informe que està estructurat com el d'anys anteriors i amb l'objectiu de ser més àgil i tan concís com sigui possible.

L'any 2011 l'activitat del síndic s'ha vist incrementada, com molt bé vostè deia, respecte a anys anteriors en un 23,4 per cent. Les actuacions del síndic referides a les queixes rebudes i a les actuacions d'ofici iniciades

han estat d'un 31,6 per cent d'increment, i hi hem d'afegir, evidentment, les consultes rebudes, i això fa que parlem, doncs, de milers, no?, de 22.759 actuacions fetes l'any 2011. I de queixes, un augment, com molt bé deia i reconeixia, d'un 35 per cent.

Cal destacar, però, el que ens explicava el mateix síndic en comissió i avui: que cap administració –cap administració– no ha deixat de complir i donar resposta a la sol·licitud d'informació requerida en el marc d'una investigació. Per tant, ens alegrem que cap administració hagi obstaculitzat el treball del síndic i que fins i tot s'hagi reduït el temps de resposta per part de les administracions i empreses supervisades per vostè.

També cal destacar la coordinació establerta des de fa uns mesos entre el Síndic i algun departament de la Generalitat. Faig referència al que em pertoca com a presidenta de la comissió, que és el Departament de Territori i Sostenibilitat, que de forma telemàtica tramita les queixes rebudes, especialment les relatives a la renda bàsica d'emancipació i a les prestacions permanents per al pagament del lloguer. Crec que cal destacar en positiu el Departament de Territori i Sostenibilitat, així com l'àrea del senyor Francesc Vendrell, ja que les sessions de treball conjuntes, per exemple l'efectuada la setmana passada amb el director general de Mobilitat per acotar actuacions sobre queixes, l'augment de tarifes de transports públics o el funcionament de Renfe, entre d'altres... És evident que accions com aquestes agilitzen la gestió de la sindicatura i garanteixen els drets de les persones al nostre país.

Voldria fer esment del fet que realment són escandaloses les xifres d'habitatge públic desocupat, en les circumstàncies actuals. Compartim la sensibilitat del síndic en aquesta situació, en què ha obert una actuació d'ofici. Novament tornem a trobar en la lentitud del procés d'adjudicació una de les causes de la infrautilització de l'habitatge públic.

No voldria passar per alt, tot i que en vaig fer esment en comissió, com la institució del Síndic ha volgut adoptar criteris seriosos d'esforç pressupostari, d'austeritat en retribucions, representacions, comunicació, publicacions, manteniment..., i ha elaborat el mes de setembre passat uns pressupostos per enguany, el 2012, que han comportat una disminució dels 8.824.000 euros que tenia pressupostats el 2010 als quasi 7 milions per a aquest any 2012. El Síndic ens diu que amb aquests pressupostos ha volgut evidenciar que és necessari i possible adoptar criteris seriosos d'austeritat però alhora mantenir i incrementar el rigor i la qualitat de les seves actuacions.

Sota el nostre criteri, sota el meu criteri, creiem, honorable síndic, que encara és possible donar dues claus de volta en el seu pressupost. Exemple de rigor, que constatem en l'informe del 2011 quan vostè posa en funcionament un servei de proximitat al ciutadà entre el Síndic de Greuges i la ciutadania de casa nostra que ha permès que dos cops a la setmana el Síndic de Greuges obri una oficina itinerant per diversos municipis de Catalunya. Això implica multiplicar l'atenció a centenars de persones. I en poso un exemple, síndic. Vostè es va desplaçar a Sant Sadurn d'Anoia el passat

dia 16 de febrer. Probablement va tenir poques visites, però intenses, com l'AMPA de l'escola Els Pins, de Moja, o bé una persona que arran de la seva vinguda li va dirigir un escrit, una consulta, sobre el dictamen de la comissió d'investigació de l'incendi d'Horta de Sant Joan, i les conclusions, en especial sobre la delimitació del risc d'incendis. Per cert, senyor síndic, per cert, senyores i senyors diputats, les conclusions i les mesures que es varen aprovar el 24 de març de l'any 2010 per unanimitat de tots els grups parlamentaris, la majoria no s'han complert. Fins i tot ha estat denunciat pel mateix Cos de Bombers, i ja han passat més de dos anys. Val la pena, doncs, que la insistència d'aquest ciutadà sigui recollida i tramitada. Segur, síndic, que conduirà al fet que el Govern de la Generalitat compleixi les mesures en els àmbits de prevenció i extinció d'incendis forestals a Catalunya, sense oblidar mai el fet luctuós del 21 de juliol del 2009, amb la pèrdua de la vida de cinc bombers.

Entro ja en les actuacions més destacades, i també una valoració de les queixes rebudes pel Síndic. Si partim de la base de dividir en dos semestres l'informe del 2011, moltes de les queixes formen part en el primer semestre de la gestió del Govern tripartit, del Govern socialista de l'any 2010, en què varen governar fins als últims dies. Vostè mateix ens comentava i ens va manifestar ja la seva preocupació llavors per la descoordinació existent entre els departaments del Govern socialista i del tripartit. I un segon semestre, que és el del 2011, marcat, com molt bé vostè ha dit i li ho reconec, pel caos que es va crear en el Departament de Benestar i Família, i també en part a Empresa i Ocupació, que comportà que el motiu de queixes més important i nombrós al síndic hagi sigut la polèmica de la revisió de la renda mínima d'inserció, que ha ocupat també una part molt important de les queixes en l'àmbit dels serveis socials. Aquí hi va haver mala gestió. Ho compartim amb vostè.

Ahir mateix, la diputada del meu grup parlamentari, la senyora Xandri, preguntava al Govern per quin motiu el 2011 –ho preguntava a l'honorable conseller aquí present– eren 25.000 les persones que cobraven la renda mínima d'inserció i per què enguany es preveu que només siguin divuit mil persones. Va preguntar com i de quina manera s'havia calculat aquesta xifra, i el conseller Mena no va respondre. És difícil poder fer un treball rigorós quan no et responen les preguntes que, evidentment, un diputat, en el seu sentit de control, porta a terme.

Decisions com aquesta de la renda mínima d'inserció van deixar en la indefensió milers de persones, moltes en risc d'exclusió social, i l'impacte de la mesura en el seu moment va atemptar contra el dret a una vida digna.

Permetin-me recordar que en el debat del passat dia 11 d'abril es va aprovar la Proposta de resolució número 12 del Partit Popular, en què instem el Govern de la Generalitat a presentar un projecte de llei abans de finalitzar el 2012 que contingui una revisió global de la renda mínima d'inserció per adaptar-la a la realitat actual i retornar-li el caràcter social de renda d'inserció social, potenciant-ne no només la vessant eco-

nòmica, sinó la vessant formativa i de pla d'inserció, de tal forma que sigui més equitativa, més justa i més sostenible.

Cultura i llengua. La sindicatura ha efectuat un total de 252 actuacions en matèria de cultura. Però en l'informe hi trobem a faltar, més enllà de les xifres, el posicionament del síndic –li ho vaig dir en comissió– en matèria de cultura, ja que només fa referència a la llengua, a la vulneració dels drets lingüístics a Catalunya, però, en canvi, de les seixanta-quatre actuacions sobre cultura no ens en detalla res de res.

Sobre la llengua sí que detalla, i voldria fer algunes reflexions. Lamentem que en ple segle XXI anualment la sindicatura tingui actuacions en matèria de vulneració de drets lingüístics. En l'informe ens plasma 188 actuacions, de les quals podem extreure que hi ha una vulneració dels drets dels castellanoparlants d'un 28 per cent i dels catalanoparlants quasi d'un 67 per cent. Un total de 101 queixes han sigut contra l'Administració autonòmica, davant de 12 queixes contra l'Administració general de l'Estat, 64 contra l'Administració institucional i un total de 29 contra l'Administració local, com a dades més destacades, ja que les de Justícia pràcticament..., només 102. I l'informe de la sindicatura, li ho vull recordar, i els ho vull recordar a tots vostès, il·lustres senyores i senyors diputats, literalment ens diu, i llegeixo: «L'Estatut d'autonomia de Catalunya disposa que totes les persones tenen dret a no ser discriminades per raons lingüístiques, i que són els ciutadans els qui tenen el dret d'opció lingüística, de manera que les institucions, les organitzacions i les administracions públiques quedin obligades per aquest dret.» Ho ressaltem: «dret d'opció lingüística» d'una de les dues llengües oficials. Aquest dret ha de ser respectat, també, per les administracions per evitar qualsevol tipus de discriminació i indefensió lingüística de la ciutadania a Catalunya.

Crec recordar que en la comissió del 12 i el 19 de març, aquesta diputada ja feia referència de les queixes. Era, ni més ni menys, la fotografia de la realitat política i econòmica que vivíem ja en el 2009 i en el 2010, i que hem heretat del Govern tripartit per a aquest any, de l'informe 2012, i que condiciona, com no pot ser d'altra manera, en el 2012: situació de crisi, queixes per l'actuació de les forces de seguretat, impagament dels ajuts de lloguer, dificultats per cobrar l'ajut de la dependència, problemes per accedir a una plaça de guarderia, problemes en educació, menjadors, transports, per escollir escola els pares; moltes queixes dels centres educatius, queixes de les empreses privades que gestionen serveis públics –alerta amb aquesta qüestió–, queixes en els retards dels pagaments als autònoms i pimes. Sort n'hem tingut, i cal destacar-ho, que el Govern Rajoy ha posat a disposició de moltes d'aquestes factures que no es pagaven 2.800 milions, per pagar factures a ajuntaments i comunitats autònomes. (*Remor de veus.*)

Els drets de la infància. Aquí sí que voldria esmentar que s'està elaborant un pacte per a la infància. Aquí estarem treballant, com no podia ser d'altra manera.

I impacte en els serveis socials (*persisteix la remor de veus*), les dones al llindar...

El vicepresident primer

Perdoni, senyora diputada, perdoni un moment...

M. Dolors Montserrat i Culleré

Sí, estic acabant...

El vicepresident primer

Els prego, silenci, si us plau!

M. Dolors Montserrat i Culleré

...al llindar de la pobresa...

El vicepresident primer

Endavant.

M. Dolors Montserrat i Culleré

I, evidentment, tota la preocupació en els temes dels serveis sanitaris, la salut mental i la qualitat assistencial.

Ja li vaig dir, senyor síndic, que el CEO ens demostrava el mes de març que una de les preocupacions més importants que tenen els catalans és el problema de la salut, el problema de la sanitat. Per tant, tots som coneixedors, i el Govern també, del problema que suposa la sanitat per als catalans.

Dit això, del seu informe, honorable síndic, se n'extreu un gran increment en el nombre de queixes de les llistes d'espera. Vostè hi ha fet referència. Fa pocs dies un mitjà de comunicació també feia referència a l'increment en les llistes d'espera en els modes o en els diferents tipus d'operacions. Per tant, crec que aquí cal fer-hi, tots plegats, un gran esforç. Per al Govern és un deure, la sanitat, i per als catalans, un dret fonamental a preservar, la sanitat pública, i, evidentment, millorar-la tot el que calgui.

Honorable síndic, heu fet una bona tasca. Ara és l'hora, com vostè diu en l'informe, d'esperonar els diputats. Doncs, bé, aquí estem els diputats del Grup Parlamentari Popular, conscients de la realitat que vivim tots els catalans, conscients de l'herència rebuda de dèficit públic, endeutament, atur i destrucció d'empreses, conscients de la situació d'emergència en què ens trobem, conscients que s'han de quadrar els comptes, conscients de la dimensió i les conseqüències de la crisi econòmica a Catalunya.

Per responsabilitat, síndic, hem d'establir ordre de prioritats. Primer, hem de lluitar per sortir de la crisi econòmica del nostre país, hem de sortir-ne amb polítiques adequades i orientades per cada govern en l'àmbit de les seves competències, i facilitar la creació de nous llocs de treball. Hem de contribuir i apostar per la confiança a Catalunya. Hem de seguir el full de ruta correcte. Hem de treballar més i millor i amb ri-

gor. Hem de ser eficients en la gestió. Hem de fer els deures perquè ens els creiem i perquè podem. Hem de tocar de peus a terra al costat de les persones que més pateixen a Catalunya i de manera especial d'aquells que tenen la possibilitat de perdre la seva «vivenda». Hem de defensar i servir els drets i els interessos generals de Catalunya i dels catalans.

Nosaltres, honorable síndic, continuem treballant amb rigor i responsabilitat. Així ho hem fet signant un compromís polític entre el Govern de la Generalitat, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió i el Grup Popular, per tirar endavant els pressupostos del Govern de la Generalitat. També amb el treball de les nostres iniciatives parlamentàries de control i d'impuls, tal com vostè ens indica, aquest impuls al Govern. Hem contribuït recentment al debat general sobre l'impuls a la reactivació econòmica i sobre la incidència de l'actuació del Govern en la qualitat dels serveis públics presentant propostes de resolució sobre polítiques de salut, política social, contenció de la despesa i el dèficit públic, suport a l'emprenedoria, suport a l'ocupació, entre molts d'altres.

I, per finalitzar, senyora presidenta, senyor síndic, per finalitzar, no vull oblidar que cal treballar per la prevenció de la tortura i d'altres tractes o penes cruels, inhumans o degradants, amb seriositat i amb rectitud, no amb demagògia. A nosaltres no ens trobarà fent demagògia, perquè sabem que també hem de treballar per les persones grans, per les dones i pels infants que reben maltractaments. Vostè aquí sempre ens hi trobarà.

En el que no ens trobarà és quan vostè vol tenir a dia d'avui unes competències que no les té, honorable síndic. I a Catalunya hi ha una dita que diu que tots ens coneixem prou. Oi que m'entén? Ens coneixem.

Per tant, honorable síndic, jo li agrairia que en l'àmbit competencial del Síndic de Greuges..., doncs, es limita, com molt bé sap vostè, a l'Administració autonòmica i a la local, a Catalunya. I, per tant, a dia d'avui no té atribucions respecte a l'Administració general de l'Estat. Vostè ens en feia memòria el 2010 i ara, el 2011. Crec que vostè és una persona per poder tenir unes extraordinàries i bones relacions, i que, evidentment, es poden fer les coses, els tràmits d'una altra manera. De la manera que vostè creu..., que és respectable, no la compartim, i de manera especial aquesta diputada que els parla. És evident que aquí a nosaltres no ens hi trobarà.

I per dir-li..., li vull recordar que fins i tot el mateix ministre d'Interior, al qual vostè ha adreçat una carta, dilluns visitarà el CIE de la Zona Franca, a Barcelona, acompanyat de tota la premsa que el vulgui acompanyar, per veure totes aquestes instal·lacions que a vostè, raonablement, el fan patir. I, per tant, creguin-me que l'Administració del Govern de l'Estat està fent les coses que calen, evidentment, també, amb les competències que té a Catalunya.

I ja sols em queda dir-los, illustre senyores i senyors diputats..., i a vostè, honorable síndic, l'encoratjo –a vostè i al seu equip– a continuar treballant en la línia de l'informe, i li desitjo molts encerts pel bé de tots els

drets socials dels catalans. No dubti que el Grup Parlamentari Popular vetllem també perquè aquests drets ningú ni els aixafi i ni els «aplasti».

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputada. També per fixar posició (*alguns aplaudiments*), i en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té ara la paraula l'honorable diputat senyor Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Moltes gràcies, senyor president. Il·lustre síndic i el seu equip... I també salutació especial al conjunt de síndics locals, a la representació, i universitaris que ens acompanyen. Sàpiguen que els seus informes, que ens fan arribar als membres de la ponència, també ens ajuden a tenir una visió global de les mateixes problemàtiques que aborda el síndic amb el seu informe.

Per nosaltres, hi han tres eixos que ens interessin de l'informe del síndic, de tot plegat: la prestació dels serveis públics, el seu accés i les pràctiques que comporten, especialment aquells serveis d'accés universal; la bona administració, tant en l'aspecte de la prestació com en l'aspecte de la transparència, accés a la informació i participació ciutadana, i l'exercici dels drets i les llibertats públiques, en un moment tan delicat com el que vivim; context, efectivament, d'un any 2011, d'una nova legislatura de Convergència i Unió, el primer any d'un nou govern i el primer any en què es comencen a notar, no els efectes de la crisi –en això m'ha semblat que l'hauria de corregir–, sinó com una crisi que ja ve del 2008 és abordada d'una forma diferent per un nou govern, amb unes característiques i unes prioritats diferents, i un any, també, de fortes mobilitzacions ciutadanes, com no podia ser menys.

Com resumim l'informe del síndic? Doncs, amb unes paraules que ha dit: «Any en què s'han incrementat notablement les queixes, especialment en l'àmbit dels serveis socials i assistencials, i que observem en el frontispici de les polítiques públiques que s'han produït errors greus que porten a la indefensió i a l'erosió de drets universals.»

Per nosaltres, és, la síntesi: primer, constatem que determinades decisions i actuacions en l'àmbit de les polítiques públiques han comportat afectacions negatives en l'exercici de drets individuals i socials bàsics; que han estat les persones i les famílies més desafavorides socialment i econòmicament, aquelles que estan en risc d'exclusió social, les que estan en posició més feble, precisament aquestes, les que han vist més desateses les seves necessitats i tractats d'una forma menys satisfactòria per l'Administració de Catalunya; que aquesta situació s'acaba d'agreuja per la descoordinació entre administracions i entre departaments de la Generalitat, especialment entre el Departament d'Ocupació i Empresa i el Departament de Benestar i Família.

Enfront d'això, el síndic ha fet unes recomanacions que fem nostres, que és que a l'hora de determinar les prioritats, i això és molt important dir-ho, aquests tres fenòmens que hem parlat, que hem referit, no tenen res a veure amb la menor disponibilitat pressupostària, tenen a veure amb la prioritització, però també tenen a veure amb l'incompliment o compliment de mandats legals i estatutaris que, en tant que no modifiquem la Constitució i l'Estatut per la via reglamentària, s'han de continuar respectant. I aquest Govern, lamentem dir-ho, no ho ha fet; ho ha fet sense respectar drets que el mateix Consell de Garanties Estatutàries va declarar que no podien quedar sotmesos a disponibilitats pressupostàries. També ho diu el síndic. El Govern no n'ha fet cas ni ha acceptat les esmenes a la Llei de mesures que anaven precisament per corregir aquesta situació. Potser deu ser que no se'n van adonar, que va ser un error material i que arribarà un moment que se'n adonaran que va ser algun secretari que va suprimir aquest article sense adonar-se'n, com ahir ens deia un conseller.

Però el tema de la renda mínima d'inserció és especialment preocupant i hi hem de continuar insistint. Senyors del Govern, si s'havien de comprovar situacions, ens diu el síndic, tenen un procediment administratiu a seguir, com en qualsevol altra situació: ha d'haver-hi una comprovació, ha d'haver-hi audiència a l'interessat, ha d'haver-hi una proposta de resolució i ha d'haver-hi una resolució, i, després, té efectivitat la mesura, i, si cal, es reclama retroactivament el retorn. El que no es pot fer és la presumpció d'incompliment. I si hi han 1.000 o 1.500 situacions, hipotèticament, que havien pogut incidir en una mala praxi, això no legitima per criminalitzar, com aquest Govern va fer durant l'any passat, desenes de milers de persones, els sectors més febles de la societat, per preparar el terreny a uns pressupostos, els del 2012, on l'univers de persones que es poden acollir a la renda mínima d'inserció es retalla a la meitat. Aquesta és una actuació realment indigna, que creiem que no és de rebut i que l'informe del síndic posa de manifest.

El mateix, respecte al retard en el reconeixement de les prestacions per discapacitat; que estiguin més de sis mesos, a vegades, per resoldre situacions de persones que passen gana, que passen literalment gana, i que se'ls té a l'espera simplement per raons de mala gestió administrativa o d'un mal entès estalvi pressupostari.

En el tema d'immigració, constatem amb satisfacció el que diu el síndic: com a mínim, aquest Parlament i aquest Govern..., pot parlar d'immigració, perquè ja té competències, algunes competències, en la matèria.

Però també constatem –i ens agrada que ho digui l'informe del síndic– que ha estat totalment incorrecta la pretensió d'algunes administracions locals molt significades de pretendre incrementar o ampliar els requeriments d'informes per a l'arrelament, o disponibilitat d'habitatge, o coneixement de llengües, quan no hi ha marc legal perquè aquests ajuntaments vulguin traslladar al Departament de Benestar i Família informació relativa a aquests aspectes o, fins i tot, a les infraccions comeses en les ordenances de civisme per tenir

accés a uns drets, que, per cert, i lamentablement, l'any que ve el síndic ja no podrà dir el que ha dit avui: que són persones com totes les altres, que no són pàries, que no són ilotes, que diríem en termes clàssics grecs, perquè ja quedaran exclosos de l'accés a serveis bàsics de sanitat. I veurem –veurem– aquí situacions gravíssimes. I emplaço el síndic que, com sé que evidentment farà, atengui les queixes que vindran, de ben segur, de situacions d'aquestes persones que es veuran expulsades d'un hospital perquè es morin al carrer literalment.

Aquesta és una situació gravíssima, com ho és l'existència d'un Guantánamo legal a Catalunya, Guantánamo legal, senyors i senyores del PP. I, senyora diputada, llegeixi's bé la Llei del síndic –llegeixi's bé la Llei del síndic– i llegeixi's bé l'Estatut de Catalunya, que diu que el síndic és competent per intervenir i supervisar tots els serveis públics i totes les dependències que estiguin a Catalunya, i, en tot cas, s'ha de desenvolupar un protocol de col·laboració entre el Govern de la Generalitat i el Govern de l'Estat, que aquest Parlament ha aprovat –ha aprovat– resolucions instant el Govern de la Generalitat perquè faci aquest conveni, però que hi té aquesta capacitat.

En el tema d'educació, nosaltres també constatem la gravetat del que diu l'informe, que les retallades en serveis bàsics, recursos humans i materials supera el 20 per cent o està al voltant del 20 per cent, i que això posa en perill el principi de suficiència, de tal manera que es pot posar en risc la inclusió social i l'educació dels infants, justament aquests sectors una vegada més, aquest infants que estan en necessitats educatives especials.

I en el tema dels menjadors escolars, val la pena insistir-hi. El síndic ens constata que hi ha persones... (*veus de fons*), famílies –perdona– que han de destinar més del 10 per cent dels ingressos anuals a sufragar el menjador escolar, o més del 20 per cent si eliminem les despeses fixes d'habitatge. I constatem, mentrestant, que les beques menjador es rebaixen, no només pel Govern de la Generalitat, sinó també, per desgràcia, a molts ajuntaments de Catalunya, incomprensiblement. I poden portar a situacions de veritable gana, que evidentment s'amaguen. Per què? Perquè no es porta el nen a l'escola perquè no es quedi a l'hora de dinar perquè no poden pagar els cinc o els sis euros que se'ls demana.

La partida destinada a ajuts al menjador ha disminuït dramàticament. Però..., encara que no hi ha el senyor Fernández Teixidó, aprofitarem avui, aquí, per desmentir una de les moltes inexactituds que diu. Recordaran l'anterior Ple en què deia: «Senyors del tripartit» –que és un dels seus objectes d'interès favorit, no?, és una peça de caça favorita– «què van fer vostès amb les ajudes al menjador? Quan va ser el moment, el 2010, les van disminuir.» Mentida, senyor Fernández Teixidó, si m'escolta des del seu despatx. La partida destinada a ajuts als menjadors en el curs 2010-2011, últim en què va poder intervenir l'anterior Govern, es va incrementar en una partida extraordinària de 15 milions. I aquesta partida es va veure reduïda a 12, el 2011, en

el curs 2011-2012, i encara més en el curs 2012. És bo recordar aquestes queixes.

I creiem que és important la recomanació del síndic sobre la necessitat de planificar. Encara que hi hagi retards en les construccions escolars per deficiències pressupostàries, és important que els centres sàpiguen..., les comunitats educatives, els municipis ho sàpiguen amb exactitud, quan es preveu que es podrà fer l'obra, sigui amb retard, però quan es podrà fer: amb quin calendari, amb quines garanties. Perquè moltes vegades les condicions materials existents atempten directament contra el dret a l'educació, i especialment contra l'educació inclusiva. I aquest és un aspecte especialment discriminatori, com ho és l'aplicació de les retallades en recursos personals i materials.

Diu el síndic... –ho va dir el síndic en la seva compareixença i val la pena que aquest ple ho sàpiga–, diu: «Quan se'ns pregunta si les queixes que rebem sobre els decrements en els temes de les escoles» –de tot el conjunt, d'atencions educatives, de sisena hora, etcètera, diu– «són escoles públiques o privades» –ens ho diu ell– «aquell grup de 165 centres a què hem afudit com a afectats per aquestes manques de prestacions, són tots públics. Això vol dir que aquest decrement...» –diu– «no vol dir que aquest decrement pugui afectar també els centres privats, com, per exemple, amb el tema d'aules d'acollida, però els decrements tots van als centres públics, com hi va la retallada en la sisena hora, justament quan hi han barris i quan hi han escoles situades en àmbits territorials que necessiten més que cap aquesta sisena hora.» El mateix respecte a la política d'infants i adolescents, o els criteris d'admissió, amb la introducció del criteri no establert normativament sobre el parentiu.

Quant a drets i llibertats ciutadanes, recordem que –i agraeixo que hi sigui el conseller, perquè crec que és una continuació serena del debat que vàrem tenir ahir– l'ocupació de la plaça de Catalunya fou una ocupació perfectament legal. També estaria bé que si ve el ministre d'Interior ho escolti. Això no ho diu el síndic, ho diu el jutge que ha fet la interlocutòria d'arxivament provisional; diu literalment que «l'ocupació no és il·legal».

Poden haver-hi expressions de protesta social que el Tribunal Constitucional en moltes sentències ha dit clarament que ocupar l'espai públic *pacíficament* no és delictiu –no és delictiu–, i diem en la nostra resolució, ho diu el síndic, que l'Ajuntament de Barcelona, l'anterior ajuntament de Barcelona, va fallar en tant que no va preveure mesures necessàries a partir d'aquella ocupació. El Constitucional diu molt clar que encara que no hi hagi comunicació no és suficient per invalidar el dret de reunió i el dret d'ocupació d'una plaça pública. Ho dic perquè ho tinguin present, especialment el ministre de l'Interior, que a més parla català. I van haver-hi respostes policials desproporcionades.

I, en aquest sentit, voldríem fer al síndic una pregunta que també podria respondre el conseller, si ho volgués, que no podrà intervenir en el debat.

Miri, ens diu el síndic, amb agraïment –amb agraïment– que, davant de totes les incidències i l'informe

que va efectuar el departament, el 2011, va dir que estudiaria la manera de resoldre els temes d'identificació, precisament per seguretat dels policies i per seguretat, en definitiva, de les correctes identificacions i de la pràctica de les proves corresponents.

Però aquí hi havia una dificultat tècnica en el fet de com col·locar el número d'identificació, que és una obligació legal, sobre les armilles protectores o sobre el casc. Això a primers de gener del 2012 el departament va dir que estaria resolt. Està resolt, conseller, o haurem de demanar algun centre tecnològic de Catalunya, d'aquests que tenim tan avançats, que trobi la manera de com es pot enganxar un número mòbil sobre una armilla i que la gent pugui portar i se'l pugui col·locar o sobre un casc? Crec que és un problema tecnològic, que ja que hi ha el conseller d'Empresa i Ocupació, podrà fer un clúster per estudiar aquest tema, perquè a l'abril encara no està... *(Veus de fons.)*

Sí, doncs moltes gràcies per dir-ho, ja veiem que, com a mínim, porta un any i mig perdut, i, en tot cas, sàpiga que això afecta més la seguretat dels mateixos policies que no la dels manifestants. És una forma de disposar de proves, senyor conseller; és una manera de disposar de proves i d'acreditar que la gent que faci la denúncia, efectivament, era el que es veia agredit, si no, és impossible saber-ho.

Respecte al conjunt dels serveis públics i de la bona administració que dèiem..., constatem les greus mancances en accés a la informació ambiental, però no només a l'ambiental, sinó en general. Aquí és un requeriment fonamental disposar d'una bona llei d'accés a la informació, de participació i de transparència. Aquest és un mandat que està en el programa de govern, hi ha una comissió constituïda. Constatem que es continuen incomplint les directives europees sobre la matèria en temes molt sensibles. I la ciutadania d'aquest país, en una situació tan difícil com la que estem vivint, com a mínim... –sigui en l'àmbit dels drets socials, sigui en l'àmbit dels drets ambientals, sigui en qualsevol situació–, com a mínim el que demana és ser escoltada, i, sobretot, que se li doni informació clara, transparent, honesta, fins i tot d'allò que no es pot complir, però que no s'amagui informació, que, en definitiva, es permeti la participació ciutadana que és un dret suficientment reconegut.

Per tant, demanem aquesta informació i també encoratgem el síndic..., i crec que en aquest sentit hi haurà propostes, tant en aquest Parlament com a nivell de l'Estat, importants, properament, respecte als temes de les hipoteques.

És un tema que ja no es pot suportar més. Esperem que avanci la iniciativa legislativa popular que està recollint –i les recollirà, segurament– més de set-centes mil signatures en aquest país, perquè es pugui anar a solucions en la línia del grup de treball que ha constituït el síndic, que felicitem aquesta iniciativa; en la línia que segurament també hi serà en la proposta legislativa que sortirà de la ponència d'aquest parlament, i que, en definitiva, els ciutadans puguin percebre que les problemàtiques socials que els afecten directament tenen la resposta adequada per part d'aquest Parla-

ment, per part d'aquest Govern –que ho veiem més difícil–, i que, en tot cas..., i si no, sempre hi haurà una veu objectiva, una veu responsable, una veu documentada, que és la funció que li correspon al síndic, que és efectivament i en cada moment importunar el Govern de torn, perquè aquesta és la missió per a la qual ha estat elegit: sigui del color que sigui el Govern que hi hagi, sempre hi ha qüestions que es poden millorar.

L'important, senyora vicepresidenta..., l'important és que el Govern, d'aquest informe, en tregui conclusions en termes de propostes legislatives, en termes de millores de procediments, com els grups parlamentaris fem modestament presentant propostes de resolució, etcètera. El que no pot ser és que això sigui un mer tràmit, que aquest informe sigui...

La presidenta

Senyor diputat..., ha d'acabar.

Salvador Milà i Solsona

Gràcies. Acabo, senyora presidenta. Que aquest informe sigui un pur tràmit, sinó que..., al revés, tingui accés a la millora de la nostra Administració i a la millora de la prestació de serveis als nostres ciutadans.

Gràcies, senyora presidenta, senyors consellers i senyor síndic.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Violant Mascaró.

Violant Mascaró i López

Moltes gràcies, senyora presidenta. Diputats, excel·lentíssim senyor Ribó, adjunts, equip del síndic que avui és aquí, síndics locals, persones que ens acompanyen, síndic de la Universitat de Barcelona, consellers, vicepresidenta..., m'adreço al Ple per valorar aquest informe del síndic de l'any passat, 2011.

I, en primer lloc, el que vull fer és traslladar la meua felicitació i la del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana a la feina del síndic i a la de tot el seu equip, des del primer fins a l'últim dels seus treballadors, com fem sempre que en tenim oportunitat, i aquest any amb un argument més pel fet de treballar amb menys personal, com ens vau dir, amb menys recursos, cosa que no ha impedit oferir més serveis, com també ha exposat avui el síndic.

Com diríem sovint, síndic, la tasca que fa el vostre equip demostra la bona salut del nostre país; és un reflex dels drets de la ciutadania, i també un motor perquè millorin els poders públics i les institucions del nostre país. I cal dir que tot això és en un any en què se'ls ha incrementat la feina. Vostè deia a la comissió que també havia incrementat l'actitud i l'esforç de la gent del síndic, n'estem del tot convençuts. I un dels motius és la situació financera, econòmica i social tan difícil que travessa el país i les persones que el confor-

men. S'ha anat dient al llarg de les intervencions que m'han precedit: un augment d'un 6 per cent en les actuacions, més que l'any passat; un increment d'un 32 per cent en les queixes i també en l'augment de persones ateses que ha augmentat un 23 per cent, prop de trenta-nou mil persones.

Vostè començava la seva intervenció a la comissió fent una afirmació telegràfica que també ha estat dita ara fa un moment. Ens deia que aquest any passat han observat polítiques públiques que al seu entendre tenen errors que duen a la indefensió o a l'erosió dels drets universals. I posava com a exemple el que ha passat amb la renda mínima d'inserció, amb tot d'exemples del que se'n diu, tècnicament, «mala praxi administrativa». Aquest fet ha marcat, ho creiem, una línia calenta en el contingut de l'informe 2011.

També ens ha parlat –ens en va parlar a la comissió i ens n'ha parlat avui– de les administracions no col·laboradores, les que incompleixen el que diu la llei i no responen als suggeriments dels síndic ni dona els arguments pels quals no li respon. I, entre aquestes, les que en diu vostè «gens col·laboradores» –jo en diria «l'obstaculitzadora»–, n'hi ha una que incompleix recurrentment l'article 59 de la Llei del síndic, la Delegació del Govern espanyol a Catalunya, i més dissortadament amb dues demandes, pel que fa referència a l'informe del 2011, sobre drets lesionats que encara no han pogut ni contrastar al Centre d'Internament d'Estrangers.

El meu grup parlamentari no entén com és possible que la Delegació del Govern a Catalunya sigui una illa contínua, absent de l'actuació del síndic, l'única administració que incompleix la Llei del síndic d'una manera tan flagrant, i que ni la sindicatura ni el Parlament no tinguem eines per posar-hi solució.

Creiem que amb un canvi a la delegació –dirigint-la, fins fa poc, la diputada aquí al Parlament del Partit Popular, la senyora Llanos de Luna– canviaria alguna cosa. Ens va parlar, vostè, que hi havia bones paraules, però res no ha canviat. Aquests dies ha estat precisament notícia l'hermetisme i el poc respecte de la delegació de l'Estat a Catalunya amb la sindicatura de greuges per vetar-li l'acció a l'hora d'entrar al centre d'internament, amb uns arguments tan increïbles com que ja hi ha organismes que l'han visitat, com ara el Defensor del Pueblo. Vostè mateix deia que la proximitat evita duplicitats, per no dir estalvi econòmic.

I, és clar, senyora Dolors Montserrat, hi ha d'entrar sense avís previ; si no, la gràcia d'una visita anunciada en un centre d'internament, doncs, es perd pel camí.

Ens sembla clar, al Grup d'Esquerra Republicana, que una administració que rebutja l'entrada en una dependència pública del síndic, com a síndic i com a autoritat catalana per a la prevenció de la tortura, no demostra cap respecte cap a la institució, cap al Parlament, cap al país, ni cap als seus ciutadans, per no dir cap als drets que el síndic vol investigar.

L'entorpiment de la feina del síndic per part de la delegada del Govern espanyol a Catalunya avui –avui– és una esmena a la moció sobre transparència que curio-

sament ha elaborat el Partit Popular i que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana farà debatre durant el dia.

Avui també li anunciem que ha entrat al registre del Parlament una proposta de resolució per instar el Govern de l'Estat a la seva col·laboració amb la institució del Síndic de Greuges.

Però, si passem a matèria del seu informe, creiem que hem de destacar que les matèries, com ja han dit les persones que m'han precedit, han representat un major nombre de queixes, que han estat, per aquest ordre, serveis socials, administració pública, educació, seguretat ciutadana i justícia; amb un augment molt significatiu a serveis socials, que ha passat del 14 al 18 per cent. Any rere any, es van definint criteris, algunes de les qüestions són reiterades, algunes van sent criteris nous que es van definint, any rere any, com el de la presumpció de veracitat en els casos de denúncies, que ens ha semblat molt interessant, que posen en qüestió les denúncies que no reflecteixen només la comprovació del fet sancionable, sinó també les deduccions, els judicis de valor o les impressions que estan emparades en la presumpció de veracitat de la gent i de vegades s'alleuja la indefensió..., s'agreuja la indefensió que pot sentir el ciutadà.

També volem destacar una queixa que no ha estat dita encara, que és la que hem rebut de treballadors públics, una molt concreta: la dificultat per retornar al seu lloc de treball els treballadors públics que estaven en comissions especials o en excedències per incompatibilitat. L'any passat va ser un any de retorn de molts treballadors, pels canvis de govern local als ajuntaments, pel canvi de govern a la Generalitat. I ja li dèiem, síndic, a la comissió que aquest any també serà un any de retorn de molts interins, en veure reduïda la seva jornada i el sou en un 15 per cent per causa de la Llei de mesures, que estan demanant retornar a la plaça que tenen, inferior, d'un cos inferior, però com a funcionaris, i que ara mateix es troben i es trobaran amb dificultats, amb retards o amb incerteses administratives.

Una altra queixa agreujada el 2011, i aquesta sí que ha estat dita, és la gravetat que significa l'impagament de les administracions als seus proveïdors; ajuntaments que no paguen el que deuen perquè, en part, tampoc cobren el que els deu la Generalitat: Fons de cooperació, Pla d'obres i serveis, Fons estructurals, etcètera –i parlarem d'escoles bressol i de música. Però la Generalitat que tampoc, alhora, cobra el que li deu l'Estat espanyol: Fons de competitivitat o disposició addicional tercera.

Aquestes queixes, i no ens cansem de dir-ho des d'Esquerra Republicana, i per sort cada vegada més des d'estaments, col·lectius, partits i ciutadans, van molt més enllà. Les solucions de xoc, com explicava la senyora Montserrat, tant de la diputació com del Govern espanyol, palliaran la part urgent i puntual, l'ofec –l'ofec–, en aquest moment, que és insostenible, de les administracions, però el problema no és de finançament puntual, sinó de fons, de com es financen els ajuntaments, de com es finança el Govern de la Generalitat.

L'Estat espanyol no paga els seus deutes amb Catalunya, ni els compromisos estatutaris, ni els 16.000 milions d'euros en impostos que any rere any no retornen..., ni per pagar als ajuntaments el que se'ls deu, i els ajuntaments, alhora, als seus proveïdors, ni per tenir els serveis d'excel·lència que ens calen, malgrat que el portaveu del Partit Popular avui, el senyor Millo, deia que estàvem parlant d'un 1 per cent del pressupost dels deutes contrets. Amb aquest 1 per cent es poden fer tantes coses, en aquests moments de crisi, senyor Millo!

En tot cas, és un problema de fons, de finançament del país, de submissió i d'espoli fiscal sagnant, que cada dia és més sagnant, quan coneixem detalls del pressupost general de l'Estat cap a Catalunya.

Pel que fa a salut, hem rebut el 2011 queixes sobre llistes d'espera, sobre mala praxi mèdica, sobre el tracte rebut pel pacient, sobre farmàcia gratuïta. Com vostè diu, sobre el dret a la salut; el dret universal, com subratlla el síndic. Posa de valor l'excel·lent sistema de salut públic que tenim. I ens alegrem que digui que maldarà, a partir de les queixes, per preservar-lo i contribuir a la seva garantia, seguint la Carta de drets i deures dels ciutadans en relació amb la salut i l'atenció sanitària. Parlem d'intervencions quirúrgiques, de proves diagnòstiques, de consultes externes, d'obesitat mòrbida, de reproducció assistida. De fet, fa dues setmanes que la Comissió de Salut ha debatut a fons l'increment, ja dramàtic, de les llistes en intervencions que sobrepassen perillósament els períodes garantits pel Decret 154/2002.

I, pel que vam saber ahir per part del Govern espanyol, les queixes les tindrà també per les restriccions, les noves restriccions, en el pressupost català, però també el que vindrà del pressupost general de l'Estat per l'exclusió de moltes altres prestacions, com ara les pròtesis externes o l'exclusió directa del servei sanitari de la prestació sanitària d'una part de les persones que avui viuen a Catalunya.

Però la prestació de la renda mínima d'inserció és la que ha ocupat una part més important, molt important de les queixes. I ha dit avui que han observat i posat en relleu deficiències incompatibles amb la bona pràctica administrativa. Hem estat davant d'una mala administració, sense palliatius, pel canvi en el mètode de pagament el mes d'agost i pel col·lapse en aquell moment també del servei de consultes personals. La decisió de bloquejar el pagament queda dit que no va ser correcta, i és qualificada en el seu informe com de «suspensió d'un dret». És més, diu que l'Administració té facultat per comprovar el compliment dels requisits, però que s'ha de fer amb respecte a les garanties que marca el procediment administratiu comú i sempre amb una audiència a la persona interessada i amb una resolució expressa, motivada i notificada; un dubte sobre la situació de la persona no és suficient. I, si era poc, van suspendre un dret que fins i tot el Consell de Garanties Estatutàries aquest mateix mes de març ha dit que no s'esgota amb els límits pressupostaris. I parlem de la prestació que atén les necessitats més bàsiques dels col·lectius més febles.

Per reblar-ho més: hi ha retrocés, diu el síndic, per accedir a la prestació de renda mínima. Segons les noves normes del juliol, s'incrementen els requisits, són menys els qui hi poden accedir i sobretot es passa d'una prestació garantida a una que depèn de les disponibilitats pressupostàries.

Queixes sobre els retards en el reconeixement de la revisió de discapacitat i en el reconeixement de la dependència. En tot cas, aquestes qüestions han provocat, com no pot ser d'una altra manera, propostes de resolució, interpellacions i mocions al Ple per part del nostre grup parlamentari en aquests darrers mesos.

Recordem també que en aquest àmbit una bona part del conflicte el genera el fet que l'Estat espanyol no compleix amb el seu deure de pagament del 50 per cent d'aquesta prestació.

Qüestions d'ensenyament que són motiu de queixa, i ho heu explicat molt bé, i les repercussions que tenen també: l'accés als ajuts de menjadors, al transport escolar. I un increment important del nombre queixes especialment per l'increment en desigualtats i desequilibris en bona part per a l'accés de l'alumnat amb necessitats educatives especials. Pel que fa a l'educació inclusiva, per les llistes d'espera a l'hora d'accedir a les unitats de suport d'educació especial, restringides des de fa dos cursos; pels criteris d'admissió, que acaben de repetir-se el 2012, amb un decret de matriculació pel qual s'apliquen criteris de desempat que creen una forta sensació d'opacitat o d'arbitrarietat. Pel que fa a infància, podríem fer una síntesi amb onze paraules: menys polítiques familiars significa un augment de sol·licituds de recursos públics. Aquí, en salut, en infància i en família.

Cal remarcar la responsabilitat i el compromís dels treballadors públics que s'hi estan dedicant, que són els autors de les queixes en nom dels infants. I jo no em cansaré de donar-los l'agraïment perquè fan més amb menys en un moment en què ja és molt difícil justificar menys jornada, menys personal, més ràtios, menys pressupost.

I, en el cas de serveis concessionats en els centres de menors per empreses, vostè fa una observació que a mi em preocupa, quan hem de recordar a l'Administració que, si demana l'Administració uns mínims d'aptituds i uns màxims de garantia als cuidadors i als pares, igual ha de fer amb les empreses que tenen concertat el servei. I aquí hem de recordar que les retallades pressupostàries també afecten directament, impacten directament sobre els concerts educatius, sanitaris i socials, amb l'impacte que això significa o pot significar en la prestació del servei.

Pel que fa a salut mental, molt ràpid, s'ha disminuït l'oferta pública, com deia abans el representant d'Iniciativa, la pública, la privada no, amb la qual cosa, lligant amb el que hem anat dient, tenim més necessitats, menys oferta de recursos; no s'ha desplegat el Pla director de salut mental, ni el de trastorns mentals greus per a adolescents, els més vulnerables.

Un altre fenomen tractat a l'informe és el que fa referència a la seguretat ciutadana; moltes de les queixes

venien marcadament pels fets al voltant del moviment del 15-M. Hi ha un fet rellevant: els límits del dret de reunió. Sabem que un dels pocs mitjans que té el ciutadà per expressar públicament les seves idees i les seves reivindicacions és justament l'ocupació de l'espai públic. I demana que es gestioni bé aquest espai urbà, com a espai no només per circular-hi, sinó com a espai de participació social i política. En tot cas, modular o prohibir aquest dret de reunió sobre els dubtes que els resultats puguin ser negatius no és suficient, diu a l'informe.

El dia de la comissió us deia que acabava de veure una pintada en un mur que deia, ben gran: «Sóc jove i no tinc por.» Crec que la frase vol dir moltes coses; també que estem en un moment complex que hem de saber gestionar amb intel·ligència i amb justícia: prop del 50 per cent d'atur juvenil, poques o cap política de prevenció als joves més enllà d'aconsellar-los que agafin el primer vol a Londres i hi vagin a servir cafès per agafar fluïdesa en anglès, retallades, precarietat, indignació; en fi, circumstàncies que bé podrien servir per modular l'actuació social, política i policial.

I hi ha molts altres temes –i ja acabo, presidenta–: endeutament hipotecari, immigració, accés a la informació, conculcació de drets lingüístics. Senyora Montserrat, li ho he de dir, a part del nombre de queixes, el que és cert és que l'Administració de la Generalitat fa cas de les recomanacions del síndic i fa testimoniances traduïdes a la llengua que sol·licita el ciutadà; la *delegación de gobierno* espanyol es nega fins i tot a facilitar la informació requerida en aquestes mateixes queixes.

En tot cas, l'informe que avui sotmetem a consideració d'aquesta cambra representa un esforç molt gran, pedagògic, no és una radiografia de les mancances del nostre sistema públic, sinó de les queixes que els ciutadans s'atreixeixen a fer.

La presidenta

Senyora diputada...

Violant Mascaró i López

I per acabar... Sí, acabo...

La presidenta

...ha d'acabar, eh?

Violant Mascaró i López

Deu segons, si us plau.

Com us he sentit a dir, síndic, qui fa una queixa fa un acte democràtic molt profund i molt sòlid; no és un acte qualsevol fer una queixa al síndic. Hi ha gent que té por de fer-la. Per la qual cosa tenen un valor molt gran els casos que tramiteu fins al final d'aquest acte democràtic i valent.

En aquest sentit, la nostra responsabilitat i el nostre compromís és no fer-ne un ús partidista govern-oposició, si-

nó derivar-ne tantes iniciatives parlamentàries com ja hem estat fent per procurar de cara al futur una reducció d'aquests casos més rellevants i fer de les nostres administracions els instruments útils que ajuden a viure millor.

Moltes gràcies, senyores i senyors.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Gracias, presidenta. *Consellers, consellera*, diputadas, diputados, nuestras primeras palabras deben ser de reconocimiento a esta institución y a su contribución a la defensa de los derechos de todos los ciudadanos de Cataluña y a usted por la exposición de este detallado informe.

Desde Ciutadans compartimos su diagnóstico sobre la incidencia de la situación económica en los derechos de los ciudadanos y hacemos nuestra su petición de ser más cuidadosos a la hora de llevar a cabo las reducciones presupuestarias, ya que esto pone en riesgo la garantía de derechos tan básicos como lo es el derecho a la sanidad, a la educación y a las prestaciones sociales.

Igualmente, coincidimos en la valoración que hace el *síndic* sobre la descoordinación entre administraciones y la coordinación como factor clave para la correcta prestación de servicios por parte de las mismas.

Se indica en el informe que se han producido determinadas decisiones y actuaciones en el ámbito de las políticas públicas que conllevaron una afectación negativa del ejercicio de derechos individuales y de malas prácticas administrativas, señalando un significativo aumento porcentual en atención a personas, consultas y quejas recibidas, lo que manifiesta la creciente actividad e importancia de su institución, destacable a todas luces; pero, por otra, saca a colación el hecho de que más y más personas acuden a su institución ante la posible vulneración de sus derechos por parte de la Administración.

Hablemos ahora de las actuaciones más destacadas del *síndic* durante el 2011. En primer lugar, las intervenciones que se destacan por encima de todas, y son en el ámbito de los servicios sociales, que representaron un 18 por ciento del total de quejas recibidas por su institución; como en el caso de la renta mínima de inserción, prestación básica para los ciudadanos que puede estar en peligro a causa de los recortes presupuestarios aprobados y, como usted señala, por algunas deficiencias administrativas. Y déjeme añadir la desastrosa gestión de los cambios introducidos en el pago de la renta mínima, que provocó graves situaciones y perjuicios a personas con absoluta dependencia de esta renta. A esto se añaden las quejas recibidas sobre el retraso de la tramitación de los procedimientos de dependencia.

En segundo lugar, ponemos en consideración el tema de las quejas lingüísticas. Y, en este sentido, destacamos las quejas de los castellanoparlantes en aspectos como la actividad administrativa y en la tramitación de expedientes exclusivamente en lengua catalana, como es el caso de los expedientes médicos o expedientes escolares.

Sabemos su opinión, como *síndic*, de que se ha de garantizar a los ciudadanos una atención bilingüe, pero desde nuestro punto de vista no se tiene por qué solicitar expresamente o tener que llegar a hacer una queja al defensor, al Síndic de Greuges..., decía, no se tiene por qué solicitar expresamente esa atención en castellano, debería darse directamente en los dos idiomas cooficiales de Cataluña, sin mayores problemas.

Después, en el informe, se vuelve a destacar la situación de miles de familias que no pueden hacer frente a su hipoteca. Y usted destaca algunas medidas para hacer frente al sobreendeudamiento hipotecario.

Le agradecemos, des de este grupo parlamentario todas estas actuaciones, y compartimos con usted el diagnóstico y la necesidad de establecer exenciones fiscales y de fomentar la dación en pago, y garantizar la posibilidad de agotar todas aquellas posibilidades de acceso a una vivienda a esas familias que pierden la suya. De hecho, nuestro grupo, con Iniciativa y Esquerra presentó un proyecto de ley donde se contempla la dación en pago, y, actualmente, se está finalizando la redacción de una proposición conjunta, en este sentido, para presentarla en la Mesa del Congreso de los Diputados.

También pedimos su implicación y mediación en un asunto que afecta a muchos ciudadanos mayores, como es el tema de las participaciones preferentes, en el que tantos ciudadanos han visto como han perdido sus ahorros, los mismos que han ido a equilibrar balances de bancos y cajas.

También, y en cuarto lugar, volvemos a hablar de nuestro sistema de salud y de las diversas quejas recibidas, como del aumento de las listas de espera que han aumentado en un 42 por ciento en el último año. Le exhortamos a que siga el camino de prestar toda la atención necesaria a esta problemática, y recogemos su sugerencia, que también hacemos nuestra, de revisar protocolos de pruebas diagnósticas e intervenciones quirúrgicas.

Por esta razón, la actuación del Síndic de Greuges es tan valiosa, y ahí recogemos su reflexión de que este Parlament, las diputadas y los diputados que componemos este Parlament, pensemos en la importancia y en lo valioso de la gestión del Síndic de Greuges, porque tiene la oportunidad y el deber de promover todas las medidas que sirvan como mejor garantía de los derechos de las personas. Nada más.

Muchas gracias.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat per la Independència, té la paraula l'il·lustre senyor Antoni Strubell i Trueta.

Antoni Strubell i Trueta

Senyora presidenta... Senyora vicepresidenta, conseller, síndic, al seu equip, salutacions des de Solidaritat, salutacions als síndics locals i universitaris.

Solidaritat..., voldria començar dient que fem una valoració positiva de l'Informe del Síndic de Greuges d'enguany, presentat en aquests temps de crisi, i creiem que des d'aquest Parlament i des del Govern s'ha de prendre bona nota del seu contingut.

Efectivament, la tasca feta no sols s'ha vist, significativament, condicionada durant el darrer any per les conseqüències socials de la crisi i per l'afectació dels drets socials que determinades decisions pressupostàries han pogut comportar, sinó per les mateixes retallades en què s'ha hagut de treballar, des de la sindicatura, d'un 10 per cent el 2011 i un 12 per cent el 2012.

De les conclusions presentades pel síndic i el seu equip, cal subratllar, des del nostre punt de vista, les següents qüestions i recomanacions.

Pel que fa a l'educació, l'informe assegura que cal qüestionar el tancament d'escoles, a les quals ens agradaria donar aquí nom i cara: les escoles La Muñeira, de Badia; Esparreguera II, Els Pins de Moja, abans esmentades; Can Periquet, de Palau-Solità i Plegamans, o l'Olga Xirinacs, de Tarragona.

I la pregunta que fem, juntament amb la sindicatura, és com podem estar tancant escoles, algunes de les quals fins i tot comunitats d'ensenyament, quan hi ha 21.000 alumnes més aquest curs? Qui es pot explicar això? I fa molt bé, la sindicatura en aixecar aquesta qüestió.

Les retallades a l'ensenyament estan afectant molt greument la qualitat de l'educació: els joves són el futur i el fracàs escolar la realitat. No guanyarem en aquests dos camps si tanquem escoles.

Pel que fa a les retallades en salut, que apunta el síndic, és evident que afecten molt greument l'assistència sanitària i, fins i tot, posen en perill vides. El síndic, també subratlla la necessitat d'impulsar l'Administració electrònica, i també fa una destacada aportació sobre el tema dels maltractaments als centres d'internament. I parla del reiterat incompliment de les empreses amb el Codi de consum, especialment pel que fa al tema lingüístic. En aquest aspecte, cal insistir que el Govern es plantegi la necessitat urgent de fer complir el Codi de consum, com va fer aprovar el passat Ple una moció de Solidaritat.

En el capítol d'Interior, el síndic apunta que cal revisar determinades actuacions policials. L'informe diu, concretament, que «la contundència dels agents antiavalots contra manifestants amb actituds pacífiques és inadmissible». També cal assegurar una correcta identificació dels antiavalots, com s'apunta.

El síndic també apunta, igualment, a constants incompliments en la Llei de dependència. És lamentable. I cal apuntar, un cop més, la tossuda veritat que, si nosaltres tinguéssim accés als nostres recursos i el que paguem en impostos, que ens són manllevats, podríem atendre els nostres dependents, amb escreix.

Igualment coincidim amb el síndic en el fet de lamentar la supressió dels ajuts al lloguer del jovent. Aquest pas dificulta l'emancipació i el futur dels joves, i els porta a l'emigració, com sembla recomanar el conseller Mena, que comença a ser de proporcions epidèmiques.

No podria ser aliè a l'informe el drama dels desnonaments amb la momentània, almenys solució, en forma de dació.

Finalment, cal lamentar amb el síndic l'alt grau d'incompliment de les resolucions del síndic, un 16 per cent; però, més enllà dels continguts, valorem l'esforç del síndic a l'hora de saber trobar equilibris entre la imparcialitat política i l'actuació d'una administració de defensa en plena època de crisi.

Com diu l'informe, els poders públics continuen disposant de la discrecionalitat necessària per establir, dins dels marges donats, la prioritització de les partides pressupostàries i l'enfocament de les polítiques públiques. Estem, doncs, en un temps de valoració de les prioritzacions i, efectivament, el síndic ha fet bé en els darrers anys d'apuntar que les reduccions pressupostàries i la descoordinació entre les administracions podien vulnerar els drets de les persones, perquè així és en molts casos, retallar és retallar drets. Per tant, no es pot fer abstracció de la crisi ni justificar les especials mancances de l'Administració en aquest temps de crisi, ni serveix de justificació que així hagi estat.

No és estrany, doncs, aquest 31,6 per cent d'increment de les queixes rebudes i les actuacions d'ofici amb relació a l'any anterior amb 35,9 per cent més d'actuacions. Cal felicitar-nos que les recomanacions hagin estat assumides per l'Administració en un 92 per cent dels casos i que no hi hagi administracions obstaculitzadores de la tasca del síndic.

Tanmateix, cal lamentar que l'informe de l'any que ve, segurament no podrà repetir aquest èxit, i caldrà parlar d'un fet greu, gravíssim, ocorregut el passat 17 de març en què el Síndic de Greuges i el seu equip no van poder accedir al Centre d'Internament d'Estrangers a la Zona Franca. Que no hagi pogut accedir a un centre públic dins del nostre territori la màxima autoritat per a l'observança dels drets humans i dels drets dels ciutadans davant de l'Administració és un fet gravíssim.

És una manca de respecte envers les institucions nacionals catalanes que el Síndic de Greuges del país, en atenció a les seves competències, no hi hagi pogut tenir accés. Pensem que el Govern espanyol ha de donar plenes garanties a aquest Parlament, que aquesta mena de comportaments no es reproduiran. No podem permetre la possibilitat que en el nostre país, en plena Unió Europea, hi pugui haver res semblant a un Guantánamo, un espai d'ombra legislativa –d'ombra legislativa– on la màxima autoritat en defensa del poble a Catalunya, no hagi pogut tenir accés. És un fet prou greu, Partit Popular, i hauríeu de ser a l'alçada de reconèixer-ho.

Per acabar, senyora presidenta..., si em dona un segon més per anar acabant, també voldria fer un comentari sobre el que ha estat, potser, el moment més polèmic o

sensible de l'any, en ocasió del tema de la gestió de la prestació de la renda mínima d'inserció; d'aquells moments en els quals la tensió entre Govern i síndic ha posat a prova el mecanisme de la institució, aspecte, per altra banda, lògic, quan tenim en compte la quantitat de queixes rebudes.

De nou, voldria dir que, des de Solidaritat, no tenim cap queixa a fer per al tractament de la incidència provocada el mes d'agost passat, en el lamentable afer del PIRMI. Considerem que el síndic no feia política, com denunciava algun sector del govern, sinó que obrava en conseqüència a l'allau d'incidències plantejades per les persones interessades i, en molts casos, per professionals dels serveis socials bàsics.

Per acabar, i tornant a l'informe d'enguany, voldria felicitar, doncs, l'equip del síndic, i que tinguem un síndic plenament proactiu que surti al territori i ofereixi proximitat als ciutadans de comarques.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula l'illustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Honorable vicepresidenta, honorable conseller, honorable senyor Rafael Ribó, síndic de greuges de Catalunya, honorables síndics locals i universitaris..., bé, en primer lloc, agrair la presentació de l'informe de la sindicatura de greuges de Catalunya, també agrair el seu esforç i la seva dedicació a tota la sindicatura, i, doncs, agrair la claredat de l'exposició de les tasques fetes durant l'any 2011.

Respecte a les reflexions i recomanacions de l'informe, dir que les veiem emmarcades en els principis rectoris de la política social i econòmica, com ara el risc d'exclusió social, i també les inquietuds per a les reduccions pressupostàries com a conseqüència del dèficit fiscal que pateix Catalunya; un dèficit fiscal que paguem els catalans i que és conseqüència d'aquest sistema de finançament injust que pateix el país.

Pensem, com bé es dedueix de l'informe, que en època de crisi econòmica, doncs, el que cal és que les administracions públiques garanteixin el benestar de tots els ciutadans, prioritant aquest benestar per damunt d'altres polítiques i ideologies.

També, d'una lectura de l'informe, doncs, veiem que els ciutadans demanen una administració més permeable, una administració més eficaç, una administració més eficient en la gestió; demanen una administració transparent, i, també, doncs, una administració que actuï..., que actuï amb més celeritat en la resolució de conflictes, en la prevenció i en la mediació.

De l'informe, doncs, jo em reafirmo que cal un programa de simplificació administrativa en els tràmits de les llicències i de les autoritzacions d'activitats econòmiques, i també, doncs, reitero la meua posició respecte al fet que cal afavorir l'activitat empresarial i l'esperit emprenedor, tenint en compte la responsabi-

litat social corporativa, les lliures iniciatives i també les condicions de competència; tot això per fomentar una economia productiva que és motor del foment de l'ocupació i que segur que és necessària per sortir de la crisi.

I, per acabar, presidenta, no em puc estar, també, de comentar les referències que s'han fet a l'actuació de la delegada del Govern del Partit Popular.

Miri, il·lustre diputada, senyora Dolors Montserrat, no perquè aixequi vostè més el to del seu discurs podrà tapar aquest acte d'indignitat que va fer la delegada del Govern del Partit Popular a Catalunya, impedit..., quan impedeix l'entrada del síndic, que, en el ple exercici de les seves competències, volia investigar, volia inspeccionar què succeeix en el CIE de la Zona Franca.

Moltes gràcies, il·lustres diputats i diputades. I reiterar els meus agraïments a la sindicatura de greuges de Catalunya.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Ferran Falcó.

Ferran Falcó i Isern

Presidenta... Vicepresidenta, conseller, diputades, diputats, síndic, síndics locals que ens acompanyen, síndic universitari, les sessions de la Comissió del Síndic de Greuges que es van celebrar van servir per tornar a constatar la importància de la feina de la sindicatura de greuges de Catalunya. Vam constatar que la institució manté en molt bona forma la seva posició de control de la qualitat i de la legalitat de l'acció de les administracions públiques en la seva relació amb els ciutadans. Vam constatar que és una institució que treballa, que es fa present i que es fa influent. I de tot això ens en felicitem. I ja ho varem dir en les sessions de la comissió.

Però, més enllà d'aquest fet, fins a cert punt conseqüència del caràcter institucional i de la llei pròpia que regula la figura del síndic i de l'organisme que encapçala, la comissió també va servir, des del nostre punt de vista, per posar de manifest diverses qüestions que voldria destacar en aquesta intervenció.

La primera és que, en el context de crisi econòmica que patim, la figura de la sindicatura pren més relleu i més protagonisme. I és en un context com l'actual, quan les administracions tenen més dificultats per prestar determinats serveis, que la sindicatura juga un paper essencial de control per garantir no només el respecte als drets dels ciutadans, sinó, i sobretot, la correcta cobertura en termes quantitatius i qualitatius dels serveis públics essencials. I això la nostra sindicatura ho va fer l'any 2011 igual que ho havia fet en anys anteriors.

I l'informe del síndic de l'any 2011 mostra un augment de queixes que el nostre grup atribueix evidentment al context polític, social i econòmic que viu el país. I no

és la nostra intenció –no és la nostra intenció– amagar les dades o passar-les per alt. Sabem que n'hi ha hagut més; també sabem que no és la primera vegada que n'hi ha i que els qui només analitzen aquest any i s'obliden dels altres potser pateixen una amnèsia selectiva que evidencia el biaix polític, el biaix polític que volen donar a uns informes que potser caldria analitzar amb més objectivitat.

Nosaltres, tal com varem fer en la comissió, estem en disposició de compartir les raons per les quals això és així, les raons per les quals hi ha més queixes. I és evident que una de les raons és la reducció obligada de la despesa de la Generalitat. Imaginin que qualsevol de vostès, per posar un exemple, arriba a un lloc, en aquest cas un departament de la Generalitat, i es troba 100 milions d'euros compromesos per pagar i sense consignació pressupostària. Si vostès fossin perceptors d'una mínima part d'aquest deute i els el diferissin o se'n veiessin perjudicats, com a mínim anirien al síndic a presentar una queixa. Per tant, que hi hagi més queixes és lògic.

També ho és si tenim en compte que hi ha hagut tota una sèrie de queixes col·lectives que responen a campanyes de base social i de fons polític, que s'han mobilitzat legítimament –legítimament–, que s'han mobilitzat contra les anomenades «retallades». Per tant, comptat i debatut, les xifres reflecteixen una realitat dibuixada per la mateixa inèrcia d'una institució que funciona i que, a més de les queixes habituals, ha acollit totes aquelles que han aprofitat aquesta institució per donar més ressò a les veus contràries a les polítiques a les quals s'ha vist abocat..., a fer el Govern de la Generalitat, per tres raons prou conegudes, però que val la pena repetir: l'herència rebuda pel tripartit, la crisi mundial i el tancament dels mercats financers, i l'espoli fiscal que pateix Catalunya.

Però voldria destacar, més enllà de les queixes en si mateixes, un fet que per nosaltres és important: creix l'activitat i creixen les queixes, sí, però el 92 per cent de les recomanacions que fa la sindicatura s'atenen i el 84 per cent s'acompleixen. I també, com diu l'informe, l'Administració de la Generalitat respon i col·labora millor que en anys anteriors, i que allà on hi ha algun obstacle, encara, és al món local, per bé que el nostre grup parlamentari considera que, si és així, no és pas per obstruccions, sinó que és per manca de mitjans.

I deia que, malgrat aquest advers context, és important destacar l'estabilitat en la suma conjunta de queixes i d'actuacions de la sindicatura –de 21.504 a 22.729–, i que les actuacions d'ofici pràcticament no varien, es mantenen en el zero i mig del total d'actuacions de la sindicatura.

Quant a la particularitat d'algunes de les actuacions analitzades, cal dir que a la comissió es van abordar qüestions complexes com són les relacionades amb l'educació pública. L'informe del síndic exposat a la comissió plantejava queixes i planteja queixes en els processos, per exemple, d'admissió d'alumnat, destacant entre d'altres la que fa referència als nous criteris aplicables en cas d'empat. És evident que el nostre

grup i el Govern no comparteixen el criteri de l'informe de la sindicatura, perquè entenem que el nou marc no introdueix aspectes d'arbitrarietat. És una opinió del síndic que evidentment nosaltres respectem, però que des del nostre punt de vista topa amb un fet prou significatiu: és que totes aquestes mesures han estat aprovades pel Consell Escolar de Catalunya i per tant comptem amb l'aval de la comunitat educativa del nostre país.

No tot són crítiques evidentment. L'informe valora positivament la reducció de mòduls prefabricats fins a l'actual xifra de mil quinze.

I en sanitat s'ha destacat..., és fins a cert punt sorprenent que les queixes en matèria sanitària, malgrat haver estat l'any 2011 l'any en què s'han aplicat els ajustos més importants, s'hagin mantingut estables respecte als anys anteriors. És realment una dada destacable.

I un parell de qüestions més; la primera, referent a la tardança que el síndic posa de manifest sobre el reconeixement del grau de dependència. Aquesta qüestió apareix a l'informe del 2011, també en l'informe del 2010, amb el matís que l'actual Govern hi està actuant d'una manera diferent que l'anterior: està complint amb els terminis, està incrementant les hores d'atenció, està incrementant els equips de valoració.

I la segona qüestió –avui també se n'ha parlat– és la de la problemàtica al voltant de la renda mínima d'inserció. Hem admès que la revisió d'aquesta prestació s'hauria pogut fer millor, fins i tot en el seu moment es van demanar disculpes per qui hagués pogut sentir-se'n afectat, però no podem admetre i no admetem que no s'hi actués, perquè, sense entrar en més detalls, la revisió de la renda mínima d'inserció obeïa a l'opinió general del tercer sector i dels treballadors de l'Administració, que demanaven i reclamaven que s'arribés al punt de posar-la al dia. I això és el que es va fer. Senyor Milà, no es va actuar amb presumpció d'incompliment; el que es va fer va ser assegurar que no hi hagués incompliment per assegurar que, amb menors recursos, els menors recursos arribessin, anessin a aquelles persones que realment ho necessitaven.

Aquestes són des del nostre punt de vista les grans xifres i alguns dels elements més significatius de l'informe analitzat en comissió. Però, més enllà d'això, el debat que es va establir a la comissió també va permetre constatar altres aspectes que nosaltres volem explicar avui aquí.

El nostre grup va instar el síndic a no deixar que la institució sigui utilitzada com a complement de l'oposició. Avui continuem mantenint aquesta posició; avui la reiterem, especialment després d'haver escoltat alguna –alguna– intervenció precedent, que una altra vegada, com es va fer en la comissió, aprofita certes dades de l'informe del síndic per fer-ne material de càrrega contra el Govern, oblidant una cosa que és essencial, que és que, si bé el Govern és òbviament responsable de les decisions que pren, també és cert que el context i l'herència hi tenen un paper molt significatiu i que ni el context ni sobretot l'herència són responsabilitat exclusiva del Govern que recolza aquest grup parlamentari.

Ja li varem dir al síndic, i avui ho reiterem, que no és cosa ni responsabilitat seva, però que hem d'impe-dir entre tots que la sindicatura sigui utilitzada com un instrument polític i que l'hem de convertir entre tots, també, en un espai de reflexió conjunta que ens permeti millorar els procediments de l'Administració i la qualitat de la seva relació amb els ciutadans.

Ho dic perquè hi ha qui té la temptació d'utilitzar afirmacions que pugui fer el síndic per refermar la seva legítima posició política. Per exemple, en matèria de seguretat. Aquesta qüestió durant l'any 2011 va generar certa activitat del síndic pels incidents en l'operació de la plaça de Catalunya. Li varem manifestar al síndic, i avui ho reiterem, que, respecte a l'ocupació de la plaça de Catalunya i l'actuació dels Mossos d'Esquadra, no compartim algunes de les afirmacions que es fan en el seu informe. En primer lloc, perquè aquest grup i el Govern al qual dona suport aquest grup estem convençuts que l'actuació dels Mossos d'Esquadra va ser proporcionada, oportuna i congruent; és més, convidem a llegir la sentència del Jutjat d'Instrucció número 4 que va exonerar de qualsevol culpabilitat el Departament d'Interior i va deixar ben clar l'ajustament de les actuacions als protocols policials vigents.

Des del nostre grup també li varem demanar al síndic, i li ho reiterem en aquesta sessió, que ens ajudi a tots plegats en diverses qüestions. Una fa referència a la immigració, a reforçar la tasca que emana del Pacte nacional per la immigració, i de forma especial que la sindicatura de greuges ens ajudi a apagar rumors sobre, per exemple, l'ús dels serveis socials per part de la població nouvinguda o la seva aportació al PIB català. Una institució com la sindicatura de greuges, que té un contacte molt directe amb la ciutadania, ens ha de poder ajudar en aquest sentit en favor de la cohesió social.

I també el varem instar i instem el síndic avui a ajudar-nos a fer pedagogia en el seu contacte directe amb els ciutadans en una qüestió que reconeixem que és complexa com és la de l'injust sistema de finançament que pateix el nostre país i la seva influència directa, agradi o no agradi, influència directíssima, sobre la capacitat de prestar serveis per part de la Generalitat i dels ajuntaments. I no estem pas demanant que això serveixi d'excusa per tapar mals procediments o mala governança o mala administració, estem dient que s'hauria d'explicar als ciutadans que darrere d'una queixa hi pot haver una manca de finançament deguda a l'espoli fiscal que pateix el nostre país.

Perquè si l'Estat no paga és evident que això fa que se'n ressentin, per exemple, els centres especials de treball. I si l'Estat no paga ni el que deu ni el que respon que pagui, passa el que passa, per exemple, amb el transport públic, que, malgrat que la Generalitat hi posi més diners i l'Ajuntament de Barcelona hi posi més diners, cal augmentar les tarifes. Per tant, sobre tot això també demanem a la sindicatura de greuges un paper rellevant en la consecució del pacte fiscal per a Catalunya.

I li varem demanar i li demanem al síndic ajuda també en la necessària pedagogia que hem de fer amb relació a quins són els drets socials bàsics. Ens varem preguntar i

ens preguntem, i creiem que ho haurien de fer els partits polítics, les administracions, els ciutadans, si ho és la si-sena hora, un dret social bàsic, si ho és un complement salarial d'un funcionari, si ho és un aparcament gratuït en un hospital, si ho és un ensenyament musical.

La sindicatura, en el seu paper d'àrbitre i fiscalitzador, hauria, des del nostre punt de vista, de començar a explorar –i aquesta és una reflexió que hauríem de fer tots i totes les institucions d'aquest país– una reflexió de quins són els límits dels serveis bàsics que les administracions han de prestar.

Des del Grup de Convergència i Unió vàrem fer un prec més al síndic, que avui reiterem: que ens ajudi a assegurar que es legisla amb capacitat financera, que no ens torni a passar el que ens ha passat amb la Llei de dependència.

I, finalment, el nostre grup va posar de manifest una qüestió que crec que convé destacar, perquè avui també ha sortit, de forma sorprenent: la suposada existència d'un conflicte lingüístic a Catalunya. Quan només l'1,7 per cent de les queixes que arriben a la sindicatura tenen a veure amb una presumpta discriminació en català o en castellà, vol dir que en aquest país no hi ha conflicte lingüístic i que els qui s'entesten a fer política amb això, doncs, queden molt, molt, molt posats en evidència.

Nosaltres creiem que l'acció del síndic posa de manifest que hi ha coses que s'han de millorar, és clar que sí, que s'ha de continuar apostant per una dotació quantitativa i qualitativa necessària per fer que els ciutadans rebin uns serveis públics a l'alçada d'una societat avançada com la nostra i que el país necessita un pacte fiscal que faci sostenible el nostre autogovern.

Però també creiem que les dades de l'informe de la sindicatura demostren que, malgrat que ens trobem davant d'una situació econòmica i social sense precedents en la nostra història recent, la prestació dels serveis públics suporta prou bé la pressió a la qual està sotmesa, perquè el nivell de queixes no s'incrementa exponencialment, és a dir, en paral·lel a l'agreujament de la situació macroeconòmica del nostre entorn.

Vostè ha dit, síndic, una cosa que m'ha agradat molt: «Easy to say, hard to do it.» Li dono les gràcies per haver-ho dit. Jo hi afegiria, manllevant Churchill: «Let's go forward together» –anem endavant junts.

Síndic, bona feina; traguem-ne una lliçó positiva, que ens ajudi a millorar en benefici del conjunt dels ciutadans de Catalunya.

Moltes gràcies.

(Marina Geli i Fàbrega demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Geli...?

Marina Geli i Fàbrega

Per una demanda de rectificació d'unes dades, que ha donat el senyor Falcó, errònies.

La presidenta

Trenta segons.

Marina Geli i Fàbrega

Molt bé, moltes gràcies. De fet, li tocaria al síndic, perquè no és cap opinió, sinó que són dades: les queixes de salut l'any 2011 varen créixer un 40 per cent.

(Salvador Milà i Solsona demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Milà...?

Salvador Milà i Solsona

Sí, per una precisió respecte a una afirmació que ha fet referint-se a la intervenció d'aquest grup...

Escolti'm...

La presidenta

Trenta segons...

Salvador Milà i Solsona

Sí, només per dir una cosa. L'objecte del síndic, no sé si ho sap el senyor Falcó, l'objecte del síndic és supervisar l'actuació de les administracions públiques i les pràctiques de bon govern o de mal govern. I això, amb bona llei, és bona política; això és política, altres coses no ho són. Per tant, és obvi que, si estem aquí, en aquest Parlament, i hem elegit un síndic de greuges, és perquè supervisi l'acció del Govern, no l'acció de l'oposició, sinó l'acció del Govern. I, per tant, hem de treure'n lliçons polítiques, lliçons de bon govern.

I si vol veure com s'utilitzava i com s'utilitza l'informe del síndic, li recomano, ja li ho vaig dir, que agafi el diari de sessions i repassi les intervencions de la portaveu a la Comissió del Síndic, la il·lustre senyora Elena Ribera, durant l'anterior mandat, i vostè veurà què és utilització política –legítima, per altra part– dels informes del síndic respecte a altres administracions. Que cou? Doncs, a part de rascar-s'hi, hem de solucionar la ferida.

La presidenta

Senyor diputat... *(Ferran Falcó i Isern demana per parlar.)* Senyor Falcó... Senyor Falcó, per...

Ferran Falcó i Isern

Sí...?

La presidenta

...per al·lusions?

Ferran Falcó i Isern

Per al·lusions o per contradiccions, no...

La presidenta

Trenta segons.

Ferran Falcó i Isern

...no ho domino exactament. Però, en tot cas, l'informe..., distribució segons la matèria de les actuacions iniciades durant el 2011: salut, en xifres, queixes, 575. Això és el que diu l'informe del síndic.

I responent a la intervenció del senyor Milà, nosaltres ens hem limitat a demanar-li que, quan llegeixi sentències i faci aquí explicació de sentències, les llegeixi senceres. Simplement això.

La presidenta

Acabat el debat, agraïm al síndic de greuges i al seu equip la seva presència i la seva participació en l'informe referent al 2011.

I continuem amb l'ordre del dia, amb el punt següent, que són les mocions.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les infraestructures d'aigua i sanejament (tram. 302-00127/09)

La primera és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les infraestructures d'aigua i sanejament, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Té la paraula l'honorable senyor Salvador Milà.

(Pausa llarga.)

El vicepresident primer

Quan vulgui, honorable diputat.

Salvador Milà i Solsona

Moltes gràcies, senyor president. Honorables consellers, i especialment el de política territorial, de Territori i Sostenibilitat, senyores i senyors diputats, bé, jo crec que la moció que hem presentat dona resposta a una bona part del que va ser el debat que vàrem mantenir amb l'honorable conseller en l'anterior sessió. En quin sentit? Ens centrem purament i exclusivament en aquelles mesures i actuacions que la situació actual econòmica i financera de l'ACA no sols permet, sinó que obliga, amb bon govern –ara n'hem parlat, d'això, amb bon govern– a mantenir, millorar o atendre per complir, precisament, amb mandats imperatius.

Per això l'hem dividida en tres apartats. Molt ràpidament. En matèria de depuració i reutilització d'aigües residuals, la clau és actualitzar, obrir, posar en marxa aquelles instal·lacions de depuració que estan acabades o per acabar, i que es posin en marxa amb un calendari determinat; que hi hagi una bona utilització de l'aigua regenerada, precisament per aquells elements que poden causar..., o en aquelles circumstàncies que

poden causar un retrocés en les millores mediambientals assolides –i aquí parlem, específicament, del delta del Llobregat, amb el tema de la intrusió marina, i del Consorci d'Aigües de Tarragona, fent executiu un conveni que estava paralitzat i que ens ha de permetre estalviar aigua de l'Ebre i alhora optimitzar la utilització de l'aigua industrial, cosa que sempre és bona–, i, sobretot, i és molt important, que es mantinguin i actualitzin les aportacions econòmiques a les administracions locals i als consorcis que gestionen estacions depuradores per garantir el bon funcionament conforme als seus estàndards de disseny. I això és fonamental; és el que demanen les administracions locals, i que l'agència ens actualitzi el pla d'actuació, el pla de sanejament, amb les instal·lacions previstes.

Sobre el tema de captacions i embassaments, també el mateix respecte a optimitzar la utilització de les instal·lacions de tractament d'aigua marina, tant a la Tordera com al delta del Llobregat, precisament per preservar els aqüífers, perquè no es malmetin les instal·lacions que tenim i perquè s'utilitzin les interconnexions que s'han fet en la regió metropolitana, que són obres importantíssimes, que és tant la connexió Font Santa-Trinitat com la de des de Blanes fins a Cardedeu, que ens han de permetre optimitzar els recursos i aprofitar l'aigua dessalinitzada, preservant els aqüífers.

I, per últim, el gran altre paquet és el tema del retorn de l'aigua al Ter. Aquest és un compromís que aquest Parlament va prendre i amb què, en l'anterior mandat, el Grup de Convergència i Unió va ser especialment belligerant. Doncs, cal mantenir aquest compromís i cal avançar..., o cal afrontar-lo d'una forma decidida. I, en el tema del control i supervisió del medi, no perdre –no perdre– un bagatge d'informació que és fonamental per a la bona gestió dels recursos hídrics.

Tot això que hem proposat a la moció, l'agència, deia, està en condicions ara d'afrontar-ho. Per què? Ho sap perfectament, el conseller: s'ha presentat la liquidació del pressupost del 2011; amb l'increment del cànon es cobreixen els costos d'explotació, costos d'explotació que van baixar dramàticament durant l'exercici 2011 però que ara, amb l'increment del cànon acordat a mitjans del 2011 i amb l'increment acordat ara fa un mes, pràcticament, respecte al cànon del 2012, han de permetre afrontar aquestes situacions.

Segona, perquè hi ha hagut un pla de refinançament, que és el que s'havia de fer, el pla de refinançament del deute que tenia l'Agència Catalana de l'Aigua amb el sistema financer. En això, creiem que a final de març del 2012 s'ha assolit ja un cert aplanament, com s'havia de fer –hi estem d'acord totalment i hi donem suport–, d'aquest deute.

Per tant, hem de tornar a utilitzar el cànon o la bona part del cànon per a allò per al que ha estat creat, que és el manteniment del medi, el sistema d'abastament, la seva qualitat i el sistema de recuperació, i, en definitiva, la preservació del conjunt del cicle de l'aigua, que és el que interessa.

En els termes de control de qualitat, és important destacar, en el control i seguiment de les masses d'aigua, que l'agència ha aprovat un pla per reestructurar

aquestes sèries de seguiment. I, en la línia del que jo li vaig dir en la intervenció en la interpellació, el Consell de l'Ús Sostenible de l'Aigua, precisament en la sessió que va mantenir em sembla que coincidint amb els dies que teníem la interpellació, ha fet una sèrie de propostes a l'agència, destacant allò que li deia, que sobretot no es perdés informació vital de la qualitat de determinades basses d'aigua que ens havia de permetre poder preservar i millorar aquest recurs hídric fonamental.

I acabo recordant el que és un tema fonamental en aquestes qüestions, la relació entre abastaments públics i recursos naturals. No es pot esgotar –i així ho ha dit en la recent conferència el Fòrum Mundial de l'Aigua a Marsella i ho ha declarat la Unió Europea, per boca del seu comissari de Medi Ambient–, és vital utilitzar els recursos que podem generar via depuració, via reutilització, via gestió dels recursos, com pot ser la mateixa dessalinitzadora, per preservar en el seu estat original els recursos hídrics que tenim tant en el subsòl com en les capçaleres dels rius, perquè no podem esperar a l'últim moment a integrar aquests recursos amb els recursos que generem, entre cometes, diríem, «artificialment», si és que es pot dir així. Per què? Perquè això ens ha de permetre en una situació determinada de sequera poder utilitzar aquests recursos.

I també la moció anava en el sentit, precisament, que es presenti el Pla de sequera, que es presenti ja aquest Pla de sequera que la Generalitat tenia pràcticament..., l'Agència Catalana de l'Aigua tenia ja debatut amb tots els organismes de participació, per saber com anirà la gestió de l'aigua els anys propers a Catalunya, a partir de posar en joc tot el conjunt de recursos disponibles que crec que són suficients i que ens han d'evitar qualsevol transvasament.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable diputat. Han presentat esmenes a aquesta moció el Grup Parlamentari Socialista i el Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

En primer terme, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Terrades, en nom del Grup Parlamentari Socialista.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, president. Honorables consellers, senyores diputades, senyors diputats, el Grup Parlamentari Socialista ha presentat un seguit d'esmenes que entenem que van en la línia d'una major precisió respecte a la moció que ens ha presentat el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, amb qui ja els anuncio que hem arribat satisfactòriament a un acord.

En quina línia hem fixat la nostra posició, fixem la nostra posició? Alguns grups que fins fa poc estaven a l'oposició, i no fa gaire temps d'això, demanaven dia sí dia també la construcció de totes les depuradores que hi havien i que estaven dins de la programació del PSARU, i, també, dia sí dia també, totes les infraes-

tructures d'abastament que al seu parer necessitava el país.

No totes les demandes que es van formular en el passat molt recent, en els darrers cinc, sis anys es van poder tirar endavant. Justament per raons pressupostàries.

El Grup Parlamentari Socialista no ha fet, en aquests ja gairebé dos anys de govern del president Mas, de Convergència i Unió, una tirallonga de peticions a l'estil del que estàvem acostumats, més aviat al revés, perquè som conscients també de la situació de l'Agència Catalana de l'Aigua.

Ara, sí que tenim un bon grapat d'instal·lacions, tal com es va manifestar en la interpellació i com es manifesta en la proposta que se sotmetrà a votació, i que també ha sigut motiu de propostes a la comissió parlamentària corresponent, tenim un bon grapat d'instal·lacions, sobretot de depuració d'aigua, que avui ja estan finalitzades i que no han entrat encara en servei, que no s'han posat en marxa.

Això comporta, bàsicament, des del nostre punt de vista, dos problemes. Un, que no millorem la qualitat de l'aigua dels nostres rius. Dos –i aquest és el més preocupant–, que es malmeten instal·lacions tècniques d'aquestes infraestructures. Fins i tot, nosaltres som coneixedors que, en alguna d'aquestes instal·lacions que avui encara no estan posades en funcionament, algunes d'aquestes instal·lacions tècniques han desaparegut ja, eh? I, per tant, ens preocupa que això es segueixi mantenint.

També ens preocupa l'estat de la qualitat de l'aigua dels nostres rius. Sobretot en aquests darrers dos exercicis pressupostaris hem vist amb preocupació que, en el deute amb les administracions actuant, que casualment són les administracions locals o consorcis de les administracions locals que gestionen aquestes estacions depuradores, l'Agència Catalana de l'Aigua o bé és un deutor molt important, i que, per tant, està afectant la gestió d'aquests ens, d'aquests consorcis, o bé han reduït partides de funcionament i manteniment de les estacions depuradores del país que ja estan en marxa, i que està posant en risc la qualitat de depuració de l'actual sistema de sanejament del nostre país.

El Govern ha traslladat, des del nostre punt de vista, part dels problemes pressupostaris de l'Agència Catalana de l'Aigua, justament, a l'Administració local, per dues vies: en forma de disminució de transferències per al sanejament, pràcticament, des de l'exercici 2009 a l'actual exercici, al voltant d'uns 100 milions d'euros, i increments camuflats del cànon que les companyies, com ja vam advertir nosaltres, les companyies subministradores en baixa, ja estan traslladant als ens locals perquè repercuteixi en la tarifa, i ja tenim escàndals entre el 2 per cent i el 30 per cent, en funció de la ciutat de què estiguem parlant.

L'Agència Catalana de l'Aigua va tancar l'exercici 2011 amb resultats positius, bàsicament, «apretant» molt el manteniment de les estacions depuradores del país; però bé, en tot cas, s'ha tancat en positiu.

Nosaltres els diem: «El que han de fer és posar en marxa les estacions que en aquests moments estan cons-

truïdes; mantenir l'actual sistema de subministrament també d'aigua, per tant, treballar sobre el sanejament i sobre l'abastament, i que comença a ser hora de tornar a planificar, de tornar a posar en calendari algunes de les actuacions i, sobretot, invertir probablement no en noves infraestructures, però, sinó en tenir al dia les infraestructures de sanejament i d'abastament amb les quals compta el país.»

Gràcies, president, senyores diputades, senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyor Ramon Espadaler.

Ramon Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, senyor Milà, com hauran vist els diferents grups de la cambra nosaltres, des de la perspectiva del Grup de Convergència i Unió, vam fer un seguit –un reguitzell extens– d'esmenes que, d'entrada... –i finalment entenc que han estat acceptades i que podrem formular una transacció–, d'entrada el que m'han d'acceptar que demostrava és la voluntat propositiva d'aquest grup, del Grup de Convergència i Unió, i, per tant, del Govern al qual dóna suport aquest grup parlamentari, d'arribar a uns acords, que ho són, de mínims.

La moció d'alguna manera en el seu text, en la seva versió inicial, també en la seva versió final que, si tot apunta com sembla, doncs, la podem aprovar amb una majoria àmplia en aquesta cambra, si alguna cosa ve a demostrar d'alguna manera és –en certa manera és la prova del nou– de quin és l'estat de dificultat pel qual passa, doncs, l'Agència Catalana de l'Aigua, molt particularment, per raons d'ordre... –que no se'ns escapen i que coneixem prou bé en aquesta cambra–, d'ordre financer.

Si estem parlant, doncs, d'haver d'ajustar, de reprogramar, diguem-ne, com vulguem, determinades inversions amb infraestructures, amb sanejament o de posar en servei d'altres que, havent estat acabades, encara no s'han pogut posar en finançament, ja ens dóna compte de quina és la feblesa de les finances de l'Agència Catalana de l'Aigua.

Malgrat això –i aquest és el sentit de les nostres esmenes–, és voluntat clara i ferma del Govern de la Generalitat, per descomptat, de posar en servei, doncs, aquelles infraestructures que han estat construïdes i que, per tant, estan a disposició, i d'utilitzar aquelles altres infraestructures –en el primer cas parlava de sanejament, ara parlo, doncs, també d'interconnexió de xarxes– que ens ajudin, al capdavant, a ser eficients des de la perspectiva econòmica en la gestió de l'aigua, de ser sostenibles des de la perspectiva ambiental, no?

I aquest és el sentit de les nostres esmenes, d'allò que hem intentat proposar i que val a dir que hem acordat. I això és positiu perquè vol dir que les dues parts –Iniciativa per Catalunya, que era exigent amb aques-

ta proposta, i el grup que dóna suport al Govern, que entén perfectament quina és la situació financera del Govern–, doncs, hem estat capaços de trobar un punt d'equilibri.

Però, permeti'm agafar unes paraules que ha dit el conseller Milà que em van molt bé per subratllar un altre aspecte que jo tenia apuntat en la intervenció però que crec que és molt rellevant. Fixi's-hi, perquè l'han traït les paraules (*l'orador riu*), honorable diputat Milà, perquè diu: «Tot això que proposem ja ho podem fer» –diu– «perquè ja han pujat el cànon de l'aigua.» És veritat, el vam pujar el 2011-2012. Però, és clar, fixi's on som. Com ens hauria agradat tenir-lo al costat a l'hora de les verdes, no només de les madures; és a dir, escolti, ara podem posar en servei alguns d'aquests equipaments, podem escometre algunes..., hem, certament, de replanificar algunes inversions. Ei, i quan diem «replanificar» estem dient que no podrem fer tot allò que pensàvem fer, quedi clar, eh? Que quedi clar. Quan parlem del Pla de sanejament i que hem de reordenar algunes coses vol dir que no ho farem amb el ritme que havíem previst, en els bons temps que es va redactar, des de la perspectiva econòmica i financera del Govern de la Generalitat i de l'agència, allò que es va planificar.

Però, fixi's fins a on, doncs, en certa manera l'ha traït el subconscient i..., o no l'ha traït. Doncs, li ho diré d'una altra manera. Home, ens hauria agradat molt que vostès també hi haguessin estat a les verdes. I a les verdes és quan..., escolti, quan el 2011 es va haver d'apujar el cànon, quan el 2012 es va haver de tornar a pujar el cànon, perquè això ens ho vàrem fer solets amb l'absència, que agraïm, del Partit Popular. Però ara que, gràcies a això, podem escometre aquesta política de l'aigua i posar-hi sentit comú des de la perspectiva econòmica, des de la perspectiva ambiental, des de la perspectiva d'utilitzar tots aquells recursos que tenim a l'abast, ara s'hi apunten. Escoltin, benvinguts, però una altra vegada que ens demanin, doncs, més sobre-esforç per posar en servei aquestes instal·lacions, per mantenir, doncs, els aqüífers... –i aquí hi estem absolutament d'acord, eh?, no... –no, no–, no hi ha discrepància de fons, la cueta del Baix Llobregat, la necessitat d'evitar la intrusió salina, tot això que recull d'una altra manera la moció, una altra vegada, doncs, pensin també que si això és possible és perquè hi ha hagut algú que prèviament, i malgrat el que vostès votessin i malgrat la legítima posició seva, doncs, algú que va aguantar el tipus i va dir: «No, no..., hem de fer tot aquest esforç.» Esforç quant al cànon, esforç quant al refinançament. Perquè això també s'ho ha fet l'agència catalana tota soleta i ha excel·lit, jo ho crec, en l'esforç, i val la pena deixar-ne constància des d'aquesta mateixa tribuna, en refinançar, en aplanar aquest deute que té l'agència per haver escomès, doncs, moltes de les obres arran de l'anterior sequera amb crèdits a curt termini i amb crèdits a mitjà termini, i tots aquests deures els ha fet l'Agència Catalana de l'Aigua.

Per tant, nosaltres que hi estem d'acord, que per això hem fet les esmenes i que hem pogut acordar i que ho celebrem, amb vostès i amb altres grups d'aquesta cambra i esperem, doncs, tenir una unanimitat impor-

tant o un suport important, doncs, sí que volem deixar clara constància que nosaltres, com a Convergència i Unió i algun altre grup d'aquesta cambra també pot, ho crec, dir el mateix, hi hem estat a les verdes i hi hem estat a les madures.

Si avui podem donar suport a aquestes mesures que són tímides, que no són tot el que voldríem fer, ni de bon tros, però que és posar en servei, doncs, aquelles infraestructures que ja tenim, si podem fer tot això és perquè abans, algú, moltes vegades amb molta solitud, ha escomès aquella part menys amable que és la de retocar el canón, que és la de refinançar els crèdits i que és la de fer altres coses que no són precisament grates i moltes que encara ens quedaran per fer.

En qualsevol cas, em quedo amb la part positiva. Benvingut sigui aquest acord, si vostè ho vol, de mínims, perquè ho és, però que permet, doncs, avançar en la política de l'aigua en aquest país, en la doble direcció de la racionalitat econòmica i de la preservació del medi ambient.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula, en primer lloc, l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Honorable conseller, il·lustres diputats i diputades..., bé, Catalunya ha complert la directiva europea que fixa els objectius respecte a la depuració d'aigües, així com les polítiques mediambientals per protegir el nostre sistema fluvial i els nostres costes.

Ara estic d'acord amb el que planteja la moció que cal més, cal complir amb les dates previstes per a la posada en marxa de les estacions depuradores que siguin prioritàries, però també tenim el problema de sempre, que vostès el coneixen perfectament, que és de recursos. Vostès sempre fan referència al fet que és una qüestió de prioritats; en alguns casos, sí, i potser aquest és un d'ells també, no?

En qualsevol cas, dir que l'Agència Catalana de l'Aigua ha fet una feina correcta en els darrers anys, des del punt de vista tècnic, però que ha estat un desastre quant a la gestió econòmica. S'ha estirat més el braç que la màniga. I, per tant, doncs, l'Agència Catalana de l'Aigua, si fos una empresa privada, ja hauria d'haver presentat concurs de creditors.

Si l'empresa pública que gestiona la qualitat de l'aigua està en fallida, doncs, tenim veritablement un problema; un problema que és que els fons públics no poden garantir la màxima qualitat dels nostres serveis hidrològics. Els diners que paguem els catalans en forma de canón de l'aigua serveixen, i se n'ha fet referència aquí, per, bàsicament, anar pagant l'endeutament de l'agència. I això ho saben tots vostès.

Trobo, en conclusió, raonables tècnicament allò que es proposa a la moció, però tinc dubtes raonables de la

inviabilitat, des del punt de vista econòmic d'aquestes qüestions. Si el partit que dona suport al Govern i el Govern mateix, doncs, pensa que la moció és viable econòmicament o s'atreveix a fer-la viable econòmicament, doncs, són més que responsables per decidir aquestes qüestions. En qualsevol cas, raonable, des del punt de vista tècnic, i força inviable, des del punt de vista econòmic.

Gràcies, il·lustres diputats i diputades.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, té la paraula l'il·lustre senyor Antoni Strubell.

Antoni Strubell i Trueta

Senyora presidenta... Senyor conseller, el posicionament de Solidaritat és globalment favorable a aquesta moció i a les seves transaccions. Efectivament, s'han de posar en funcionament les estacions de depuració d'aigües residuals abans de l'estiu del 2012, sobretot en aquelles zones sensibles i de notable creixement estacional. Si ja han estat endegades, caldria agilitar la seva posada en marxa, construir el consorci gestió i engegar-les.

Però això costa diners i recursos, i la majoria dels ajuntaments ara tenen, la majoria, greus dèficits per prestar els serveis públics i col·laborar amb els consorcis dels qual formen part. Per tant, un cop més el problema, més que tècnic, serà econòmic; ho sabem tots.

Pel que fa al tractament terciari, podem adduir tres quarts del mateix. L'EDAR de Blanes, per exemple, té un dels tractaments terciaris més avançats de l'Estat espanyol, però resta fora de servei per manca de recursos econòmics.

Cal lamentar i denunciar que, si no es produeix un miracle, aquest estiu moltes aigües del tractament secundari aniran a parar directament a emissaris submarins. I farem un petit pas de retorn al Tercer Món, d'on el nostre nivell tecnològic i de desenvolupament ens amenaçava de treure en el passat recent. Ho pagarà el turisme, ho pagaran les platges i ho pagarà l'estat del mar.

Respecte al punt *d* i les referències al riu Gaià, al Camp de Tarragona, fins ara massa afectat per les aportacions que fa a través de l'embassament del Catllar a les indústries petroquímiques del Camp de Tarragona, cal assegurar-li el cabal mínim que han exigit l'ajuntament, els veïns, els grups naturalistes i els pagesos locals, i que reclamen des de fa anys. Fent-ho, es farà efectiva una moció aprovada per aquest mateix Parlament fa uns anys però que no ha tingut força legal contra la concessió que té atorgada Repsol, que amb els criteris mediambientals vigents ben segur que no li seria concedida.

Respecte al punt *a* del segon apartat, tota la instal·lació de tractament d'aigües marines, la ITAM, del delta del Tordera, és a punt per a la seva posada en funcionament. El seu abast és per donar cobertura a les necessitats de Barcelona i l'àrea metropolitana. La zona de implantació de la ITAM cobrirà, amb el seu estat de

funcionament vigent, només una part de la Selva. Això implicarà, de nou, que la conca del Ter haurà de tornar a subministrar aigua a la regió de Barcelona, amb el descens de reserves en detriment dels recursos hídrics per als habitants de Girona, que tantes vegades s'han denunciat. I això s'ha d'evitar costi el que costi.

I, per acabar, i pel que fa als punts *e i f*, efectivament caldria anar reduint, durant el 2012, les aportacions procedents del Ter... (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*), després de cinquanta anys d'espoli aquàtic aguantats estoicament des de Girona, estoicament, caldria començar a posar les coses al seu lloc. Com repetidament ha denunciat l'Observatori del Ter de l'Ateneu Naturalista de Girona, que Barcelona s'endugui el 76 per cent del cabal del riu Ter no és solidaritat, és un abús i una espoliació. S'incompleixen sistemàticament els vuit metres cúbics de l'acord inicial de 1959...

La presidenta

Senyor diputat...

Antoni Strubell i Trueta

...derivats cap a les comarques del sud i no arribant al cabal mínim de tres metres cúbics al seu pas per Girona. És una illegalitat pública i notòria que cal corregir.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

No Govern, diputats, diputades... Este Parlamento tiene para algunos..., cumple para algunos *exconsellers* una función casi de baptisterio, ¿no? Recordemos que eran aquellas piscinas, aquellos lugares, donde uno se purificaba, hacía una purificación de sus pecados mediante la inmersión. Entonces estas mociones son mociones purificadoras. Purificadoras, ¿por qué? Voy a dar algunos datos.

El ACA más el Ter-Llobregat tiene una deuda de 2.450 millones de euros. Lo repito: 2.450 millones de deuda. Una deuda que se multiplicó..., subió un 240 por ciento desde el año 2003 al 2010. Lo repito: 2.450 millones de deuda; datos proporcionados por el propio *conseller*, aquí presente

Recordemos que la ACA aprobó en septiembre de 2010 un plan de inversiones por más de 7.000 millones de euros, a pesar de no tener ni un duro; bueno, de tener 2.450 millones de euros de deuda, ¿eh?

¿Qué pasa, además, con la ACA? Pues que debe a los ayuntamientos mucho dinero, pero «mucho» es muchísimo. Por ejemplo, no les pagó sus compromisos del año 2011 ni va a hacer frente a los de 2012. Y no son pocos, ¿eh? En 2011 debía 240 millones de euros. Lo digo porque algunos dicen que hay un equilibrio fi-

nanciero en la ACA, porque ha subido el canon y este año ha dado beneficios. Claro que ha dado beneficios: no ha pagado a los ayuntamientos –así cualquiera da beneficios–, que, recordemos, son unos ayuntamientos que tienen que estar empezando a soportar reclamaciones de las empresas prestadoras de servicios de que les están adeudando los intereses de demora.

Por lo tanto, si este Gobierno, y el grupo que le da apoyo, ha conseguido o ha pactado una transacción con el grupo proponente, no será Ciutadans quien vaya a contradecir la voluntad de este Gobierno por dotar de más recursos y de poner en funcionamiento unos planes, que compartimos absolutamente, ¿eh? Si es que aquí no es una cuestión de compartir qué es lo que se debe de hacer.

Pero, claro, en la política se tienen que formular siempre tres preguntas, ¿no? –acabo, presidenta–, el qué, el cuándo y el cómo. El qué hay que hacer, estamos todos de acuerdo, ¿eh?, todos queremos un gran ciclo del agua. El cuándo; ahí ya generalmente es más complicado que se establezcan calendarios. Y el cómo; y el cómo en la política básicamente es cómo se paga. ¿Ustedes tienen claro cómo lo van a pagar? Bueno, pues, oye, ya lo comprobaremos. Sería bueno que empezaran pagando lo que deben a los ayuntamientos, más que nada para que el expolio fiscal al cual ustedes someten a los ayuntamientos, a parte del acuático..., ahora ya sabemos que hay dos tipos de espolio, el acuático y el financiero, y el fiscal, que ustedes someten de una forma cruel a los ayuntamientos. Si ustedes lo tienen claro, pues fenomenal.

Nosotros daremos apoyo, evidentemente, a esta moción. Lo que pasa es que nos gustaría saber cómo ustedes han reestructurado la deuda que tienen, realmente, que lo expliquen, cómo han reestructurado la deuda, una deuda que alguien no supo estructurar y que puso vencimientos a cinco años de obras que se amortizan en treinta...

La presidenta

Senyor diputat...

Jordi Cañas Pérez

Acabo, acabo, presidenta. Una especie de..., una cosa muy extraña, cuando uno gestiona recursos públicos, ¿no?

Por lo tanto, denunciemos que estoy convencido de que esta moción no se va a cumplir porque la ACA no tiene recursos, está en quiebra técnica, no conseguirá reestructurar toda su deuda, y el canon y los beneficios, digamos, que se han expuesto no son más que un maquillaje contable de una agencia que está ahora mismo en situación de quiebra.

Gracias, presidenta, diputados, diputadas, *conseller*.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Marc Sanglas.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Sí; gràcies, presidenta. Conseller... En tot cas, el senyor Cañas s'entesta a fer broma sobre l'espòli, ja sigui, com ell o com abans ha anomenat el diputat Strubell, aquàtic, hídric, fiscal. En definitiva, del que es tracta és que d'una manera o altra l'Estat s'entesta a maltractar aquest país. Tot i que no és objecte d'aquesta moció, sí que volem, des del Grup d'Esquerra Republicana, posicionar-nos en contra de la nova cacicada operada pel Govern de l'Estat a través Confederació Hidrogràfica de l'Ebre, quan sosté que el cabal de l'Ebre és suportable amb un terç de la quantia d'aigua prevista fa cinc anys, una quantia pactada per tots i cadascun dels partits i les entitats de defensa del territori i pel mateix Govern de la Generalitat; es va convenir que en aquells moments eren necessaris entre 270 i 350 metres cúbics per segon per garantir el cabal ecològic. I ara, cinc anys després, sense que la situació de millora de l'aigua hagi canviat, el Govern de l'Estat diu que amb un terç és suficient. Una altra vegada, un altre atac cap al país, aquesta vegada en forma d'atac al cabal mínim ecològic de l'Ebre. Per tant, no ho sé, fins quan podrem aguantar com a país.

En tot cas, i fent objecte ja a la moció que ens han portat des del Grup d'Iniciativa, manifestar, ja, que aquest grup tenia voluntat de donar suport a la proposta inicial; per això no hi vam plantejar cap tipus d'esmenes.

Estem contents, estem satisfets que s'hagi arribat a una transacció amb el grup que dona suport al Govern, perquè, en tot cas, és indicatiu que almenys algunes de les qüestions que es pacten a la moció tenen viabilitat i que, per tant, es podran dur a terme. Per tant, manifestem també el suport a la moció transaccionada.

Som conscients de les dificultats econòmiques de l'ACA –se'ns ha manifestat, se'ns ha posat de manifest en diverses ocasions–, i que això impossibilita o dificulta algunes inversions. No farem un recordatori de tot el que ha passat en tot l'històric de l'ACA; sabem que ha estat un problema de gestió des del seu naixement gairebé. Per tant, entenem que qualsevol acció que sigui dur a terme el seu sanejament és positiva.

Tot i això, entenem que sí que hi ha una feina que s'ha de fer des de l'ACA, malgrat la crisi econòmica en aquests moments, que dificulta la posada en funcionament de noves inversions; sí que entenem que el que cal és, en aquest moment, planificar, planificar i executar i posar en marxa aquelles infraestructures que ja estan executades. No pot ser que en aquests moments tinguem un conjunt de depuradores que estiguin acabades i que no hagin pogut posar-se en funcionament. Entenem que aquestes instal·lacions, si no són utilitzades, a banda de no donar un servei a la ciutadania, el que aconseguirem finalment és que es malmetin.

I de la no-posada en marxa d'aquestes instal·lacions tenim una altra derivada que afecta el món local: les imputacions cap a càrrecs electes, especialment cap a alcaldes, per incompetències o per incompliments del Govern de la Generalitat a través de l'ACA. Entenem que no pot ser; no es poden seguir donant situacions

on siguin imputats alcaldes per temes de sanejament quan la responsabilitat no és del món local.

Igualment entenem que aquells deutes que l'ACA té amb el món local han de ser liquidats al més aviat possible. Els ajuntaments han arribat ja a una situació financera de col·lapse. Per tant, no podem esperar més, els ajuntaments, a rebre els diners que es deuen des del mateix Govern de la Generalitat.

Entenem, doncs, que els acords adoptats d'augmentar la capacitat de l'ús de les instal·lacions, de les dessalinitzadores, és una aportació interessant. Entenem també, a més a més, que cal preservar el cabal ecològic del Ter. Entenem que qualsevol iniciativa que sigui tendent a mantenir aquest cabal ecològic, que ha estat àmpliament reconegut i reclamat per tota la societat gironina..., ens sembla molt, molt important, doncs, que es mantingui qualsevol infraestructura que permeti mantenir el cabal ecològic del Ter.

Per tant, per tots aquests motius, des del Grup d'Esquerra Republicana donarem suport a aquesta moció.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora Eva García.

Eva García i Rodríguez

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Honorable conseller, diputats, diputades, senyor Milà..., per posicionar el meu grup, el Grup Parlamentari del Partit Popular català, en aquesta moció presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds referida a temes d'aigua, a infraestructures d'abastament i sanejament.

I permeti'm, senyor Milà, que comenci, doncs, felicitant-lo per tantes idees com tenen vostès ara, que és curiós; llàstima que no les haguessin tingut abans, i, per tant, ens hauríem estalviat molts problemes i no tindríem la situació que tenim.

I, dit això, li diré també que vostè presenta una moció inicial... –i dic «inicial» perquè ha estat finalment transaccionada i esmenada de dalt a baix, i, per tant, poc té a veure amb el redactat inicial que vostè va presentar–, una moció transaccionada, doncs, que al final elimina terminis i al final el que aprovarem són unes mesures, doncs, diguem-ne, com a mínim molt tímides i, en tot cas, una moció que ha estat finalment completament aigualida, no?

Però vostè presentava una moció inicial amb un seguit de mesures, que algunes d'elles suposaven, suposen una despesa afegida als pressupostos de la Generalitat, i d'altres, doncs, no tant, d'altres que vénen a dir únicament i exclusivament que al Parlament de Catalunya el Govern de la Generalitat presenti un seguit de plans, un seguit d'actuacions. En tot cas, hi han algunes mesures que no suposen una despesa afegida.

Però em permetrà que faci un parèntesi per referir-me als senyors de Convergència i Unió, perquè això sí que és incrementar despesa, no el que vàrem aprovar en el

Ple passat, en el Ple extraordinari de les retallades, i a partir del qual vostès ens van acusar i van mentir dient que les conseqüències que tindria provocaven una despesa afegida i que, per tant, el Grup Parlamentari Popular havia sigut absolutament irresponsable.

Mirin, senyors de Convergència i Unió, el Partit Popular català sempre hem estat i serem responsables, aquí, allà i on calgui, i no farem com fan vostès a Madrid, que van allà a dir allò de «¿qué hay de lo mío?» I resulta que *si no hay nada de lo mío, pues me enfado y me vuelvo a casa*, perquè és l'únic que els interessa, *qué hay de lo suyo*, no? El Partit Popular som responsables i molt conscients de la situació que viu el país i som responsables de la situació que hi ha en el país, a Catalunya i també a Madrid. Només espero que Convergència i Unió també estigui a l'alçada de les circumstàncies i tingui aquesta alçada de mires que de moment no està tenint.

Però, senyor Milà, cal partir d'un fet absolutament innegable, i és que l'Agència Catalana de l'Aigua està arruïnada. I deu convenir vostè amb mi, suposo –i si no ho fa, doncs, ho puc entendre, fins i tot, que no ho faci–, que vostès són coresponsables que ho estigui, senyor Milà. És cert que la van agafar amb un dèficit molt important l'any 2003, però vostès es van dedicar del 2003 al 2008, diguem-ne, a rematar-la; com a mínim el Govern tripartit, del qual vostè formava una part molt activa, es va dedicar a rematar la situació econòmica d'aquesta agència catalana.

I ara els ho deien: aquesta agència té a dia d'avui un deute, un dèficit de 2.450 milions d'euros. I demanen vostès que es reobrin i entrin en funcionament una sèrie d'instal·lacions que és absolutament impossible que s'executin. Senyor Milà, l'ACA té un dèficit de 2.450 milions d'euros i que, per tant, compromet, compromet de forma molt important, les obres pendents. I aquesta és la realitat. I precisament aquesta falta de recursos ha obligat a aturar la construcció de depuradores i d'infraestructures en general, construïdes els últimes anys; una situació econòmica molt preocupant i que incideix d'una manera definitiva sobre la capacitat d'actuació d'aquesta agència.

I un apunt. Vostè, senyor Milà, vostè, demana ampliar l'aportació de generació d'aigua de la dessalinitzadora del delta del Llobregat a l'abastament de l'àrea metropolitana per preservar els recursos dels rius. Home, honorable diputat, els més de 5 milions de catalans de l'entorn de Barcelona resulta que tenen aigua per dos transvasaments, i dic «transvasaments», aquesta paraula que per vostès, doncs, provoca una certa esgarifança, no?, però tenen aigua per dos transvasaments, el transvasament del Ter i el minitransvasament de l'Ebre, que permet donar aigua a Tarragona i que Tarragona sigui solidària també amb les comarques de Barcelona. I, per tant, aquesta és la situació real, més enllà del fracàs en el funcionament de la planta dessalinitzadora del Prat, a què vostè feia referència, perquè li recordo que, si aquesta planta, doncs, funciona al 10 per cent, únicament i exclusivament al 10 per cent, ni més ni menys, és entre d'altres coses per l'enorme cost que suposa.

Però passant a un altre punt de la seva moció, senyor Milà, vull dir-li també que ha oblidat recordar que, a canvi de la derogació dels transvasaments del Pla hidrològic nacional, vostès van demanar que l'Estat els donés els diners per fer les obres necessàries i les infraestructures necessàries per garantir el subministrament d'aigua a Catalunya. I a vostès els va transferir el Govern d'Espanya, el Govern de l'Estat, 650 milions d'euros per fer aquestes obres. I van ser absolutament incapaços de fer absolutament res, perquè vostès tenen una enorme capacitat de parlar de la cultura de l'aigua i resulta que, quan tenen capacitat de governar, quan tenen responsabilitats de govern en aquest país, doncs, han estat absolutament incapaços de portar a terme les seves pròpies promeses.

I vaig acabant. Celebro, senyor Milà, que hagi estat capaç de baixar el to inicial de la moció que presentaven i que, per tant, avui puguem aprovar, doncs, una moció en què com a mínim hem estat capaços entre tots d'introduir un xic de sentit comú a les seves inicials pretensions.

Moltes gràcies, senyora presidenta, honorable conseller, diputats i diputades.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'honorable senyor Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Sí; gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, efectivament, s'ha arribat a una transacció amb els dos grups que varen presentar esmenes, el contingut de la qual li passo ara a la presidència. No és ni de mínims ni de màxims, és una moció que conté tots aquells aspectes que es contemplaven en la moció inicial i que s'han d'abordar des d'un punt de vista objectiu per millorar el servei d'abastament i de sanejament d'aquest país.

Tres o quatre matisacions. Primera, aquesta moció d'avui, per nosaltres, significa que tornem a establir unes bases d'entesa per fer de la política de l'aigua el que mai hauria hagut de deixar de ser, que és una política d'Estat, una política de país.

Vostè ha parlat d'estar a les verdes i a les madures, senyor Espadaler. Nosaltres hem estat a les verdes moltes vegades. Hem estat a les verdes quan s'encenia el territori perquè volíem apujar el cànon i es deia que ni un cèntim; quan s'havien d'actualitzar inversions i es deia que, primer, les nostres. (*Veus de fons.*) No, vull recordar-ho, perquè, què vol? (*Veus de fons.*) Que li repassi... –i li agrairia que no m'interrompés. En tot cas, ho pot recordar perfectament, quan proposàvem elevar una petita part el cànon i, des de tot el món local, i dic «de tot els àmbits», s'apressava l'Agència Catalana dient-li que això no era possible. I quan ha arribat el moment de les actualitzacions del cànon en el nou mandat, vull deixar molt clar que nosaltres no hem presentat esmenes de supressió de l'increment, hem presentat esmenes, que encara són vigents i que aviat veurà en un projecte de llei de mesures urgents per

afrontar la crisi, de redistribució millor dels increments del cànon amb un cànon social. Nosaltres no estem en contra de l'increment del cànon perquè sempre l'hauríem pogut establir.

Segona matisació, una pregunta que s'ha de fer aquest país i aquest Parlament: hi ha cap euro, hi ha cap instal·lació de les que es van fer des del 2003, i abans, fins avui en matèria de depuració, en matèria d'abastament, en matèria de dessalinització, en matèria de millora del medi que no necessités aquest país per complir les directives europees i per complir amb els estàndards de qualitat mínims perquè aquest país sigui sostenible? Hi ha quelcom que no es necessités fer-ho? Demostrí-ho. No hi ha ni una inversió que no s'hagués hagut de fer, precisament, perquè estava encara amb retard respecte el que havíem de fer.

Els recursos? Efectivament que es varen obtenir de l'Estat, per no necessitar el transvasament es van invertir en realitzar aquelles inversions, com són les dessalinitzadores, però també la recuperació i regeneració de recursos hídrics, i també la preservació dels aqüífers de la contaminació, que avui permeten a aquest país tenir l'abastament garantit sense necessitat de transvasaments i amb possibilitat, com la moció demostra, de començar a retornar aigua del minitransvasament a l'Ebre i aigua del transvasament del Ter a Girona.

Per cert, va ser el «denostat» Govern tripartit el que, per primera vegada, va assumir compromisos i realitats concretes de retorn de l'aigua que ara aquí es consoliden molt atenuadament. Ja ens hauria agradat a nosaltres en aquell moment, senyor Espadaler, eh?, que, quan els diputats de Girona bramaven dient «com és que encara no torneu l'aigua?», ens haguessin acceptat mocions com aquestes. Nosaltres volem tornar al mateix esperit amb què vàrem transaccionar amb el Grup de Convergència i Unió quan estàvem al Govern, la moció del maig del 2010 que marcava un full de ruta.

I, per últim..., en tot cas, qui té un dèficit és la Generalitat de Catalunya i qui està en fallida és el conjunt del pressupost consolidat de la Generalitat de Catalunya. Si arribem a la conclusió, com així és, que les inversions en aigua són estratègiques, s'havien de fer, en calen encara més i són importants per aquest país, el fet que estigués adscrit a una agència determinada, com ho poden estar els mitjans de comunicació o com ho pot estar Ferrocarrils de la Generalitat, i no estigués integrat en el pressupost ordinari, no vol dir que no sigui responsabilitat del conjunt, com ho demostra el fet que l'anterior Govern va aprovar, per primera vegada, un contracte programa per aportar recursos des del pressupost general a l'Agència Catalana de l'Aigua, contracte programa...

La presidenta

Senyor Milà...

Salvador Milà i Solsona

...que no sha renovat en aquest mandat; contracte programa que, si s'hagués complert, permetria atendre aquests recursos.

I ens ha agradat molt sentir el Partit Popular que, per fi, reconeix una cosa que és òbvia, que és que l'Agència Catalana de l'Aigua ja va ha començar el seu itinerari amb més de 650 milions de dèficit; ho repeteixo, dèficit del conjunt dels pressupostos de la Generalitat. Però ningú desmentirà aquí que el que s'ha fet en matèria d'aigües a Catalunya és bo per a Catalunya i ens garanteix un futur sense transvasaments, en què, per cert...

La presidenta

Senyor Milà...

Salvador Milà i Solsona

...aviat haurem de fer –acabo, presidenta, però és important–, haurem de tornar a refer els acords en aquest Parlament per enfrontar-nos al nou transvasament encobert de l'Ebre que significa que s'hagi establert un cabal de manteniment absolutament inacceptable que va contra les decisions acordades i consensuades en el si de la Comissió de sostenibilitat del delta de l'Ebre.

Ha calgut que tornés a venir el PP per manllevar de l'Ebre aigua que voldrà per a nous transvasaments. Ens tindran enfront, i per això és important refer la unitat d'aquest Parlament al voltant de la defensa dels recursos hídrics de Catalunya, a Girona...

(Remor de veus.)

La presidenta

Senyor Milà...

Salvador Milà i Solsona

...Tarragona i Barcelona.

Gràcies, presidenta.

(Persisteix la remor de veus.)

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats, passem a la votació de la moció... *(Remor de veus.)*

Passem a la votació de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 130 vots a favor.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la implantació del macrocomplex de lleure Eurovegas (tram. 302-00128/09)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la implantació del macrocomplex de lleure Eurovegas. Presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Boada.

(Remor de veus. Pausa.)

Senyor diputat, ja pot començar.

Joan Boada Masoliver

Sí?, molt bé. Gràcies, senyora presidenta... (*Persisteix la remor de veus.*)

La presidenta

Si us plau, senyors diputats...

Joan Boada Masoliver

Torno a parar. (*Pausa.*) Ara sí, no?

La presidenta

Sí...

Joan Boada Masoliver

Gràcies, senyora presidenta. Senyores diputades, senyors diputats, senyors consellers, senyora vicepresidenta..., bé, avui ens toca parlar de la Moció subsegüent a la interpellació que vam presentar sobre el macrocomplex de lleure Eurovegas, macrocomplex que, com deia l'escriptor Villoro, més que res és una farsa que pot repercutir molt greument, doncs, aquí a Catalunya.

Començo per un punt que és el darrer que lamenta que el Govern hagi furtat la informació. Sobre aquest tema, jo crec que és molt important, tot el que sabem la majoria de ciutadans, jo crec que la immensa majoria de diputats i diputades, inclosos els que donen suport al Govern és per la premsa. (*Veus de fons.*) O sigui: cap informació de qualitat als ajuntaments, cap informació de qualitat a la ciutadania, als pagesos, a les entitats, sobre aquest projecte gegantí que de ben segur incidirà greument sobre la vida de les persones i, sobretot, que destruirà el territori, no? Un territori que no és qualsevol, el territori de la zona del Llobregat i del delta, un territori sensible, construït a base de molts consensos –molts consensos– sobre l'urbanisme, sobre el medi, sobre l'activitat industrial, sobre l'activitat agrícola.

Jo crec que els ciutadans poden pensar –bé, jo crec que ho pensen, de fet, ja ho han dit alguns d'ells– que vostès informaran... –quan dic «vostès» vull dir el Govern–, informaran quan tot estigui tancat, quan tot estigui lligat i ben lligat, com deia aquell, no? Però és que tampoc els diputats d'aquest Parlament no en sabem res, no? Vàrem demanar la documentació, el meu Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, va demanar la documentació, una còpia de tota la documentació que el Govern ha lliurat als promotors del projecte Eurovegas; la vàrem presentar el 9 de març, quasi dos mesos, i el que ens presenten és que demanen pròrroga. (*Veus de fons.*)

Home!, vol dir, senyor conseller d'Economia, que no té prou capacitat per fer unes còpies sobre el que han

plantejat el senyor Adelson i companyia sobre aquest tema? Vol dir que vostè, conscientment, no vol donar informació als representants de la sobirania popular sobre un tema que incidirà greument sobre no només a un territori, sinó a tot el país. (*Veus de fons.*) Bé, senzillament constato aquesta realitat i és així, perquè si, a hores d'ara, després de nou mesos, no tenen capacitat per donar-nos-ho és que no volen. Bé. Ja veurem quina serà la resposta definitiva, no sé quan serà, però de ben segur..., potser quan estigui tot lligat i ben lligat, no? I per això volem que el Parlament constati o lamenti aquesta manca d'informació i que en quedi constància sobre aquesta actitud, no?

Per altra banda, instem el Govern a rebutjar el projecte. De tot el que sabem del projecte, per ara, no hi ha res positiu. Un podria dir que és positiu el nombre de llocs de treball que poden crear, però l'altre dia ja el conseller d'Economia ens va donar llum que ja no eren 150, 200.000, 250..., sinó que en una primera fase amb molts menys, amb 15 o 20.000 llocs de treball..., i ja en parlaríem, doncs, també de quin tipus de treball. Aquesta és la realitat: davant d'una situació com aquesta i d'una inversió com aquesta no en sabem massa res. Perquè, escolti, el que fa un tipus d'inversió com aquesta és hipotecar les generacions futures. Es fa per fases.

El senyor conseller va dir: «Primera fase, 6.000 milions. i la segona fase ja ho veurem, si va bé la primera ja veurem si es fan la segona i la tercera.» I, si no va bé la primera, què en farem de tot el que haurem fet per donar pas a aquesta inversió? Quedarà allà com una zona erma? Quedaran allà totes aquestes construccions fantasmals? Perquè el senyor Adelson quan li vingui bé, doncs, agafarà els trapeus i se n'anirà, no? –Quan dic els trapeus em refereixo als diners.

I, a més a més, el senyor Adelson també sembla que ha entrat en una subhasta, sembla que ens tracta com a burros i ens va posant la pastanaga... –bé, quan «sembla que ens tracta» els ho dic al Govern de la Generalitat, està clar–, que ens tracta com a burros que van darrere d'una pastanaga i va augmentant la inversió. Fa quinze dies va dir: «Més inversió.» Però no sabem de què: «Més inversió.» Bé.

Aquesta és la realitat que un no pot acceptar, i per això nosaltres amb un element clau diem que li rebutgem perquè aquest model de macrocasinos porta associat l'augment del blanqueig de capitals, porta associada la prostitució, porta associades les ludopaties, porta associades les màfies, i així ho han dit persones que saben de què va aquesta situació, i, sobretot, perquè destrueix també un territori molt important com és el Parc Agrari del Delta del Llobregat, un element important. Jo crec que és una experiència única o de les poques que existeix a tot Europa on en una zona fortament industrialitzada pot coexistir un espai agrari, potent, en pot fer una política agrària de producció de proximitat, que és un dels elements que hem de tirar nosaltres cap al futur com un dels elements claus.

I per això nosaltres diem: «Escolti, preservem, d'una vegada per totes, aquest espai, ja que l'especulació i a vegades els interessos, en aquest cas, d'uns privats i

que amb la complicitat del Govern pot destruir aquest espai.» Fem una llei, d'una vegada per totes, de protecció dels espais agraris de Catalunya on, evidentment, aquest en seria un altre. Els en diré un altre: l'espai agrari de la Vall d'en Bas, que és un altre també que hauríem també de protegir abans que vostès, Govern, l'acabin de destruir. Ho dic perquè són elements que, per nosaltres, són importants, són imprescindibles i que formen part d'un element clau.

I acabo. A més a més, la inversió del senyor Adelson va lligada a modificacions legals; va lligada a canvi d'horaris comercials; va lligada a canvis en el tema del blanqueig de capitals; va lligada a la modificació de l'impost de la renda per als guanyadors de premis; va lligada a l'entrada dels ludòpates; va lligada a l'entrada dels menors d'edat... Això no és una invenció mediàtica. Això és una realitat que el senyor Adelson deia l'altre dia en una entrevista..., diu: «O això o res, perquè la meva inversió va associada amb això.» Va associada amb tots aquests canvis legals, amb tots aquest privilegis, que més que privilegis el que faran serà un element més de destrucció d'un país. Hi insisteixo –i acabo–, per dignitat el Govern de la Generalitat no hauria d'acceptar un tipus d'inversió com aquesta ni entrar a la subhasta dels llocs de treball.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Montserrat Capdevila, per defensar les esmenes.

Montserrat Capdevila Tatché

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. De fet, el Grup Parlamentari Socialista, el model econòmic que vol, que anhela, que desitja per a Catalunya és el d'una economia d'alt valor afegit, amb una indústria d'avantguarda, capdavantera tecnològicament i forta perquè ha de competir en un mercat global.

Per altra banda, també, el Grup Parlamentari Socialista aposta per un turisme de qualitat, divers, però també, com la indústria, d'alt valor afegit, tant per Catalunya com per la nostra economia.

Per tant, el model que hem sentit que projecta Eurovegas, el poc que coneixem del projecte, no es correspon ni amb el nostre model de país –així ho ha dit també el nostre primer secretari en diverses ocasions–, ni amb el que volem per a Catalunya, i tampoc no projecta els valors que compartim ni que volem per al nostre país.

Per altra banda, també ens preocupa que Eurovegas, i ho ha dit també el nostre primer secretari, aquest mateix dimarts, sigui l'única proposta de creixement econòmic que hi ha ara mateix a Catalunya. Per tant, en aquest sentit, tenim un autèntic desert.

Ara bé, en aquest context, el Grup Parlamentari Socialista el que fa, el que demana és que se'ns expliqui què és, què es pretén, ja que si algú amb tants diners a la cartera ve a invertir a Catalunya, a crear llocs de

treball, el que cal és que, com a mínim, sapiguem què i com ho pensa fer.

Perquè des del Grup Parlamentari Socialista està clar que sempre donarem la benvinguda a qualsevol projecte que generi llocs de treball i que generi riquesa. Però el que no ho farem és ni a qualsevol preu ni de qualsevol manera.

El que cal, doncs, i ens cal i demanem i exigim és tota la transparència i tota la informació als catalans i a les catalanes i sobretot –sobretot– al territori allà on es pretengui implantar aquesta inversió. Cal explicar, doncs, quines són clarament les condicions en què es planteja aquest projecte Las Vegas Sands Corporation, o qualsevol altre en aquesta línia, similars, perquè el que no podem acceptar de cap manera són projectes que generin il·les de drets, al marge de la nostra legalitat vigent o amb insolidaritat fiscal o amb abús ambiental.

Per això hem presentat..., i les nostres esmenes van en la línia d'explorar tots els projectes viables d'inversió privada que promoguin el desenvolupament, en aquest cas sembla que es parla del sud del Baix Llobregat, i que assegurin la creació de llocs de treball, però sempre garantint que s'ajustin al nostre marc legal, als requeriments socials, especialment en aquesta zona, en què hi ha hagut, justament, un moviment social que s'ha posicionat molt clarament, als ambientals, òbviament, i als culturals de la nostra societat catalana.

En aquest cas, en cas que aquest projecte, eh? –i per tant la nostra esmena en aquesta línia–, doncs, es decideixi que no..., no, no ho decideixi, que no s'ajusta a aquests requisits, el que sí que volem i que demanem és que el Govern continuï cercant alternatives per al desenvolupament econòmic d'aquesta zona i que generi, sobretot, llocs de treball. Qualsevol territori, aquest també, necessita en aquests moments qualsevol dinamització per generar llocs de treball.

Per tant, estem disposats a analitzar qualsevol oportunitat, però sempre amb respecte al territori, a la legislació, tal com fa l'emprenedoria, l'empresa, l'autòctona o qualsevol altra inversió que vingui a Catalunya.

Per tant, en resum, estem a favor d'estudiar qualsevol proposta d'inversió a Catalunya; ara bé, estem en contra de fer cap excepció respecte a les normatives allà on s'implantin.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyora Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Moltes gràcies, presidenta. Des d'Esquerra Republicana estem d'acord, compartim el contingut de la moció i a més a més hem estat molt actius en les iniciatives impulsades al Baix Llobregat. I ho sap molt bé Joan Herrera, que ens hi vam trobar el darrer..., dissabte passat, prop de les basses de Can Dimoni, a Sant Boi.

El model que representa Eurovegas, a parer d'Esquerra Republicana, és un model totalment contraposat als nostres postulats, al que entenem per turisme, per sostenibilitat, per economia productiva.

Per una banda, un model contraposat al model turístic que hem prioritzat i que hem intentat dur a la pràctica Esquerra, que és un model sostenible, que combina l'oferta de sol i platja amb un turisme d'identitat, de gastronomia, de qualitat, de paisatge, un turisme familiar i també d'interior. I creiem que l'enorme complex turisticoresidencial que sembla que hi ha possibilitats que pugui anar al delta del Llobregat, que està centrat en el foment del joc i de les apostes, en forma d'un *resort* aïllat del seu entorn i del que representa el país i que s'ha fet d'esquena al teixit ciutadà social, cultural i natural de la zona, i al marge d'aspectes de la legalitat vigent, significaria a més a més la destrucció d'espais protegits d'aus i de zones humides deltaïques, i que, per tant, aquest no és, aquest model de turisme d'oci intensiu i de joc intensiu en recinte tancat que significa, el que necessita Catalunya i no té res a veure a ser un referent turístic europeu.

Per altra banda, si s'hagués de complir amb el compromís del Govern de reduir a la meitat el nombre d'aturats d'aquest país acceptant projectes com aquest, això certificaria dues coses: primer, el pa avui i gana per a demà no és bo per a Catalunya, que és el que representa per nosaltres Eurovegas, i, en segon lloc, deixa clar que el Govern no té política industrial, no té política de creació d'ocupació, ni és proactiu, i tampoc té cura d'un model de creació d'ocupació que no ha de competir ni amb treball desregulat, de qualsevol manera, i amb unes xifres, que, com s'ha dit, estimen desorbitades, de nombres, de llocs de treball directes, de creació, i que el Govern ha anat rebaixant en cada explicació, petita, parca, que ha donat.

I això em permet de donar pas a l'altra raó de pes, que també se n'ha parlat, que és l'opacitat amb què s'ha tractat tot el procés i tot el projecte; ni s'ha informat sobre el cost-benefici que podria tenir –és a dir, la Generalitat hauria de fer, a més a més, unes inversions, que segur que estan en l'exigència del senyor Adelson i de la seva empresa; això ho intuïm, perquè no se'ns ha explicat en cap moment–, ni del cost-benefici que suposaria per l'impacte en el territori.

I, per altra banda, com deia, perquè no hem tingut cap tipus d'informació sobre les condicions per a la implantació d'aquest macrocomplex, malgrat que Esquerra hem presentat tres bateries de preguntes, de les quals una ha estat resposta d'una manera molt parca –una bateria de més de vint preguntes–; hem interpel·lat el Govern, amb una moció subsegüent, i hem sol·licitat tota la informació rebuda i lliurada sobre projecte.

És insostenible, com dèiem, com a model turístic. Per això hem presentat una esmena d'ampliació del punt 3 de la moció que ha presentat Iniciativa per Catalunya Verds, en la línia de seguir desenvolupant un model turístic madur i exitós, capdavanter a Europa, que avanci cap a un model d'excel·lència cada cop més diversificat i més lligat a la realitat cultural del país, als valors històrics, paisatgístics, gastronòmics i naturals,

continuant l'estratègia que els darrers anys va dur a terme el Govern de la Generalitat.

I, a més a més, reiterem el nostre tercer o quart gran argument, que és que es vol fer en un lloc que és un espai protegit, el delta del Llobregat, que ja ha sofert una pressió urbanística i d'infraestructures molt per sobre del que a aquesta zona podem resistir.

I així es va demanar en una moció aprovada, per exemple, a l'Ajuntament de Gavà, amb els vots favorables del Partit dels Socialistes de Catalunya, d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i d'Esquerra Republicana, en la qual es demanava al Govern de la Generalitat que s'oposés a qualsevol projecte que impliqués destrucció o reducció total o parcial de zones ZEPA en compliment de la normativa europea.

O com s'ha posicionat clarament Unió de Pagesos del Baix Llobregat, pel que significaria de pràctica desaparició de conreus emblemàtics i per l'impacte..., i que han demanat, Unió de Pagesos del Baix Llobregat, a tots els alcaldes dels municipis possiblement afectats que s'hi oposin.

Esquerra Republicana, per tant, donarem suport a la totalitat d'aquesta moció. Entenem, també, que se'ns accepta la nostra esmena de modificació; em sembla intuir que el senyor Boada ens l'acceptarà, aquesta esmena de modificació, i entenem que en moments tan greus com aquests la necessitat no ha de ser virtut i en aquest cas no ho és.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre senyor Joan Morell.

Joan Morell i Comas

Moltes gràcies, honorable presidenta. Honorable conseller, diputades, diputats, senyor Boada, cinc minuts, com poden comprendre, no ens permeten parlar molt extensament de tota aquesta qüestió; per altra banda, el conseller en el darrer Ple ja va donar molta informació i ho va fer molt bé.

Senyor Boada, vostè sap que el Govern –i tots els diputats i diputades saben– està mantenint contactes, i s'està valorant els diferents aspectes d'aquest projecte, que s'ha d'estudiar molt atentament, entre d'altres coses atesa l'envergadura d'aquest projecte. És un projecte d'inversió que té aspectes que –molt bé va dir-ho el conseller– ens poden entusiasmar més i aspectes que poder no ens poden entusiasmar tant. Però sobre tot es tracta d'una gran i molt important inversió i de la creació de llocs de treball. Per tant, han d'entendre que cal analitzar-ho tot, tenint en compte que hi han elements positius, alguns no tant positius, i fins i tot n'hi pot haver algun de negatiu.

Però, senyor Boada, aquest projecte també representa una realitat molt diferent de la que s'apunta en la seva moció. Com a mínim, el que presenten vostès és respectable, és l'opinió de vostès o d'uns quants, d'acord;

és parcial i jo entenc que certament esbiaixada. Perquè de tot el reguitzell, de les lletres *a, b, c, d*, etcètera, del punt número 1, algunes no són certes, d'altres està per veure com acabarà, i sobretot jo crec que la majoria o algunes d'elles són exagerades.

Fins i tot, vostès i tots els que han intervingut saben que aquesta ubicació encara no està decidida. Pot ser que vingui a Catalunya, pot ser que no; si ve a Catalunya, caldrà veure on s'ubica. Per tant, la decisió no està presa.

Tot aquest procés no és un procés ràpid, és un procés lent, cal veure com va evolucionant. Amb informació, naturalment, senyor Boada, amb informació, però amb discreció. Vostès també han estat govern, Esquerra també, i saben que segons quines negociacions no es poden fer en públic i molt menys a través dels mitjans de comunicació. I en qualsevol projecte d'aquesta envergadura jo crec que vostès haurien de tenir una mica més de confiança en el Govern de Catalunya, perquè segur que no prendran cap decisió que pugui perjudicar Catalunya.

D'entrada, doncs, s'està fent aquesta tasca valorativa. Per tant, no podem acceptar el punt número 1 de vostès, que ens demanen que es rebutgi el projecte.

Nosaltres hem presentat una esmena, com sempre, en positiu, en la qual els demanem que s'estudiïn les propostes sobre projectes o inversions que es puguin portar a terme a Catalunya, en lloc de rebutjar-la. I ho hem fet amb ganes de poder arribar a un consens.

És evident que el Govern vol atreure inversions, aquesta i les que puguin venir. I, com a govern responsable, ha d'escoltar totes les propostes que en aquest sentit se'ns presentin a Catalunya. Això és el que s'està fent amb el senyor Adelson i el que es farà amb qualsevol que faci una proposta.

Trobo..., el nostre grup, que dona suport al Govern, trobem bé que el Govern consideri aquesta proposta, i no només perquè la situació de greu crisi econòmica ho aconsella, no només pels 640.000 aturats que tenim a Catalunya, sinó perquè es tracta d'una inversió molt gran, eh?, que en una primera fase es pot calcular que hi haurà una inversió de 6.000 milions d'euros –és possible, eh?, que hi hagi una segona, una tercera..., però de moment hi ha aquesta inversió–, i també, sobretot, per la creació de molts llocs de treball –es preveu que hi poden haver entre quinze i vint mil llocs de treball directes, sense tenir en compte tots els indirectes–, i sobretot també poden aportar moltes places hoteleres en un mateix lloc, que això ho facilita..., que depèn quins congressos, com pot ser de qüestions sanitàries, van a Las Vegas o a Macau perquè no hi han prou emplaçaments. A mi, modestament..., ens sembla que no valorar seriosament aquesta proposta seria una irresponsabilitat.

També hem d'entendre que..., bé, els altres dos punts, però veig que em queda poc temps, poder no tindrem molt temps d'esplaiar-nos-hi, però també hem fet una altra moció, sobretot perquè aquest model de negoci que proposa l'inversor és completament diferent del de Singapur i del de Macau; allà, pràcticament, el joc arribava a un 80 per cent, i en el model europeu aques-

tes fonts d'ingressos, bàsicament, entre hotels i restaurants, serà d'un 50 per cent.

El punt en què es demana aquesta nova llei..., des del Departament d'Agricultura ja es contempla el que ens demanen.

I pel que fa referència a la tercera esmena els diem, amb ganes d'arribar a un consens, eh?, que ja es continua fent aquest esforç que es fa amb el tema turístic de Catalunya.

I el darrer punt, ja per acabar, és que nosaltres no podem acceptar, en el darrer paràgraf, com ens diuen, que lamenten que el Govern hagi furtat informació. És clarament inacceptable; això no és veritat. Vostès saben que amb els municipis que poden estar afectats s'ha parlat amb ells, hi han hagut reunions amb grups parlamentaris, hi han hagut reunions amb sectors. I, per tant, dins la discreció que això ha de comportar, no podem aprovar aquesta proposta.

I per acabar els diria que vostès han de saber que en aquests propers anys no es podran fer ni inversions ni infraestructures per quedar bé sinó per anar bé. I també tots plegats tinguem clar que el Govern, en comptes d'esperar que vinguin temps millors per fer coses, ha començat a fer coses perquè vinguin temps millors.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Alfons López Tena.

Alfons López i Tena

Gràcies, molt honorable senyora. Il·lustres diputades i diputats, honorable membre del Govern, que crec que és, encara que està d'esquena, no em referiré, i a més amb la limitació de temps..., amb la limitació de temps, a les qüestions que s'han plantejat, molt encertadament, pels intervinents anteriors, respecte al contingut d'aquesta mena de projecte. No els ho demanaré, perquè entenem perfectament que unes negociacions fetes per un govern, per qualsevol, han de fer-se amb una certa discrecionalitat, amb una certa reserva a efectes que puguin arribar a bon fi.

Però sí que voldríem centrar-nos en qüestions que no són especulacions, que no són informacions periodístiques, sinó que és amb qui s'estan fent aquestes negociacions i quina és la situació jurídicopenal que té el grup Sands, i per tant el seu representant o el seu propietari majoritari, que és el senyor Adelson, que són els tres expedients ja oberts per part del Govern dels Estats Units en dues coses, els dos expedients, i l'informe específic sobre la Xina, informe de la comissió mixta Congrés-Senat - Casa Blanca sobre la Xina, en el qual hi ha una referència expressa a quina és la situació que ha generat el joc, el joc nou, l'entrada d'Adelson, l'entrada de Venetian, a diferència de l'antic, d'Stanley Ho, de tota la vida, a Macau.

I específicament els dos expedients: l'expedient obert, penal, per part del Departament de Justícia, que allà

és el fiscal de l'estat, i l'expedient obert per la Comissió Nacional del Mercat de Valors en seriós, la SEC, els dos sobre la mateixa qüestió, i és sobre les pràctiques que pugui haver desenvolupat aquest grup, tant a Macau com a Singapur, de corrupció de governs, de blanqueig de capitals, de col·lusió amb les tríades xineses, és a dir, amb la màfia, de violació, en definitiva, de la Llei de pràctiques corruptes a l'estranger. Aquesta és la situació real i pública.

Què demanem? Que el Govern de la Generalitat –i aquí no estem parlant d'especulacions ni d'atacs periodístics–, que el Govern de la Generalitat faci i doni trasllat als diputats de la documentació que «obri» sobre aquesta matèria, els dos expedients, l'informe de la Casa Blanca i del poder legislatiu americà, i en general tota aquella documentació que pugui «obrar» en el seu poder o que pugui obtenir relacionat amb les activitats presumptament il·legals..., activitats il·legals en qualsevol cas, presumptament atribuïdes al grup Sands, sobre corrupció de governs, sobre crim organitzat, sobre blanqueig de capital, sobre suborns de governs, perquè amb aquesta persona i amb aquest grup és amb el que el Govern de Catalunya està negociant.

Això és el que diuen a Amèrica. I, com deien a *La Corte del Faraón, si en Tebas lo dicen, es que en Tebas lo deben saber*. Si a Amèrica hi han oberts aquests expedients i si això ho diu la Casa Blanca i la Cambra de Representants i el Senat, és que la qüestió és suficientment seriosa perquè esperem que la propera vegada que hi hagi una reunió amb el senyor Adelson no s'hagi de suspendre perquè hagi estat emmanillat i detingut en l'aeroport de LaGuardia.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Honorable conseller, il·lustres diputats i diputades, entenc que aquest debat sobre la necessitat d'acollir el macrocomplex de Las Vegas Sands o l'Eurovegas a Catalunya..., doncs, reitero la necessitat que siguin els consellers d'Economia i Coneixement i d'infraestructures qui acabin emetent l'informe respecte dels avantatges o desavantatges d'aquest projecte.

Sóc partidari de deixar treballar els consellers, que facin la seva feina, que estic segur que l'estan fent, en pro de la prosperitat del país. També tinc el ple convenciment que, si aquest projecte vulnerés normatives o drets de la ciutadania, ja, bé siguin municipals, estatals, nacionals o europeus, el Govern de Catalunya amb els seus consellers serien els primers que ho advertirien als representants d'Eurovegas.

Bé, jo només volia fer una referència al fet que aquest mateix projecte es va presentar l'any 2008 a la conselleria d'Economia i, com no podia ser d'altra manera,

atesa la magnitud de la inversió, el conseller Castells hi va mostrar molt interès, i fins i tot va oferir terrenys als representants d'Eurovegas perquè, doncs, contemplant la possibilitat d'implantar aquest projecte a Catalunya. Per tant, en aquells moments no es parlava que no corresponia al model constructiu de Catalunya ni tampoc al model turístic; no hi havien aquests escrúpols que vostès ara estan manifestant, amb un sobtat atac d'escrupolositat i de purisme. I això és així. Per tant, sobta força alguns posicionaments. I m'estic referint a un conseller del Govern que hi havia en aquell moment, el 2008, que era de vostès.

Bé, en qualsevol cas, jo, com a ciutadà de Catalunya, em vaig sentir la mar d'orgullós, molt orgullós, de l'actuació dels consellers d'Economia i Coneixement i d'infraestructures, els senyors Recoder i Mas-Colell, perquè van defensar amb dignitat el model constructiu de Catalunya, no es van arrossegar, i, amb la fermesa que correspon a aquestes operacions, que tenen un grau elevat, en fi, de confidencialitat i de discrecionalitat, jo crec que van actuar en defensa dels interessos de Catalunya, estan actuant en defensa dels interessos de Catalunya.

Per tant, penso que els hem de deixar fer la seva feina. Crec que cal estudiar aquestes inversions, que poden ser bones per al conjunt de la societat i de l'economia. A més a més, el Govern té la funció de governar i de vetllar pels interessos del país, i més en situacions com les que estem patint ara. I, per tant, jo els faig tota la confiança perquè facin el que considerin. I tinc el convenciment que, quan vostès ho considerin, ho posaran a disposició d'aquest Parlament, ja bé sigui per ratificar la seva decisió, o no, o ja bé sigui per ajudar a prendre una decisió de la magnitud..., d'una gran magnitud com aquesta.

Gràcies, il·lustres diputats i diputades.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Miri, en dos minuts, estava pensant com resumir tot aquest complex..., i mai millor dit, aquest tema, i en dos minuts és difícil la posició del nostre grup. Però per resumir-ho, jo m'atreiria a dir que aquí alguns volen que siguem Cuba i d'altres que siguem Macau. I Ciutadans no volem ser ni Cuba, és a dir, creiem en la llibertat d'empresa, però tampoc volem ser Macau, que és que el 80 per cent de l'activitat de Catalunya tingui com a única finalitat el turisme, el joc o les apostes.

Ni Cuba, ni Macau: hi ha un terme mitjà. I el terme mitjà es diu «estat de dret», que és fer complir les lleis a tothom per igual... (*Pausa.*) Sí, senyor Herrera, que un parlament digui que una empresa es pot instal·lar o no a Catalunya, doncs, això, en un estat democràtic, no va així: són unes lleis i s'installen i compleixen la llei. I no són vostès, amb una moció, que diuen si es pot instal·lar una empresa o no. No és així, no va així

en un estat de dret. Vostès han de complir, com tothom, i aquestes empreses ho han de fer.

Posin-se del costat dels que defensem l'estat de dret. I defensem l'estat de dret perquè no pot haver-hi un decret Adelson –hi estem d'acord, si estem d'acord amb això–, no es poden modificar les lleis per un cognom o per una empresa, si amb això estem d'acord. Però també entendran que, si una empresa compleix la llei, si el joc és legal... Oi que és legal a Espanya el joc? Sí, oi? De fet, miri si és legal que el principal contribuent de la Generalitat és una empresa de jocs. Imagini's si és legal! La d'hospitals i escoles que construeixen... És una veritat. Això no agrada.

Diuen vostès: «Va vinculat a la prostitució i a la corrupció.» Miri, de corrupció i prostitució, aquí n'hi ha un fart. Parlem clar! De corrupció, aquí, molta, i prostitució, també, amb una diferència: que alguns no volen reconèixer-ho i no recaptem impostos de tota aquesta activitat il·legal, que és el tercer negoci del món, on hi ha «trata» de blanques, on hi ha molts delictes i en canvi no aflora aquest diner negre, i és el tercer negoci del món. Aquesta és la diferència. Ja prou, d'hipocresies!

Escolti'm, el neopuritanisme avui dia, doncs, ve en forma de negar la instal·lació, no?, d'empreses. No hi estem d'acord. Ara, també deixi'm dir a aquest Govern: la fórmula que aplaudia el senyor Laporta d'anar a negociar... Nosaltres pensem tot el contrari: les negociacions, si realment s'han de portar a terme, no es fan portant tot un seguit de periodistes i posant cada dia el *!Bienvenido, Mister Marshall!* als mitjans públics i en definitiva intentant ventar-se d'una cosa que ja veurem si acaba instal·lant-se a Catalunya. Evidentment, amb algunes actituds, amb algunes situacions, difícilment algun inversor, no del joc, sinó molts inversors, decidiran instal·lar-se a Catalunya, segurament amb algunes actituds.

Ara, nosaltres només posem dues condicions, que és molt senzill: complir la legalitat tothom per igual, es digui Adelson, es digui Pérez o es digui Pujol, així, complir la legalitat, i, segon, transparència en la gestió i informació, senyor conseller, en aquesta cambra i a tots els ciutadans de Catalunya. Simplement; només demanem això.

Per tant, no votarem a favor del punt 1, perquè creiem que aquest Parlament no ha de dir: «Vostè no s'instal·la aquí perquè ho han decidit aquests partits polítics.» Però tampoc..., i sí que votarem a favor dels altres punts, perquè volem transparència, perquè no volem un model que vagi cap a carregar-se precisament uns altres sectors i també atemptar contra el nostre medi ambient, no ho volem, i per això votarem a favor dels altres punts.

Però, si us plau, una mica de seny, perquè aquests debats en definitiva només fan que perjudicar-nos, debatent o Cuba o Macau, com els deia. Doncs, hi ha un terme mitjà que és ser una regió important dintre d'Europa i part d'un estat de la Unió Europea com és Espanya. Si som una mica seriosos, potser s'instal·laran més empreses. Si no ho som, uns dient que sí, que no, i els altres donant-los tot el que volen...

La presidenta

Senyor diputat...

Albert Rivera Díaz

...potser ens acabaran considerant una república bananera.

Gràcies, senyora presidenta, senyors diputats i diputades.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Rafael Luna.

Rafael Luna Vivas

Senyora presidenta, senyores i senyors diputats, avui debatem un tema que té una relació molt directa amb el que és el turisme, no? Catalunya sens dubte avui té una gran oportunitat amb el turisme i té un gran futur amb el que és el turisme.

I dintre de Catalunya també tenim i hem fet i hem transformat un turisme que era de sol i platja en unes classes de turismes transversals o de turismes que han creat riquesa en aquest sector tan important com pot ser el turisme d'aventura, cultural, gastronòmic, rural, és a dir, inclús turisme industrial, com és Port Aventura.

Els que som de les comarques tarragonines recordem fa vint anys i escaig, vint-i-un anys, abans que s'inaugurés Port Aventura, que també hi havia algunes crítiques; hi havia algunes crítiques d'alguns sindicats que deien que els treballs serien precaris; va haver-hi problemes amb el tema dels terrenys; va haver-hi problemes també amb la competència del sector turístic, i avui ningú fica en dubte que Port Aventura va ser un total i absolut encert per a Catalunya, ningú ho fica en dubte.

Per tant, nosaltres pensem que una inversió com Eurovegas tampoc no és una qüestió que s'ha de tindre al marge, sinó que s'ha d'estudiar, com està fent el Govern, i ha de veure que és una inversió important per al nostre país i per a Catalunya, perquè és una inversió que ve a afegir també un valor en aquest sector turístic i també en dos conceptes molt importants, que és la creació de treball i el que és també els ingressos econòmics.

Jo les úniques coses que puc dir referent a això són les que va dir el conseller, que són les més fiables, no les que el senyor Boada o el senyor López Tena s'han dedicat a dir, sinó realment el que el Govern..., que ha tingut la responsabilitat de fer, ho ha estat fent. Ha parlat que en aquest primer procés seria una inversió de 6.000 milions i uns vint mil llocs de treball. Per fases? El mateix que va passar a Port Aventura. Port Aventura s'ha anat construint en fases; avui està en fases, realment, de construccions d'hotels que no han tingut cap problema en la competència amb el que és el sector genèric del que és la Costa Daurada.

Bé. Estem parlant de Port Aventura i sembla que estiguem parlant del diable, del dimoni, que tot són casinos. Port Aventura no són tot casinos... Ai!, perdó, Eurovegas. (*Rialles.*) Després, ja els vindrà a vostès, no es preocupin...

Eurovegas no és solament casinos; Eurovegas també consisteix a tindre instal·lacions esportives, teatres, tindre zones per fer espectacles, tindre una zona important o una instal·lació important per fer convencions –recordar-los a vostès que Barcelona és la segona capital del món en convenció, en turisme de convencions–, i que realment no és el que vostès pinten.

Ara, vostès, d'Iniciativa per Catalunya Verds, estan sempre ancorats en la negativitat de tot el que es pugui fer, total i absolut, sigui el que sigui, inclús en allò que pot crear llocs de treball, inclús en allò que pugui crear i donar riquesa. Sistemàticament és el no del no en tot. Després, ja, si la cosa surt bé, com va ser Port Aventura, també es fiquen la medalla que va ser un encert que es pugui fer i es pugui tirar endavant.

Mirin, vostès estan ficant en perill total i absolut..., que Eurovegas vagi fora de Catalunya. I després vostès seran els primers que cridaran que Eurovegas se n'ha anat a Madrid. Escoltin, qualsevol inversor que pugui vindre a Catalunya..., vostè es pensa que, ja, ficant-los pals a les rodes faran alguna cosa a Catalunya? Se n'aniran fora de Catalunya. Mentre hi ha un govern que està treballant realment per portar inversions a Catalunya, vostès estan a la frontera fent-los marxar i fent-los que vagen a uns altres llocs.

Mirin, jo, feia uns dies, els deia que els models són diferents; jo els deia que el model econòmic de vostès i el nostre eren diferents, inclús els vaig dir que el de vostès era *bolchevique*. Avui els dic una altra cosa, que el model turístic, de vostès al nostre, és diferent també. I me vull afegir a unes paraules del senyor Herrera, del líder del seu grup; va dir –va dir– que el Govern de la Generalitat es preocupava molt més del que era Eurovegas que de Rasquera. Doncs, miri, ja tenim un model turístic. Nosaltres apostem per un model turístic d'indústria turística i vostès per un turisme de fumata solidària de cap de setmana.

Moltes gràcies.

(*Rialles i alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Boada.

Joan Boada Masoliver

Gràcies. Gràcies, senyora presidenta. Senyor president, senyors consellers, senyors diputats i diputades..., jo, personalment, senyor Luna, veia amb bons ulls el projecte de Rasquera. Ho dic perquè ho tingui i així pugui dir-me algun altre adjectiu a part de «bol-xevic», algun altre, aquest de «fumata no-sé-què». No hi tinc cap tipus de problema; em semblava que era una bona idea, amb tot el que..., amb les mesures que calguin, però em semblava una bona idea.

El que no em sembla una bona idea és Eurovegas –el que no em sembla una bona idea és Eurovegas. I, senyor Luna, home, Port Aventura i Eurovegas que sigui el mateix..., home, jo crec que són dues inversions. No m'imagino que allò de Sésamo Aventura –ho ha vist a la televisió, allò de Sésamo Aventura?– amb alguns dels personatges que van als casinos i que es dediquen també al blanqueig de diners de la prostitució. No els veig amb els seus fills jugant a Sésamo Aventura..., ni jugant a aquesta Eurovegas que faran allà –possible–, al delta del Llobregat.

Ara, sí que té un altre model, senyor Luna, que se l'ha deixat, a part de Port Aventura, ara que hi penso: una cosa que es deia Terra Mítica. Però ara no sé com ha acabat. Vostè ho sap, senyor Luna? Ho dic perquè, com que és un model turístic, potser Terra Mítica és un dels elements..., on hi havia especulació, corrupció, malversació de fons públics... No recordo qui ho va fer; segur que vostès ho saben. (*Remor de veus.*) Però, en tot cas, aquest és un altre model, que nosaltres rebutgem. Home, si vostè posa models, deixi-me'n posar algun a mi també, eh? Bé, ho dic perquè quedem...

Miri, jo no sé, senyor Rivera, si el legislatiu en un estat de dret no pot decidir el model turístic o el model territorial o el model ambiental d'un país. La moció que hem presentat nosaltres. Perquè, evidentment, Eurovegas va en contra d'un model turístic, d'un model ambiental, d'un model industrial, d'un model agrícola, d'un model de preservació del medi que nosaltres creiem que hauria de tenir el país. Ep!, nosaltres, altres no. Vostè, no ho sé. Però en tot cas no digui que va en contra de l'estat de dret i posi aquests exemples tan nostrats.

Bé. Amb relació..., i ja dic les emenes, abans que la senyora presidenta m'ho digui, i amb raó. Amb relació a les esmenes del Grup Socialista, nosaltres no les podem acceptar. Amb la informació que tenim, no directa, però que hi ha la que ja tenim..., i que estic segur que la senyora Capdevila també comparteix, em preocupa l'ambigüitat del Partit Socialista, em preocupa, excepte que vostès no tinguin més informació, o algun de vostès, algunes persones concretes del Llobregat, de vostès, tinguin més informació. Però en tot cas no parlem, en aquesta moció, del «necessari desenvolupament del sud del Baix Llobregat», no, no, no, parlem d'Eurovegas. Si fos del desenvolupament del sud del Baix Llobregat ja estaria d'acord amb la seva proposta; és que no parlem d'això, parlem de la implantació o no aquí, en aquesta zona, d'Eurovegas, no?

Estem d'acord, senyora Simó. Evidentment vostè estava ben informada. Acceptarem la seva proposta perquè millora –millora– el nostre redactat i, com que millora el nostre redactat, doncs, nosaltres l'acceptarem.

I no podem acceptar, i acabo, les esmenes de Convergència i Unió, perquè nosaltres no plantejem que es pot acceptar tot el que vingui que sigui només amb la careta d'inversió. Em preocupa que la decisió que es prendrà no es prendrà ni aquí on hi ha la sobirania popular ni en el Govern, sinó que ho farà el senyor Adelson, i a partir d'aquí es tirarà endavant aquest daixò.

Perquè jo no tinc cap confiança, i ja els ho vaig dir, en el Govern de la Generalitat. I no passa res. Em sap greu. Em sap greu, però no la tinc. No tinc cap confiança en el Govern ni en els seus consellers ni conselleres, perquè porto setze mesos o portem setze mesos mostrant la seva incapacitat a l'hora de fer propostes per fer sortir aquest país de la crisi. I les úniques que fan és anar-lo enfonsant en la recessió. I, quan ja és molt i molt dura, comencen a treure la bandera, com feia el senyor Mas, que ja comença a treure-la aquesta setmana, la bandera que, com que Madrid ens «apreta» molt, eleccions anticipades o el que faci falta.

Ja ho sabem, això; el senyor Pujol ho feia, el senyor Mas i Convergència ho han fet: embolcallar-se amb la medalla i amb l'excusa...

La presidenta

Senyor Boada, ha d'acabar.

Joan Boada Masoliver

...que és pel país –i acabo–, que és pel país, i únicament i exclusivament és pels seus interessos particulars, pels seus interessos de partit.

Mirin, els diré una cosa; el senyor Adelson va dir: «Volen saber vostès com serà el complex que jo faré aquí a Catalunya o a Madrid? Doncs, vinguin a Las Vegas, mirin Las Vegas.» Ja hi van anar el senyor Recoder, el senyor Mas-Colell. I a Las Vegas hi ha casinos, blanqueig de diners, corrupció, prostitució, etcètera...

La presidenta

Senyor Boada!

Joan Boada Masoliver

...a través d'aquesta activitat.

(Forta remor de veus.)

La presidenta

Senyor Boada...

Joan Boada Masoliver

Acabo, ja, senyora presidenta.

La presidenta

...acabi, acabi.

Joan Boada Masoliver

Sí, sí, estic a punt d'acabar... *(Persisteix la remor de veus.)* Nosaltres acceptem...

La presidenta

Un moment de silenci, si us plau...

Joan Boada Masoliver

Sí, res, un moment de silenci, i acabo. *(Pausa.)*

Acceptem les esmenes de Solidaritat, perquè ens semblava que acaben de resumir el que jo acabo de dir en aquests moments. Aquests documents que el senyor López Tena anunciava existeixen. I jo no sé si em mereix gaire confiança un govern, doncs, que és capaç de negociar amb un personatge amb aquest tipus d'activitat, que porta a terme a Macau, a Singapur i a Las Vegas.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

(Montserrat Capdevila Tatché demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Capdevila...?

Montserrat Capdevila Tatché

Presidenta, li demanaríem si fos possible votació separada del punt 3 i del darrer paràgraf, que no té puntuació.

Gràcies.

(Pausa. Albert Rivera Díaz demana per parlar.)

La presidenta

El senyor Rivera vol demanar votació separada del punt 1?

Albert Rivera Díaz

Sí. I a part, per contradiccions.

La presidenta

Trenta segons.

Albert Rivera Díaz

Sí, no, em deia el senyor Boada que no sabia quin és el model. Miri, el model d'Iniciativa i de la seva col·lició, o el de Ciutadans és indiferent; el model que ha de seguir qualsevol empresa és la llei. I, per tant, si compleixen la llei, ens agradi més o menys, es poden instal·lar. Aquest és el model de l'estat de dret. El d'«expropiació» o el model de «campi qui pugui» no és el nostre; ja li ho explico.

La presidenta

Passem a la votació de la moció, amb les esmenes incorporades del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana i del Subgrup de Solidaritat.

I votarem en primer lloc el punt 1, després el 3, després el darrer paràgraf i després la resta de la moció.

Per tant, comença la votació del punt 1.

Ha estat rebutjat per 25 vots a favor i 105 en contra.

Votem el punt 3.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 52 vots a favor i 77 en contra.

Votem el darrer paràgraf de la moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 53 vots a favor, 77 en contra.

I finalment votem el paràgraf número 2.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 26 vots a favor i 104 en contra.

Suspenem la sessió fins a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i tretze minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i un minut. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i la lletrada Esther Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals, i els consellers d'Economia i Coneixement, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, i d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural.

La presidenta

Reiniciem la sessió amb el catorzè punt de l'ordre del dia.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les relacions financeres amb l'Administració general de l'Estat (tram. 302-00129/09)

És la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les relacions financeres amb l'Administració general de l'Estat, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Bona tarda. Senyora presidenta, senyores i senyors diputats, en la interpellació que vam fer a l'honorable conseller d'Economia dèiem que l'Estat espanyol volia imposar a Catalunya el pacte de la fam, és a dir que en comptes de fer una recentralització política a través d'una llei d'harmonització de les competències autonòmiques per restar poder polític a Catalunya ho farien a través de reduir els recursos financers del nostre minso autogovern i d'aquesta manera justificar una intervenció financera de la Generalitat de Catalunya.

I allò que dèiem fa tot just quinze dies, avui és més vigent que mai. Catalunya pateix una reducció continuada dels ingressos que podria tenir en base a l'esforç fiscal que fan els seus ciutadans. En primer lloc, perquè tenim un dèficit fiscal estructural que no és nou, que ha estat denunciat reiteradament en les darreres

dècades, podríem dir en el darrer segle, per diverses generacions d'economistes i de polítics catalans.

Però a aquest dèficit fiscal estructural s'hi afegeix l'incompliment dels acords per part del Govern de l'Estat, tota una mostra de clara deslleialtat. La disposició addicional tercera de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que a més va ser acordada, la seva concreció, en la Comissió Bilateral Estat-Generalitat, no es paga. No es va pagar en el seu moment i ara no s'inclou el seu pagament en els pressupostos generals de l'Estat.

Per altra banda, les decisions de l'Estat, que costen diners a Catalunya a través d'aquesta deslleialtat institucional, incrementen la despesa que ha de fer la Generalitat per garantir aquells drets que aprova l'Estat espanyol que han de tenir els ciutadans en la prestació de serveis públics, però alhora li és impossible complir aquestes exigències, perquè no se li transfereixen els recursos corresponents.

Un govern espanyol ens demana que quadrem els números, i ell mateix ens els desquadra. En els desquadra no transferint a la Generalitat allò que s'havia acordat, que s'havia acordat en l'Estatut, que s'havia acordat en la comissió bilateral, que havia promès el partit que en aquests moments governa l'Estat espanyol, el Partit Popular, en campanya electoral..., que es pagarien els deutes amb Catalunya. Allò promès, allò acordat, es trenca i no es paguen aquests recursos, no es paguen aquests compromisos amb Catalunya.

I tot sota l'amenaça d'una intervenció. Es redueixen els recursos de la Generalitat i se li exigeix que tingui més recursos. Una situació realment paradoxal que acaba amb aquesta amenaça d'intervenció continuada que dia rere dia fan els representants del Govern espanyol. El secretari d'estat d'Hisenda ho ha dit diverses vegades la darrera setmana, i el ministre Montoro ahir va ser molt clar al Congrés dels Diputats amb aquesta afirmació. Mentre continuen laminant les finances de la Generalitat de Catalunya, amenacen amb una intervenció.

Què podem fer? Podem fer dues coses: podem quedar-nos de braços creuats, i decidir que ja ens està bé i parlar l'altra galta amb una actitud cristiana, podríem dir, evangèlica, o podem plantar cara, entomant el repte de gestionar el dia a dia, però plantar cara per demanar que els deutes pendents es satisfacin.

Nosaltres presentem aquesta moció per tal que avui s'aprovi aquesta ofensiva d'actuacions polítiques contra els incompliments financers per part de l'Estat. I, d'aquesta manera, en la moció que nosaltres presentem, en el primer punt, denunciem la deslleialtat institucional del Govern de l'Estat pel que fa a l'incompliment de les liquidacions dels anys 2008 i 2009 de la disposició addicional tercera de l'Estatut. Mostrem, en segon lloc, la preocupació per la continuació d'aquest incompliment en el Projecte de llei de pressupostos generals de l'Estat per al 2012. En tercer lloc, constatem que aquesta deslleialtat institucional que avui veiem en els pressupostos continuarà, cosa que veiem que és una clara voluntat de no voler fer les liquidacions en els propers anys corresponents a l'any 2010 i 2011, d'acord amb els criteris que es van acordar a la

Comissió Bilateral Estat-Generalitat. Ens comprometem a utilitzar els mecanismes legals, judicials i polítics per salvaguardar els interessos de Catalunya i fer que l'Estat compleixi la seva pròpia llei. Volem i plan-tegem que si cal es portin els pressupostos generals de l'Estat al Tribunal Constitucional per incompliment de l'Estatut d'autonomia de Catalunya. Ens dirigim a Europa per deixar ben clar que els ciutadans de Catalunya fan un esforç fiscal suficient per poder aconseguir l'equilibri pressupostari, però que el drenatge continuat d'aquests recursos, el drenatge continuat d'aquest espoli fiscal, impedeix a la Generalitat poder-ho complir. I demanem que es convoqui la Comissió Bilateral Estat-Generalitat. Tot amb un objectiu també de les properes setmanes, que és que s'aprovin les conclusions del nou model de finançament basat en el concert econòmic.

Acabo, senyora presidenta. Joan Fuster, i avui és oportú recordar-ho, ja que ahir era 25 d'abril, deia: «Qui paga, mana?» I responia: «La història i l'experiència de cada dia mostren almenys que qui mana, cobra. Manar és cobrar, entre altres coses.» Fem, doncs, que comencem a manar una mica i comencem a cobrar.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió té la paraula l'il·lustre senyora Maria Senserrich.

Maria Senserrich i Guitart

Molt honorable presidenta... «És la política del “café para todos” completada amb la política del “poco café para todos” i rematada amb la política de “la taza de café más pequeña, para Cataluña”.» Diputats, diputades, Ramon Trias Fargas, 1985.

La història, malauradament, no ha canviat. Tots sabem quina és la situació actual, però és convenient explicar la relació dels fets. D'on venim? Venim d'incompliments reiterats del Govern del PSOE, amb els més destacats, com són el Fons de competitivitat i la disposició addicional tercera, que suposen l'escandalosa xifra de 2.420 milions d'euros. I ara no ha canviat amb el Govern del PP. Tampoc compleix, i hi cal afegir la deslleialtat dels pressupostos de l'Estat, amb una reducció del 45 per cent de les inversions mentre en altres territoris s'incrementen. A més de la constant i reiterada cançoneta de culpar les autonomies de tots els mals.

El Govern de Convergència i Unió fa els deures, i des del primer dia, independentment dels calendaris electorals, pensant en el poble de Catalunya i el seu futur i no en el rèdit electoral.

Lamentem que no es compleixi el que la senyora Sánchez-Camacho va dir el passat mes de setembre en una entrevista a TV3. Deia: «Li asseguro que Mariano Rajoy serà candidat català, perquè tindrà una gran presència a Catalunya i dialogarà i cuidarà molt el Govern de Convergència i Unió i Catalunya.» Cal que els

recordi que al pressupost de l'Estat no ens retornen els diners que ens deuen? Lamentem, doncs, que això, a dia d'avui, no puguem afirmar que es compleixi, com també lamentem que encara hi hagi qui negui que hi ha una asfíxia financera de Catalunya per part de l'Administració central de l'Estat, un dèficit fiscal de 2.251 euros per català. Negar-lo no el farà desaparèixer. És una realitat basada en dades objectives, i això cal resoldre-ho.

És per això que ens cal fer un pas: el pas del pacte fiscal. I estem orgullosos de l'anunci que ahir va fer el president Mas, aquí en aquesta cambra, que es farà un ple, aquí al Parlament, per tal d'aprovar les conclusions de la Comissió d'Estudi d'un Nou Model de Finançament basat en el Concert Econòmic..., que avui, en aquesta moció, quedarà escrit. Què vol dir? Això vol dir que el Parlament debatrà el tan necessari pacte fiscal. El principi d'un inici per a Catalunya.

Bé, el posicionament del nostre grup parlamentari és de votar a favor de la moció d'avui. Anunciem que retirem les esmenes 1 i 3 que hi havíem presentat. I, per tant, el nostre vot serà de suport a la resta de la moció.

I en començar la intervenció els deia: «És la política del “café para todos” completada amb la política del “poco café para todos” i rematada amb la política de “la taza de café más pequeña, para Cataluña”.» I hi afegiria que només tenim la tassa, la tassa sense cafè.

Moltes gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Honorable conseller, il·lustres diputats i diputades, bé, comparteixo tots els punts de la moció presentada. De fet, es presenta un diagnòstic que comparteixo absolutament. Entenc que aquest diagnòstic es podria resumir..., que tenim un govern espanyol que és morós, que a més a més no vol pagar el que deu a Catalunya, tenim un govern espanyol que incompleix les seves obligacions respecte als acords d'inversió fixats en infraestructures i és un govern espanyol que es vol treure de sobre la disposició addicional tercera. Ni tan sols la reconeix com una obligació.

Davant d'això vostès proposen tres vies. Entenc que una seria utilitzar les eines que actualment tenim per reclamar el compliment d'aquests compromisos; parla també, ha parlat l'il·lustre diputat Aragonès, d'utilitzar la via d'una campanya informativa a nivell internacional, i després tirar endavant tot el que fa referència a la consecució del pacte fiscal inspirat en el concert econòmic.

Jo comparteixo totes tres vies. El que passa és que li he de dir que tinc poca fe en els mecanismes que tenim de reclamació en la defensa dels interessos de Catalunya, que són mecanismes de l'Estat espanyol, i en aquest cas tinc poca fe en aquests mecanismes legals. I a més a més tinc encara menys fe que amb la majo-

ria absoluta el Partit Popular tingui la benevolència, en aquest cas, de consentir un pacte fiscal inspirat en el concert econòmic.

Per tant, la campanya informativa a nivell internacional crec que és la via més interessant i a més és l'única que en aquests moments depèn de nosaltres, i a més a més completaria aquella moció que vam aprovar aquí al Parlament de presentació i publicació de les balançes fiscals. Per tant, crec que anem en la bona direcció si desenvolupem aquesta via.

Certament, a més a més, hi ha una campanya, que hem observat gairebé tots, de l'Estat espanyol per desacreditar Catalunya, i ens presenta com els culpables de no complir els objectius de dèficit fixats. Per altra banda, mentre no disposem dels nostres recursos ens trobarem en una situació d'indefensió flagrant, i és que per una banda se'ns exigeixen uns objectius de dèficit i per l'altra banda s'apropien els nostres recursos, i això fa que no puguem aconseguir aquests objectius.

Per tant, amb tot això, donaré suport a la moció.

Gràcies, diputats i diputades.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans té la paraula... El Subgrup Parlamentari de Solidaritat no hi és. Per tant, li passa el torn i toca al Subgrup Parlamentari Ciutadans. Il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Bé, davant de l'absència de l'altre grup, gràcies, presidenta. Des de Ciutadans, lògicament no podem compartir una cosa tan poc rigorosa com aquesta moció. Tan poc rigorosa perquè qualsevol jurista sap perfectament..., i sap llegir una sentència del Tribunal Constitucional. Aquells que la volen llegir. Aquells que no els agraden les sentències opten per no ser juristes. Són simplement polítics que obvien les sentències. Però al marge d'això crec que alguns estaria bé que fessin una classe de dret constitucional, de l'abecé, que vol dir que les sentències s'han de complir.

Jo no sé si vostè, senyor Aragonès, ha llegit la sentència, i el seu grup, on diu que la disposició addicional tercera no és d'obligat compliment i no és una clàusula vinculant jurídicament parlant. Sap què vol dir, això? Vol dir que cap estatut d'autonomia, sigui de Catalunya, d'Andalusia o de qualsevol indret d'Espanya, cap, pot condicionar els pressupostos generals de l'Estat jurídicament parlant. Per tant, estem a favor de dir que no es compleix la disposició addicional tercera? Si la disposició addicional tercera no és d'obligatori compliment! Si ja ho diu, la sentència! Per tant, vostè ha d'interpretar, encara que no li agradi, però la realitat és aquesta, conforme a la sentència. Per tant, és absolutament incorrecte des del punt de vista jurídic parlar d'incompliment quan justament no existeix aquesta disposició després de la sentència.

De què hem de parlar? D'un govern de l'Estat que, com deien aquí..., «café para todos», no, «café para nadie», perquè estem així. Saben vostès què vol dir,

això, no? Sense un duro. Aquí i arreu. I, per tant, evidentment, és recriminable que el Govern no ingressi a Catalunya o no hi faci inversions? Sí. És clar, igual que a altres parts d'Espanya. Agradia, als senyors de Madrid, de les Balears o d'altres comunitats que paguin i en canvi no rebin les mateixes inversions? Segurament no. Però no és un problema de Catalunya i d'Espanya. És un problema de tot Espanya i és un problema de finançament autonòmic global, no de Catalunya.

Per tant, nosaltres estem a favor de debatre i volem que hi hagi aquest Ple, no per parlar del concert econòmic del segle XIX, sinó per parlar del model de finançament del segle XXI, del model de finançament autonòmic per millorar el finançament autonòmic de totes les comunitats autònomes, i especialment d'aquelles que necessitem garantir els nostres recursos per donar sanitat, educació... –sanitat, educació, eh?, no per política exterior, ambaixades, política lingüística...–, sanitat, educació, justícia, serveis socials, per al que tenim autogovern.

Per tant, estarem a favor de debatre això quan toqui, per tant, estem a favor que es pugui debatre en seu parlamentària quan toqui, a finals de 2013 al debat de finançament, però mentrestant el que tenim és un forat que, per cert, el forat l'ha deixat el mateix grup que proposa, ara mateix, aquesta proposta. Vostès van deixar un dèficit, es van gastar el doble l'últim any de tripartit, el doble del que estava establert i el doble del que aquí s'havia aprovat.

Per tant, el problema també ens l'han generat vostès, que ens han deixat un forat així a tots els catalans. Es van gastar el doble del que podien gastar, i ara ens diuen que Espanya ens roba. Doncs, miri, no sé qui ens roba, però el forat el van deixar vostès i era molt gros, i, si no, que li ho diguin a l'actual Govern.

Per tant, vostès tenen bona part de la culpa que la cafeteria no doni cafè, perquè vostès ja s'han gastat les càpsules, ara que hi han càpsules de cafè, vostès se les van gastar i com se les van gastar que van deixar la cafeteria ben buida.

Gràcies, senyora presidenta, senyors diputats i diputades.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Boada.

Joan Boada Masoliver

Gràcies, senyora presidenta. Senyores diputades, senyors diputats..., senyor conseller, m'ha donat la sensació al final que la senyora Senserrich sembla que feia una campanya d'en Juan Valdés, se'n recorda?, aquell del cafè de Saimaza..., no, no sé quin cafè era. Bé, cafè de Colòmbia... –café de Colòmbia, no?–, perquè entre la tassa, el cafè, el tipus de cafè i ara el senyor Rivera, que és més jove i ja utilitza les càpsules, ell... (*veus de fons*), jo no vull pas ser diferent, miri, jo també vull continuar amb el tema del cafè, perquè, tot i que és

cert –tot i que és cert– i nosaltres donarem suport a aquesta noció, a tots els punts, i a la transacció que es pugui haver arribat, doncs, donarem suport a aquesta perquè, evidentment, hi ha una situació objectiva d'incompliment per part del Govern central de tot un seguit de deures que té amb Catalunya i que incompleix, que incompleix d'una manera flagrant.

Però, sàpiguen –malgrat que no sé si tenim tassa o cafè o què és el que ens deixen– que el que és veritat que els ciutadans d'aquest país el que beuen és malta. Vostè, senyora Senserrich, perquè és molt jove i no se'n recorda del que era la malta, que era aquell succeïdani de cafè que es bevia a la postguerra. *(Veus de fons.)* A casa meua, el meu avi en bevia. Era desastrós, era dolentíssim, no tenia cap gust i penso que feia més mal que bé, no? I, en tot cas, és el que aquests moments el Govern de la Generalitat serveix als ciutadans d'aquest país: malta.

És una decisió pròpia, partint de la idea, que ja he dit que sí, que hi havia incompliments pel Govern de l'Estat, però aquests incompliments del Govern de l'Estat no són els que provoquen les polítiques que vostès fan. És una decisió seva, ideològica, de decidir a invertir i gastar amb el que creuen convenient i fer les retallades a on creuen convenient i de la manera que creuen convenient.

Ho dic perquè, a vegades, sempre em fa la sensació que tenim una tendència a mirar a Madrid, i a vegades ens agrada, com ahir; però, en tot cas, no sempre són els responsables de tot el que passa als ciutadans i ciutadanes d'aquest país. En són una part, perquè formem part d'una cosa que es diu «Estat espanyol». Però, en tot cas, la situació de retallades i la situació de patiment i de dolor que tenen molts ciutadans i ciutadanes de Catalunya és determinat, únicament i exclusivament, per les polítiques del Govern de la Generalitat, ara, evidentment, ampliades per les polítiques del Govern del Partit Popular que encara són... No, anava a dir són pitjors. Jo crec que no, que són bastant semblants, en aquest sentit sí que...

Ho dic perquè aquestes... Ho dic perquè... Ja sé que potser no parlo per vostès, perquè potser no els interessa excessivament, sobretot, el que dona suport al Govern, però sí que m'agradaria parlar per als ciutadans. Jo ja ho entenc, per als ciutadans, que entenguin que a vegades el senyor Mas aquesta setmana i ja fa unes quantes setmanes ja ha començat amb aquesta idea –i, bé, de fet no l'ha deixada mai–, de començar-se ja a embolcallar altra vegada amb la bandera, començar que només ho fa per al país i tot per al país –tot per al país–, quan veritablement pel que ho fa és per la seva ideologia, per la seva manera de pensar, per la manera d'interpretar el país, per la manera de veure com és la societat que ell pensa que ha de ser Catalunya. Però és la seva, no és Catalunya. Catalunya, sortosament, és quelcom molt més gran, molt més complex i molt millor que no pas el que és, únicament i exclusivament, Convergència i Unió, no?

Ho dic perquè les preguntes d'ahir i altres comencem aquest procés que a mi personalment em desagrada profundament –profundament, no? Perquè comen-

cem, ja, a dir qui són els que serveixen al país i els altres que serveixen a unes ideologies, com si aquestes ideologies fossin pejoratives. Totes són el que són, el que passa és que cadascú les ha de reconèixer i no amagar-se darrere la bandera. Aquells que s'amaguen darrere les banderes són els menys patriotes, entenent patriotisme com un servei a la societat, com un servei a tots els ciutadans i ciutadanes i no pas a una ideologia o a un pensament concret, no?

I aquest jo crec que és un element important. El senyor Rivera ens deia, com sempre, que un dels responsables de la situació és el Govern anterior. Jo em pensava que ja ho havíem superat això. Convergència ja ho va superant de mica en mica, perquè com que va entrant en la realitat i veu una cosa, i el senyor Mas-Colell segur que la deu veure. *(Veus de fons.)* Sap què passa? Que no tant que nosaltres, el Govern d'esquerres, gastés més del que tenia o del que havia de complir. El que era que ingressava menys. *(Veus de fons.)* No, però li ho explicaré... *(Veus de fons.)* Sí, sí..., no, no..., esperi, esperi..., no hem acabat. *(Veus de fons.)* Que ingressava menys al senyor Mas-Colell li sembla igual.

Miri, el Govern del Partit Popular en aquests primers mesos ja ha ingressat 3.000 milions d'euros menys del que es pensava, comptant l'IRPF del febrer, de moment, des del febrer, 3.000 milions, senyors del PP! Ja veurem què fan durant tot l'any.

El senyor Mas-Colell, n'estic convençut que li passa el mateix, al pobre. Dic «el pobre» en el bon sentit, eh?, senyor Mas-Colell, vull dir que ho dic en el sentit que ho pateix. *(Veus de fons.)* Ho dic perquè, mentre el Govern d'esquerres també n'era conscient que des del 2008 començaven a baixar d'una manera espectacular i brutal els ingressos, va prendre una decisió política.

La decisió política era continuar en les polítiques de despesa social. La decisió era, fins i tot, augmentar les beques de menjador escolar, com els deien avui, aquest matí. La decisió també en el mateix moment d'augmentar l'IRPF als més rics, als que cobraven més. Decisió també de mantenir les polítiques socials, educatives, de sanitat, etcètera. I vàrem crear dèficit? Sí. Vàrem crear dèficit...

La presidenta

Senyor diputat...

Joan Boada Masoliver

Ja he acabat?

La presidenta

Ja ha acabat, sí...

Joan Boada Masoliver

Perdoni. Sí, acabo. I vàrem mantenir la cohesió social d'aquest país. S'imaginem... –i acabo–, s'imaginem si el Govern d'esquerres, durant els set anys, i sobretot els últims quatre anys, no hagués fet els centenars d'escoles, de centres sanitaris, d'escoles bressol, de suport

als serveis socials, quina era la situació després d'entrar vostès al Govern? No m'ho vull ni imaginar. (*Veus de fons.*) Segur? D'aquí a un poc temps, agrairan la feina feta, i ben feta, del Govern d'esquerres en favor de les classes treballadores d'aquest país.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Senyora presidenta... Senyores i senyors diputats, primer em dirigiré per les al·lusions que s'han fet per part de la diputada de Convergència i Unió envers el Partit Popular de Catalunya i envers la nostra presidenta del Partit Popular de Catalunya.

Miri, senyora Maria Senserrich, vostè diu: «El Govern de Convergència i Unió està fent els deures.» I tant, per a qui els fa?, per què els fan?, quin partit els ha permès que aquesta legislatura no s'acabi fa un mes en l'aprovació dels últims pressupostos? Qui ha permès que vostès hagin aprovat dos pressupostos en aquesta legislatura? Quin partit ho ha permès?

Per tant, home!, abans de donar lliçons, recordi que són un govern en minoria, amb una majoria minoritària i que necessiten suports, i que aquí qui ha garantit, sense tenir cap responsabilitat amb el que ha succeït anteriorment, qui ha garantit la governabilitat ha estat el Partit Popular de Catalunya i la nostra presidenta, Alicia Sánchez-Camacho. Per tant, jo li recomano una mica d'humilitat. Si vol, ara que està asseguda en l'escó del president de la Generalitat, amb il·lusió, però humilitat i modèstia.

I, miri, vostès, que parlen tant del Govern d'Espanya, no estarà tan en contra del Govern d'Espanya quan el seu partit, Convergència i Unió, i jo li ho agraeixo, i ho vull fer des d'aquest faristol, ha votat favorablement l'apujada de l'IRPF; ha votat, Convergència i Unió, favorablement la reforma laboral; ha votat, Convergència i Unió, favorablement la regularització fiscal, mal anomenada «amnistia fiscal», i ha votat el seu partit, Convergència i Unió, favorablement al Congrés dels Diputats la Llei d'estabilitat pressupostària. I tot això sense necessitar-ho en el Congrés dels Diputats. Per tant, jo entenc que vostès voten en funció de si és bo o no per als ciutadans de Catalunya. Vostès, en el Congrés dels Diputats, sense necessitar-ho el nostre grup, van votar a favor. Per tant, jo els ho vull agrair des d'aquesta tribuna.

Senyor Aragonès, diputat d'Esquerra Republicana de Catalunya, el seu partit és Esquerra Republicana, l'autor intel·lectual del tripartit. El seu partit, separatista, va fer president el senyor Zapatero en el Congrés dels Diputats, o com a vostès els agrada dir «a Madrid». El seu partit va donar suport al sistema de finançament del senyor Zapatero i del senyor Montilla. El seu partit va governar set anys Catalunya.

Senyor Aragonès Garcia, diputat d'Esquerra Republicana de Catalunya, no hi ha deslleialtat, no sé si institucional o social, més gran que deixar els catalans i catalanes, els seus fills i els seus néts deutes fins al segle XXII.

Senyor Aragonès, no hi ha deslleialtat, no sé si institucional o social, més gran que convertir Catalunya en la comunitat autònoma més endeutada del conjunt d'Espanya.

Senyor Aragonès, no hi ha deslleialtat, no sé si institucional o social, més elevada que el que van fer vostès amb el Govern tripartit en termes de benestar respecte als ciutadans de Catalunya. No crec que vulgui que li recordi les xifres d'atur, atur juvenil, poder adquisitiu, tancament d'empreses, pèrdua d'activitat econòmica, que van deixar després de set anys de Govern tripartit, Esquerra Republicana de Catalunya.

I miri, senyor Aragonès, parlem de deslleialtat institucional. La del Govern tripartit, Esquerra Republicana de Catalunya, autor intel·lectual, i la de l'actual Govern de Convergència i Unió.

Miri, per exemple, deslleialtat amb l'Ajuntament de Pineda de Mar, que jo entenc que vostè coneix perquè vostè és regidor d'allà. Doncs bé, el Govern de Convergència i Unió, a dia d'avui, li deu a l'Ajuntament de Pineda de Mar, del qual vostè és regidor, més de 300 milions de les antigues pessetes. I vostè, que és membre aquí i allà, al Parlament i a Pineda de Mar, no en diu una sola paraula.

El Govern de Convergència i Unió té dificultats per pagar nòmines, per pagar proveïdors, per pagar els interessos del deute i el seu capital. El Govern d'Espanya està compromès amb la Generalitat de Catalunya perquè pagui les factures a proveïdors i pimes catalanes, davant dels impagaments de la Generalitat de Catalunya i de molts ajuntaments. Amb el pla de pagament a proveïdors, el Govern del Partit Popular pagarà moltes de les factures que el seu partit, Esquerra Republicana de Catalunya, va deixar sense pagar quan governaven Catalunya. Vostès van deixar a moltes pimes i autònoms sense pagar el que els tocava. Doncs bé, gràcies a un govern del Partit Popular totes aquestes pimes i autònoms catalans que vostès van deixar sense pagar ara podran cobrar.

I miri, senyor Aragonès, jo li pregunto literalment: vostè se sent a gust en aquest Parlament? Li pregunto això perquè vostè fa propostes que serien més adients en el Congrés dels Diputats. Per tant, si vostè el que vol és ser diputat al Congrés dels Diputats ho té molt fàcil, presenti's a les eleccions generals. (*Veus de fons.*)

El Govern de Convergència i Unió gestiona més de 6.300 euros dels impostos de cada català. Per tant, jo els emplaço a controlar en aquest Govern, establir mesures per millorar l'actual situació i a no dividir i separar els catalans i catalanes. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

Tothom sap que les seves polítiques, les d'Esquerra Republicana, les del tripartit, han fracassar estrepito-

sament. Per tant, rectifiquin i deixin de posar cortines de fum en el que vostès van fer.

Per tant...

La presidenta

Senyor diputat...

José Antonio Coto Roquet

Ja acabo, senyora presidenta; mig minut, si em permet. El Partit Popular continuarem parlant del que preocupa a la gent, de com gestionar el Govern de la Generalitat les seves competències i els més de 40.000 milions d'euros que gestiona el senyor Artur Mas, més de 40.000 milions d'euros, 6.300 euros dels impostos de cada català.

I, per últim, senyor Aragonès –i ja acabo–, li emplaço que em digui una llei, una, aprovada pel Congrés dels Diputats que no passi pel Parlament de Catalunya on digui que un ciutadà català ha de pagar més impostos que un ciutadà de la resta d'Espanya. Una, diguin una. El que jo sí li puc dir són moltes lleis aprovades pel Parlament de Catalunya en les quals s'apugen impostos i taxes i que sí provoquen que es pagui més que la resta d'Espanya. I totes aquestes lleis, moltes d'aquestes, aprovades amb el vot dels diputats d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Sí, moltes gràcies, presidenta. Conseller, senyores i senyors diputats, senyor Aragonès, nosaltres donarem suport a la moció que avui presenta. De fet, li donarem suport tot i que accepti les esmenes que la dilueixen de Convergència i Unió, perquè estem acostumats –estem acostumats– a aquesta agressivitat de Convergència des dels faristols, que després es tradueix en més benevolència en les reunions, i que ja acaba sent un acord total en les votacions, sobretot en les votacions que es fan a Madrid amb el Partit Popular.

Nosaltres, com li deia, tot i amb les esmenes que la dilueixen de Convergència i Unió, donarem suport a la seva moció perquè, com diem des del primer dia, els pressupostos generals de l'Estat incompleixen amb l'Estatut de Catalunya. I no incompleixen, com ens volien fer creure Convergència i Unió, abans que presentés l'esmena només perquè incompleixen amb la disposició addicional tercera pendent del 2009, és a dir, amb els famosos 219 milions d'euros, sinó que incompleixen, sobretot, amb la disposició addicional tercera vigent aquest any 2012, i és el percentatge d'inversió del 18,66 per cent que hauria de rebre Catalunya. Tot i que el pastís sigui més petit –i això ho entén tothom–, la proporció s'ha de mantenir. Per tant, és un incom-

pliment que va molt més enllà dels 219 milions i que calculem nosaltres d'uns 1.500 milions.

En aquest sentit, els dic a Convergència i Unió benvinguts també a reclamar i a defensar l'Estatut, i a no fer-ho només enrabiant-se i fent una esmena a la totalitat a Madrid, sinó utilitzant tots els instruments que té el Govern de Catalunya sobre la taula, que hauria d'utilitzar no només per a una moció de l'oposició, sinó per iniciativa pròpia –tots els instruments que té el Govern–, per defensar l'autogovern de Catalunya i per defensar el nostre Estatut d'autonomia.

Jo ho deixaria aquí si no és..., però no puc evitar fer dos comentaris a les intervencions que han fet els portaveus que m'han precedit en l'ús de la paraula. Al senyor Coto, com sempre, li demanaria una mica més de prudència. Senyor Coto, perquè vostès ara governen: governen a Madrid i, de fet, donen suport actiu al Govern de Convergència i Unió, i per tant una mica de prudència.

Miri, el Govern d'esquerres –els ho explicava abans el senyor Boada– va tancar l'any 2010 amb un dèficit que havia de ser del 2,4 per cent i que va acabar sent del 4,2 per cent; es va desviar menys de dos punts d'aquest dèficit.

El Govern de Convergència i Unió –el Govern de Convergència i Unió– havia de fer, l'any 2011, un dèficit de l'1,3 per cent i va tancar l'any 2011 amb un 3,3 per cent. Aquí no estic comptant els 759 milions pendents, sinó seria del 3,8 per cent. Per tant, es va desviar més del que es va desviar el Govern d'esquerres.

I ja veurem què passa amb el dèficit del senyor Rajoy, senyor Coto –ja veurem què passa. Per tant, una mica més de prudència, perquè el problema es diu «crisi» i es diu «caiguda d'ingressos». I la diferència és gestionar-lo com vam fer nosaltres sense malmetre la cohesió social, o gestionar-lo com ho fan vostès, trencant socialment Catalunya i trencant socialment Espanya.

I, per últim, senyora Senserrich..., «estem contents», ha dit vostè, «no hi ha cafè però Catalunya té la tassa». Catalunya ha regalat la tassa, senyora Senserrich. Perquè vostès van votar afirmativament –van votar-la afirmativament– la Llei d'estabilitat pressupostària a Madrid que permet *de facto* la intervenció de Catalunya. No s'exclamin vostès si ve el lleó, perquè vostès han donat el vistiplau que quedi la gàbia oberta. Per tant, rectificacions, i busquem un pacte de defensa avui, ara i aquí, del nostre autogovern.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Gràcies, senyora presidenta. Bé. No entraré en metàfores cafeteres –abans en fèiem de marineres, en aquest Parlament, no?; ara es passa a cafeteres–, no, però la realitat és una; que la metàfora sigui marinera

o cafeteria, la realitat és una, i és que l'esforç fiscal que fan els ciutadans de Catalunya no es correspon amb la despesa pública que reben els ciutadans de Catalunya en forma d'inversions i en forma de prestacions.

I, per tant, ens trobem també amb un estat que centri-fuga les seves responsabilitats de reducció del dèficit cap a les autonomies, i que diu: «Això no va amb mi i això toca a les comunitats autònomes.» I que manté inversions que són econòmicament ineficients, inversions sense racionalitat econòmica i que es mantenen només per criteris polítics.

Com pot ser que sigui el Ministeri de Defensa, un ministeri que Alemanya va reduir un 40 per cent, el ministeri que està traient al *Butlletí Oficial de l'Estat* més licitacions que tots els altres junts? No pot ser, això. Per tant, la reducció allà on toca, i res –res– de centrifugar responsabilitats.

Senyor Rivera, nosaltres ens hem llegit la sentència del Tribunal Constitucional i li llegiré un tros d'aquesta sentència que diu: «...correspondiendo al Estado adoptar la decisión de establecer dicha dotación» –referint-se a la disposició addicional tercera– «si bien su actuación debe resultar presidida por el principio de lealtad constitucional que obliga a todos, y que impone que el Gobierno deba extremar el celo por llegar a acuerdos en la comisión mixta.» Acords a què s'arriba i acords que incompleix. Per tant, les sentències, nosaltres, ens les llegim.

Senyors del Partit Popular, crec, senyor Coto, que pot innovar –que pot innovar– i que no ens pot treure sempre l'eslògan dels autors intel·lectuals del tripartit. Parlem de qualsevol cosa, parlem d'agricultura, parlem de joventut, parlem de finances, parlem del que sigui vostè sempre ens treu aquest eslògan. I vostè diu que no hi ha deslleialtat institucional? Ho veurem a les votacions. Vostès es quedaran sols defensant que no hi ha deslleialtat institucional. I si hi ha una majoria d'aquest Parlament, com s'ha anunciat per les intervencions dels altres diputats, que creuen que hi ha deslleialtat institucional, doncs, aquesta és sentida i expressada pel Parlament de Catalunya.

I és evident que si la Generalitat no cobra allò que el seu partit va prometre en campanya electoral, que es dotaria la disposició addicional tercera i el Fons de competitivitat –que ja no se'n recorden?–, doncs, els ajuntaments, sigui el meu, sigui el seu, sigui el de qualsevol diputat, doncs, també tenen dificultats a tenir aquests ingressos a la Generalitat.

El problema dels catalans no és pagar impostos. El problema dels catalans és que no tenen les prestacions pel nivell d'esforç fiscal que fan.

Nosaltres hem fet una transacció amb Convergència i Unió en el punt quart, en què perfilem alguns aspectes d'aquest punt. En el primer paràgraf, parlem dels mecanismes polítics i legals possibles. Pel que fa al Consell de Garanties Estatutàries, textualment, «avaluem la possibilitat de sol·licitar dictamen al Consell de Garanties Estatutàries sobre la possible inconstitucionalitat de l'incompliment, per part del Govern espanyol, del pagament de la disposició addicional tercera». I ac-

ceptem l'esmena 2 de Convergència i Unió i l'esmena número 5 de Convergència i Unió.

Ho repeteixo, veurem qui es queda sol defensant que no hi ha deslleialtat institucional; n'hi haurà i la votació d'ara ho demostrarà.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(Pausa.)

La presidenta

Passem a la votació de la moció. És la moció amb una transacció al punt 4 i dues esmenes incorporades del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la número 2 i la número 5.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 108 vots a favor i 17 en contra.

Moció

subsegüent a la interpe·l·lació al Govern sobre les polítiques per a la recuperació de la memòria de la Catalunya del 1714 (tram. 302-00130/09)

Passem al quinzenès punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpe·l·lació al Govern sobre les polítiques per a la recuperació de la memòria de la Catalunya del 1714, presentada pel Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència. Té la paraula l'il·lustre senyor Antoni Strubell.

(Pausa.)

Ja pot començar, senyor Strubell.

Antoni Strubell i Trueta

Senyora presidenta... Honorables senyors consellers, vicepresidenta, tal com vam anunciar durant la interpe·l·lació amb el senyor conseller, en el Ple passat, estem plenament convençuts de la idoneïtat de la presentació d'aquesta moció en aquests moments. Aquest Parlament havia d'agafar el fil i alhora enfil·lar-lo a l'agulla per anar contribuint a la creació de les millors condicions per a una commemoració no massa llunyana en el temps i que ha de ser un èxit, la del 2014, el tercer centenari de la caiguda de Barcelona i Catalunya a la Guerra de Successió.

Alguns diran que parlem de fets remots que no tenen res a veure amb la societat d'avui i que no tenen res a veure amb el nostre marc legal ni amb aquest Parlament. Però, mirin vostès si té molt a veure amb aquest Parlament, que el mateix edifici en què ens trobem, n'és un resultat destacat, essent un palau felipista edificat pels mateixos vencedors de la Guerra de Successió. I recordem –recordem-ho– que quan els il·lustres diputats i diputades entrem per la seva porta principal, la d'aquest encortinat edifici, ho fem passant per sota d'un enorme escut borbònic de l'època.

Catalunya està com està avui, perquè la història li ha negat allò que ha donat a moltes nacions semblants del

nostre entorn: un estat propi. Estem mancats de sobirania, de finances pròpies, de capacitat legislativa, de sistema judicial propi i control dels nostres recursos, siguin econòmics, culturals, tangibles o intangibles. L'Onze de Setembre és bàsic per entendre com hem arribat aquí.

El senyor Montoro pot ser que ens vulgui titllar de medievalistes, com ha dit en aquests darrers dies, però no hi ha cap mena de dubte que aquí el que ens ha mantingut amb un peu a la foscor de la història és la nostra pertinença, si us plau per força, a Espanya.

La base de la moció que presentem avui és la necessitat d'assegurar que d'aquest Parlament surti un mandat cap al nostre Govern que l'insti a assegurar que se celebri amb tota solemnitat el tercer centenari dels fets de 1714.

Cal assegurar un procés en què es plantegi un procés d'identificació, catalogació i, finalment, de conservació del patrimoni arquitectònic austriacista, més rellevant que encara no s'hagi gaudit. I fer-ho per raons pedagògiques, conservacionistes, per raons memorialistes i també turístiques i econòmiques.

Potser la Llei de la memòria i el memorial democràtic s'haurien hagut d'interessar també per aquest fonamental període històric. De moment, importants monuments d'aquest període estan absolutament fora de catàleg en aquest aspecte. Per donar-vos-en només dos exemples: el Mas Cortals de Baix, de Sant Hilari Sacalm, casa natal de Josep Moragues, un dels principals protagonistes de la resistència antiborbònica.

En el procés de monumentalització tampoc no podem obviar els perills a què estan sotmesos aquells llocs de la memòria actualment sotmesos a règims funcionals distorsionadors que n'obstaculitzen tot intent museístic. Concretament, m'estic referint al convent del Roser, de Lleida, i al castell de Cardona, dos autèntics santuaris austriacistes. Com a *paradores nacionales de turismo* –el primer, en el futur; el segon, actualment ja–, s'hi han de poder recuperar –mentre no puguem desempallegar-los del seu estatus actual– els signes físics i simbòlics de la seva significació històrica i bastir-los d'un relat propi i no aliè, com passa amb els paradors nacionals espanyols a Castella, per exemple.

En aquest sentit, cal instar el Govern català que, mentre el Govern espanyol en tingui la tutela, aquesta caracterització estigui assegurada i que no es produeixi la falsificació històrica que afecta paradors com Fuenterrabía o el mateix Cardona actualment.

Per la resta, estic segur que tindrem temps d'entrar en els detalls i assegurar entre tots l'exitosa i profitosa commemoració d'aquest vital període de la història, sense la comprensió del qual no arribaríem a entendre ni el passat ni el present ni el futur.

En definitiva, la crisi econòmica no pot ser l'excusa per bandejar el coneixement i la recreació del nostre passat. Si no sabem què ens va passar, no tindrem futur. I, si és així, serà molt més complicat que realitzem amb convicció la transició nacional que una majoria

de diputats i diputades d'aquesta cambra volem realitzar.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la defensa de les esmenes, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. Per expressar el suport, amb les esmenes que també hem presentat i que ara m'hi referiré, a la moció que ha presentat el grup de Solidaritat. Ens sembla que és una interpellació oportuna i necessària. Ens trobem a una mica més d'un any i mig de l'any 2014 i estem en la setmana en què precisament es recorda la batalla d'Almansa i a uns dies de la manifestació que es celebrarà a València, aquest dissabte, en què participarà el meu partit al costat dels companys i companyes de Compromís.

Potser, senyor Strubell, hi haurà algun grup o potser fora d'aquí hi haurà algú que li criticarà, com vostè insinuava, el tema per dir que estem parlant de fets molt remots i tal. Segurament qui li ho critiqui s'emocionarà defensant la idea que Gibraltar és espanyol i segurament no tindrà present que la situació de Gibraltar, depenent de l'Estat britànic, és fruit precisament d'aquest conflicte bèl·lic que avui també estem recordant.

En tot cas, nosaltres compartim l'enfocament d'una commemoració, que per nosaltres ha d'estar basada en dues idees, en dues prioritats: per una banda, la informació a la ciutadania de tot allò que va passar, i això inclou, evidentment, el tema de la senyalització correcta dels monuments i llocs històrics, i un segon element, una reflexió tres-cents anys després, una reflexió de país, que pot incloure la reflexió acadèmica però també ha de ser una reflexió més àmplia, de país, de què va passar, quines conseqüències va tenir i on ens trobem avui.

En aquest context, nosaltres hem presentat tres esmenes d'addició, de complement de la moció. Una és perquè ens sembla que seria important que, si tots coincidim que això ha de ser una qüestió també de rellevància, seria bo que tots els grups parlamentaris, o com a mínim tots els grups parlamentaris que així ho desitgin, puguin participar en algun tipus de mecanisme, en algun tipus de comissió preparatòria d'aquest esdeveniment.

La segona és que ens semblaria també oportú que es promogués algun tipus d'acte o commemoració amb les institucions i/o la societat civil del País Valencià, les Illes Balears i l'Aragó, territoris que, com Catalunya, varen perdre les seves llibertats en moments diferents del mateix conflicte bèl·lic. Tant de bo poguéssim ser amb les institucions, però ja diem «amb les institucions o amb la societat civil», conscients que potser no hi haurà voluntat per part d'alguna institució de participar-hi.

I finalment, un element també en positiu és que ens sembla que en el marc de les commemoracions i dels actes seria important que n'hi hagués algun d'especial rellevància en el castell de Cardona, al Bages, en la mesura que fou l'últim reducte de resistència de Catalunya.

Per tant, estem pensant que un país ha de tenir el dret i té el dret i l'obligació a recuperar la memòria, la més recent i la més antiga, i més quan estem parlant de fets que tenen unes conseqüències que s'han perllongat en el temps i que avui encara són presents.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, voldria començar remarcant la transcendència dels fets que commemorem l'any 2014; estem commemorant ni més ni menys que una fita, probablement, de les més importants en la nostra història col·lectiva, per allò que va significar i per allò que va venir després, i sobretot per allò que va fer el poble de Catalunya l'endemà, que és intentar reconstruir i intentar tornar a recuperar la seva llibertat; un procés que, com bé saben tots i totes, o almenys aquells que volen saber-ho, és un procés que encara avui no està conclòs.

En tot cas, aquesta moció té l'oportunitat de posar el dit a la llaga d'un problema que a nosaltres ens preocupa, que, de fet, va generar fa pocs dies una proposta de resolució del nostre grup parlamentari, i és una certa inactivitat, si m'ho permeten, del Govern en una matèria tan transcendental i en la qual el rellotge cada vegada es va esgotant. Molts ajuntaments, diferents entitats han anat anunciant al llarg d'aquests darrers mesos, d'aquests darrers anys, tota mena d'actes. Sense anar més lluny, l'Ajuntament de Vic, per exemple, doncs, ha constituït una comissió, allà, on participen tots els grups representats a l'ajuntament. També algunes entitats. I, en definitiva, s'han anat anunciant diferents actes; el Museu d'Història també n'ha anunciat alguns.

La qüestió és què ha fet el Govern de la Generalitat des del moment en què va prendre el relleu fins a l'actualitat. Hi havia una antiga comissió, l'ha reformat; em sembla absolutament respectable que cada govern adequi allò que li sembli pertinent a nivell organitzatiu. Però el que sí que ens preocupa és que al darrere d'aquest canvi s'hi denota una certa inactivitat. Avui dia no coneixem ni cap programa oficial del Govern de la Generalitat en aquesta matèria, ni un calendari, ni un pressupost ni, en definitiva, quins objectius es planteja el Govern de la Generalitat en aquesta matèria.

Què plantejem en aquesta moció o, com a mínim, en les esmenes que planteja el nostre grup parlamentari?

Dos aspectes fonamentals, que al meu entendre enriqueixen i que incideixen en dos elements que per nosaltres són troncats. El primer és intentar superar aquesta inactivitat que els comentava anteriorment. I, per tant, demanem en un primer punt que es constitueixi..., i si està constituïda, ens sembla perfecte, però, com a mínim, que la comissió que ha de dirigir, que ha de programar tots els actes de commemoració tingui una pluralitat tant a nivell pedagògic, universitari, com de tot tipus. No ens sembla raonable, no entenem que la màxima o una de les màximes institucions d'aquest país a nivell pedagògic, a nivell d'història, com és el Museu d'Història de Catalunya, no tingui cap representant en aquesta comissió. Igual que tampoc s'entén que cap representant del món local, dels ajuntaments d'aquest país implicats, dels molts ajuntaments implicats en aquesta efemèride, no hi tinguin cap representació. Ni tampoc entenem que especialistes en la matèria que treballen en les diferents universitats del país tampoc hi participin, com a mínim, de forma directa.

El següent que plantejem en les esmenes del nostre grup parlamentari és en definitiva allò que és més transcendental, i és que el Govern ens presenti –en les nostres esmenes plantejem un calendari màxim de tres mesos– un programa detallat, amb els actes que té previstos, amb el seu pressupost i amb el seu calendari.

Intentem detallar també en què creiem que haurien de consistir aquests actes de commemoració, i en detalllem quatre aspectes fonamentals. Primer, una vessant científica. Al nostre entendre, estaria bé que el Govern de la Generalitat impulsés, ho repeteixo, de comú acord amb el món universitari i també amb el Museu d'Història de Catalunya, un congrés internacional sobre la Guerra de Successió, convocat amb totes les universitats, amb les màximes universitats possibles de Catalunya i també amb estrangeres, i també una línia de beques destinades a la recerca i divulgació. En definitiva, intentar també donar-li una dimensió internacional a una guerra que no només va tenir o es va lligir en clau catalana, sinó que també es va lligir en clau europea.

Una segona vessant, per nosaltres fonamental, és la vessant educativa. Estaria bé que hi hagués un incís especial per tal d'arribar a tots els racons del territori, a totes les escoles, centres d'ensenyament, per, en definitiva, intentar traslladar la imatge d'allò que van significar aquests fets del 1714.

Una tercera vessant, de recuperació patrimonial. Estaria bé que ho aprofitéssim i intentéssim recuperar el llegat que va deixar l'anterior Govern a nivell de crear una xarxa mínima, un recorregut, però també, alhora, de dignificar aquells espais que constitueixen la memòria col·lectiva dels fets de 1714.

I un quart element és recuperar, cosir, englobar aquells elements lligats a la cultura popular i tradicional.

En definitiva, volem marcar camí, volem que s'estableixi un calendari, volem que el Govern s'hi impliqui de forma decidida, perquè aquests actes, que tenen una enorme repercussió, que van tenir una enorme re-

percussió en el passat, també la tenen o voldríem que la tingués en el present i en el futur del nostre país.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Güell.

Joan Güell i Serra

Gràcies, presidenta. Bé, honorable vicepresidenta..., no puc dir «honorable conseller Mascarell»; vostès, m'imagino, coneixedors de l'actualitat, saben, doncs, les raons d'agenda que avui no el permeten estar aquí.

Inequívocament, l'estat de conservació del patrimoni cultural és un indicatiu prou rellevant del grau d'evolució d'una societat. A vostè ja li vaig comentar, senyor Strubell, que, com a vimbodinenc, i potser motivat per l'orgull de pertànyer al municipi que alberga una de les joies patrimonials del nostre país –m'estic referint al monestir de Poblet–, amb una importància també fonamental des d'una perspectiva històrica per compondre la nostra identitat com a poble, he afrontat la moció amb una sensibilitat especial i amb la determinació personal que prosperés i ho pogués fer, a més a més, amb el màxim de consens.

Vaig seguir detingudament la seva interpellació al conseller Mascarell, una interpellació on va quedar molt clar que compartíem la seva preocupació per l'estat de conservació d'alguns dels edificis i espais emblemàtics vinculats als fets de 1714, a més de coincidir també plenament en la idoneïtat de commemorar de forma adequada, doncs, l'efemèride, no?

Si bé és cert que la interpellació va versar notablement al voltant de la commemoració, especialment, doncs, sobre la seva preparació i desenvolupament, com bé han indicat en les seves intervencions precedents, finalment la moció que van acabar presentant tenia un marcat, per no dir quasi exclusiu, contingut de preservació patrimonial. I en aquest mateix sentit vam presentar les nostres esmenes.

Tanmateix, també, la presumible incorporació d'esmenes d'altres grups m'obliga també a fer algunes consideracions respecte a aquesta commemoració, no?

Veuran que no hem presentat esmenes als punts 1 i 2. Compartim la pretensió del grup proponent, i, de fet, tal com ja va explicar el conseller, el 6 de setembre passat es va aprovar el Decret 387/2011, dels criteris de la política commemorativa del Govern i de la creació de la Comissió de Commemoracions, no?; un decret que ja preveu al seu article 4, per tractar-ho concretament, que un dels objectius d'aquesta comissió és recuperar i divulgar la memòria de la Guerra de Successió i de les seves conseqüències per a l'organització política i institucional de Catalunya.

A dia d'avui hi ha una realitat objectiva, i és que els seus membres ja van ser designats. Ho deia vostè, senyor Bosch, però és que és, vull dir, cert. Ho poden veure en la resolució de 22 de febrer de 2012, que va

ser publicada al diari oficial l'1 de març, no? Per tant, com els deia, la comissió ja està constituïda i van fer la seva primera reunió, crec, m'han dit, el 27 de febrer. Persones de reconegut prestigi, eh?; es tracta del senyor Agustí Colomines, el senyor Joan B. Culla, la senyora Vinyet Panyella, la senyora Pilar Rahola, el senyor Josep Maria Solé, el senyor Francesc Cabana, el senyor Salvador Giner, la senyora Muriel Casals. Vull dir que en principi està constituïda i en funcionament.

Respecte als punts 3, 4 i 5 de la moció, que fan referència pròpiament als edificis o espais rellevants, veuran que hem presentat diverses esmenes. El punt 3, per una qüestió tècnica, hem cregut convenient esmenar-lo, i, si bé sí que compartim la necessitat de protegir els béns delimitats en aquest període, no hem d'oblidar que la declaració de BCIN o de monuments històrics ha d'atendre, en tot cas, a un criteri de rigor i excel·lència, que es troba regulat per llei. I això és així precisament per a garantir que la valoració de qualitat que caracteritza tots aquests béns que han assolit aquesta condició, doncs, es preservi.

Veuran que també hem presentat esmenes als punts 5 i 4. Saben tots prou bé que el Departament de Cultura promou des de fa alguns anys la Ruta 1714, que és una ruta formada, a dia d'avui, per cinc monuments –Seu Vella de Lleida, universitat de Cervera, castell de Cardona, torre de la Manresana i la casa de Rafael de Casanova–, cinc monuments propietat de la Generalitat de Catalunya, gestionats pel Departament de Cultura els dos primers, els tres darrers gestionats directament pel Museu d'Història de Catalunya. I el cert és que aquesta Ruta 1714 és ara com ara l'únic projecte que aplega edificis i espais de diferents comarques i que presenta una visió integral de la Guerra de Successió i la immediata postguerra.

I per què els estic explicant tot això? Doncs, bé, perquè algunes de les raons de ser d'aquesta ruta coincideixen plenament amb els objectius plantejats en el punt 4, no? És a dir, senyalització unitària, promoció conjunta, turisme cultural i educatiu.

Respecte al punt 5, fixin-se també que a l'esmena que ja havíem presentat hi hem fet una transaccional nosaltres mateixos per destacar una menció que el grup proponent ens va instar a fer, que és la dels paradors nacionals de Cardona i el Roser de Lleida, en aquest cas a petició del grup, tal com els deia, no?

I és que, com els deia al principi de la intervenció, crec que és important que aquesta moció surti àmpliament recolzada. I tinc la intuïció que pot ser així, no?

Escoltin, han de saber que aquest Govern i aquest grup parlamentari tenen un compromís indubtable amb la preservació del nostre patrimoni, no tan sols pel que és ni pel que significa. I és que malauradament massa sovint són només aquestes pedres centenàries, i en algun cas fins i tot mil·lenàries, en aquesta època d'intents lamentables de revisionisme històric, les úniques que s'han erigit de forma perpètua en testimoni impertorbable de la nostra nació i la nostra identitat com a poble.

Gràcies, presidenta; gràcies, diputades i diputats.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

(*Veus de fons.*) Senyor Maragall, les esmenes..., es pronunciarà al final de tot; abans queden els que no s'han posicionat. (*Veus de fons.*)

El senyor Laporta té la paraula.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Bé, comparteixo el fons, el contingut i la necessitat de la moció. Entenc, doncs, que d'aquesta manera el Govern podrà treballar amb temps un programa d'actes, d'activitats i d'actuacions de cares a commemorar els tres-cents anys de 1714; el 1714 que ha de ser una data, és una data solemne, i així ho ha de posar de manifest, honorable consellera, el Govern i també, doncs, aquest Parlament.

Per tant, doncs, penso que la millor manera seria fomentar el debat sobre el passat connectant-lo amb el debat d'avui de tal manera que es fes un especial èmfasi en la defensa dels drets i llibertats, que potser seria la millor manera de donar un eix fonamental a aquesta commemoració.

Per altra banda, penso que hi ha prou temps per preparar-ho tot, per aportar idees de tota mena, com es deia. I, de fet, doncs, pensem que un país que coneix el seu passat és un país que pot afrontar una identitat comuna de futur.

També dir que el 2014 hauríem de promoure uns actes, com bé diu la moció, també de recuperació del patrimoni i sobretot també de dignificació de l'espai a recordar d'aquest episodi històric.

I, per acabar, presidenta, penso que un país que recorda la seva història és un país que coneix, doncs, les seves capacitats, la seva personalitat, el seu caràcter, i per tant és un país que pot afrontar amb valentia el seu futur com un acte de reconeixement a les generacions que l'han forjat, com un exercici de responsabilitat de cares al seus conciutadans i també, doncs, com un exercici de compromís de cares a les generacions futures.

Gràcies, il·lustres diputats i diputades.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidenta, vicepresidenta, diputados y diputadas, la moción nos parece muy pertinente; muy pertinente porque se aproximan unas fechas muy señaladas, el 1714, el tercer centenario del final de la Guerra de Sucesión.

No entraremos en la exposición de motivos, porque la exposición de motivos, como no es vinculante..., por-

que es que, si no, ya votaríamos directamente en contra de la propuesta.

Pero, después, mirando punto por punto, pues, la verdad es que dice cosas muy..., *molt assenyades*: recuperar los espacios de la memoria, promover un programa de señalización... Bien. Es decir, yo creo que recuperar la memoria..., solo pasa que usted..., es una memoria selectiva, porque solo se acuerda de los austriacistas. Hombre, en la guerra también los borbónicos estaban —eran los *maulets* y los *botiflers*, ¿verdad?—, y también hay edificios borbónicos muy importantes, a no ser que usted quiera demoler este o ponerlo boca a bajo, como los cuadros de Felipe V. Yo espero que a ustedes no se les ocurra, o demoler el escudo, más que nada porque espero que esté catalogado dentro del patrimonio.

Pero, más allá de ello, ya le digo, nos abstendremos, porque sabemos que hay una intencionalidad detrás de esto, pero nos parece, es pertinente.

Pero, claro, es que cuando los nacionalistas hablan de la historia y de la memoria es muy paradójico, porque, claro, algunos parece que quieren recordar lo que pasó hace trescientos años, pero cuando se celebra lo que pasó hace veinte, como, por ejemplo, el atentado de Vic, que costó la vida a diez ciudadanos, entre ellos cinco menores, pues, resulta que tanto el alcalde, el señor Vila d'Abadal, como ningún dirigente de Convergencia, de Esquerra Republicana, de Solidaritat..., y solo uno del PSC, a título personal, estuvieron en el homenaje. Paradójico, ¿no?, ¿verdad? (*Veus de fons.*) Y del Partido Popular, por supuesto. Paradójico, ¿verdad?, paradójico. Cuando se celebra un asesinato múltiple de ciudadanos por un atentado terrorista resulta que algunos no están, ni el alcalde —«viaje privado»—; un alcalde de un ayuntamiento que prohibió señalar el lugar del atentado con una placa. Esa es la realidad. ¡Es que ustedes tienen memoria selectiva!

Como tampoco se quisieron acordar —y acabo, presidenta— del bicentenario de la Constitución de Cádiz. Daba igual que diputados ilustres, diputados catalanes, participaran de ella; no entraba dentro de su manipulación histórica, porque, claro, es que la historia en manos de los nacionalistas no es historia, es adoctrinamiento. Solo hay que escuchar lo que explican a los niños cuando vienen a este palacio, cuando les explican qué fue la guerra del 1714. O como se escucha a algunos ilustres diputados, supongo, pobrecitos, esclavos de la LOGSE; de la LOGSE catalana, quiero decir, claro.

Porque fue una guerra de sucesión y fue una guerra civil, también en Cataluña; había partidarios de los austrias y partidarios de los borbones, en Cataluña —en Cataluña. Era una guerra civil, no una guerra de Cataluña contra España. Y en el resto de España también había austriacistas y borbónicos, y, bueno, lo lógico en una guerra civil.

Y además era un conflicto continental. O sea que internacionalizarlo está bien. Yo lo que espero es que los historiadores que vengan aquí sean plurales. Y espero que cuando hablemos del acontecimiento, de 1714 y lo que significó a nivel de Cataluña, de España y de toda

Europa seamos capaces de exponerlo no como ustedes lo manipulan habitualmente. Por eso Ciudadans lleva ya muchos años denunciando las mentiras de la Diada; no porque la Diada no sea verdad, sino porque lo que se explica es mentira, ¿eh?

Porque yo quiero recordarles las palabras, el bando de Rafael de Casanova y del señor Villarroel. Se lo leeré: «Se confía en que todos, como verdaderos hijos de la patria y amantes de la libertad, acudirán a los lugares señalados a fin de derramar gloriosamente su sangre y su vida por su rey, por su honor, por la patria y por la libertad de toda España.»

Y el señor Villarroel, ¿eh?, el señor Villarroel, instaba a los defensores de la ciudad, no a los catalanes, a los defensores de la ciudad, entre los cuales había muchísimos soldados del resto de España y del resto de Europa, a defender la nación española y sus libertades. ¡Qué curioso! ¡Qué mala es la historia!

¡Y el señor Rafael de Casanova, que acabó falleciendo en Sant Boi, escapándose herido y pidiendo el perdón real! Es que la historia tiene..., cuando uno la estudia de verdad y no la manipula y no la convierte en doctrina, no es una cuestión de querer, es no mentir. La historia está ahí –la historia está ahí–, para quien la quiera estudiar. ¡Ah!, cuando uno quiere manipular, adoctrinar...

La presidenta

Senyor diputat...

Jordi Cañas Pérez

...y convertir la historia en mito –acabo, presidenta, del todo–, lo que hace es otra cosa, que es mitología histórica, y eso se lo dejamos a los nacionalistas.

Gracias, presidenta, diputados, diputadas...

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Juan Milián.

Juan Milián Querol

Gràcies, presidenta. Honorable vicepresidenta, senyores, senyors diputats, moció de rabiosa actualitat, si em permeten la ironia: estem al segle XXI i ens presenten avui una moció sobre el segle XVIII amb una visió política del segle XIX, una visió romàntica que jo creia superada ja des de l'època de Jaume Vicens Vives, una visió que s'inventa una èpica de la confrontació, una visió, en definitiva, caducada i superada per la realitat dels catalans.

En aquest Parlament hem sentit molts cops l'expressió «posar el retrovisor». Doncs, bé, tornar a debats del segle XVIII sí que és posar el retrovisor, un retrovisor ben gran, un retrovisor tan gran que no deixa veure la carretera que tenim al davant. I bé faríem de mirar aquesta carretera, perquè està plena d'obstacles i podríem ensopegar.

El Partit Popular votarà que no a aquesta moció i ho farà per diverses raons.

En primer lloc, perquè creiem que els polítics no hem de jugar a ser ni historiadors ni manipuladors de la història, com és el cas que avui ens ocupa. Han de deixar de tergiversar el passat per buscar motius de confrontació, perquè els catalans, el que els catalans necessiten no és ni confrontacions ni mirades al passat, sinó realisme i unitat per passar d'un present en crisi a un futur de prosperitat.

Votarem en contra d'aquesta moció perquè creiem que les ideologies, com el separatisme, que s'alimenten del passat es mengen les oportunitats del present i devoren les esperances en el futur.

Aquesta moció ens proposa retrocedir a debats de fa tres segles, però el Partit Popular el que vol és que Catalunya i el seu Govern se centrin en els reptes del segle XXI, perquè tenim massa reptes per davant per aturar-nos mirant cap enrere.

Hem vist com al partit que dóna suport al Govern, a Convergència i Unió, li ha agradat molt aquesta moció, fins i tot s'ha vantat d'haver-se avançat i d'estar preparant ja i gastant en 1714.

I tot això era d'esperar; era d'esperar perquè al Departament de Cultura li agrada molt tapar la manca d'idees amb emocions nacionalistes, i fan servir el separatisme com a cortina de fum per tapar casos com el del secretari general de Cultura i la seva famosa fotocopiadora de factures.

Votarem en contra d'aquesta moció perquè creiem que la política no ho ha de fer tot. La política és saber quin és el seu paper i centrar-se en ell, perquè, si intenta fer de tot, fins i tot d'historiador, no acabarà fent res bé. I, a més, estic segur que hi haurà alguna entitat de la societat civil que es dedicarà a commemorar la visió del 1714 que tant li agrada al Govern. I ho farà amb tota la solemnitat i prioritat que aquesta moció reclama, amb la part dels milions d'euros que rep en subvencions de la Generalitat.

I aquí surt la paraula clau, «prioritat». Aquesta moció demana prioritzar una despesa dels diners de tots els catalans en una visió de la història particular. És una altra evidència que el separatisme té un cost, no només té un cost social, un cost de fractura, sinó també un cost econòmic que paguem entre tots.

Aquesta moció és un exemple més de l'allunyament de certa oficialitat amb la realitat dels catalans, perquè jo, per deformació professional, em miro molt les enquestes del Centre d'Estudis d'Opinió i no veig enlloc que retrocedir tres-cents segles sigui una prioritat dels catalans –tres segles, perdó. (*L'orador riu.*) Més aviat les prioritats dels catalans, ara més que mai, se centren en el present: estan centrades a sortir de la crisi econòmica, a trobar feina i a salvar l'estat del benestar sobretot en el cas de la sanitat.

Governar és prioritzar i governar bé és prioritzar bé. I si aquest Govern prefereix destinar una part dels 40.000 milions d'euros que gestiona a commemorar amb tota solemnitat una visió interessada del passat

quan hi ha centenars de milers de catalans buscant feina, crec sincerament que el Govern estarà governant malament, perquè estarà demostrant unes prioritats molt allunyades de les prioritats dels catalans, perquè el Govern estarà demostrant que s'ocupa de fer-nos retrocedir tres-cents anys quan la majoria de la gent el que vol és arribar a final de mes.

En definitiva, per tot això, el Partit Popular votarà en contra d'aquesta moció, perquè és una invasió de la política en el terreny dels acadèmics, perquè és una cortina de fum per a tancar les vergonyes del Departament de Cultura i perquè obvia les prioritats dels catalans, que no són tornar al passat, que no són els viatges en el temps, sinó que són solucionar els problemes del present.

Moltes gràcies, presidenta.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'honorable senyor Ernest Maragall.

Ernest Maragall i Mira

Sí; gràcies, senyora presidenta. És aquesta intervenció per anunciar el recolzament del Grup Socialista a aquesta moció.

Com acostuma a passar, a mi m'agradava més la versió inicial, que era continguda, escaïda i precisa. I, en fi, de totes maneres no és que hagi canviat essencialment, però sempre, com repeteixo i com acostuma a succeir, els afegits, les dèries de cadascú, els objectius complementaris no sempre, en termes parlamentaris, milloren les propostes que es presenten. Però, en qualsevol cas, ens sembla que té el mateix sentit genuí que tenia en la seva presentació inicial, no?

Efectivament, senyor Milián, un poble que es respecta és un poble que no només coneix sinó que conrea adequadament la seva història. I si no complim amb això respecte de nosaltres mateixos, hem deixat de ser qualsevol cosa, eh?, per ser simplement una suma d'individus més o menys indiferent respecte d'un mateix.

És clar, un poble que es respecta és un poble que coneix la seva història, l'assumeix, l'assumeix en el que té de lliçó útil, i l'aprofita en endavant per enriquir la pròpia construcció col·lectiva.

Per tant, és adequat, és necessari, efectivament, incorporar al present, a l'avui, a la nostra reflexió nacional, en aquest present no senzill, la deguda recuperació de les fites, dels fets del 1714 i des del 1714, eh?, especialment perquè avui convé que siguem ben conscients, serenament, sense dramatismes innecessaris, del tombant en profunditat que va representar el desenllaç, en aquella data, d'un conflicte llarg en anys de guerra, de guerra dura i real, dramàtica, i amb mesos, tretze mesos de setge de la nostra capital, de Barcelona, a més del que va succeir, com s'ha recordat, en altres indrets i poblacions de Catalunya.

Benvinguts siguin, doncs, els compromisos per a una celebració adequada, per a una recuperació d'indrets,

d'edificis i símbols, que ens ajudin a entendre aquell moment i les conseqüències que se'n van derivar. Especialment –sí, és cert–, si ho fem amb el rigor històric, que és condició imprescindible. No es tracta d'un exercici de narcisisme nostàlgic. I, en canvi, sí que es tracta de posar sobre la taula la fortalesa col·lectiva que ens permetrà ser conscients del que va succeir, de les raons que ens hi van dur, també, dels encerts i dels errors propis i aliens; en tot cas, del que realment va desembocar en aquells fets.

És clar, sí, també s'ha dit, ho ha dit el senyor Cañas, la història té a vegades el risc de convertir-se en mite, eh? I els necessitem, els mites. Tots en tenim, tots els necessitem: a condició de no quedar-nos-hi enganxats, a condició que no distorsionin la història, a condició que no serveixin per a enganyar-nos a nosaltres mateixos. Però sí..., sí que hem de construir, i hem de tenir relats, hem de tenir, efectivament, imatges –psicològiques, simbòliques–, sobre el que som, sobre el que hem sigut i sobre el que volem ser. I, en aquest sentit, també, em sembla que hi ha una utilitat i una necessitat evident en aquesta celebració.

És clar que ho hem de fer usant, i no abusant del record d'aquell període crític. I ho hem de fer seguint el rastre històric, institucional, jurídic, cultural, dels tres-cents anys que ens separen. *(Veus de fons.)* I en aquest recorregut hi ha de tot, sí: hi ha partidaris de tota mena de posicions. Hi ha traïcions, hi han afirmacions, hi han heroïsmes, hi han combats superposats. Hi ha, efectivament, un conflicte nacional de drets i de furs, i un conflicte de modernitat *versus* reacció. Hi ha un conflicte entre liberalisme i conservadorisme, sí..., hi són tots, és clar, aquí, com arreu d'Europa, com arreu del món. D'això es tracta: de conèixer bé això, amb tots els seus perfils, amb tots els seus matisos. Per cert, potser podríem començar, a més del que ha dit el senyor Strubell inicialment, per recordar que aquí on som ara és on hi havia els murs de la Ciudatella, que era el símbol de la repressió, del *derecho de conquista* que va culminar els fets de 1714. Era aquí, on vostè ha parlat, senyor Cañas, on hem parlat tots nosaltres. I aquest no només era el símbol, era el símbol i l'acció, era des d'aquí des d'on s'exercia aquell dret de conquesta, i d'una manera gens amable, per cert.

Doncs, apuntem-nos a la celebració correcta d'aquells fets. Fem-ho, doncs, amb el degut respecte i amb la deguda serenitat. Emocionem-nos. Si pot ser, que no se'ns entelin els ulls. Celebrem i mostrem amb orgull els capteniments que ho mereixin. Coneguem i mostrem críticament els que no ho mereixin tant, que també n'hi han.

I, efectivament, per acabar, mirem endavant, comprovem com perviuen els trets bàsics del poble, d'aquest país, de Catalunya, dels que hi eren en aquell moment, i els que hi som ara, els que ens defineixen i els que ens defineixen com a nació. No caiguem en el miratge d'una il·lusòria recuperació de furs perduts. Usem el millor d'aquests tres-cents anys per construir més que per recuperar, per ser amb projecte propi més que per recordar amb nostàlgia inútil.

Gràcies.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'il·lustre senyor Antoni Strubell.

Antoni Strubell i Trueta

Bé. Voldria començar amb unes paraules de benvinguda al grup d'historiadors, de gestors de la memòria, i fins i tot d'algun regidor de la Selva que veiem que ha volgut ser present avui durant aquest debat. Us dono, des d'aquí, la benvinguda, en nom de tothom.

I voldria donar l'agraïment, també, d'una manera especial a les bones maneres d'en Joan Güell, que penso que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió té un bon fitxatge... (*Alguns aplaudiments.*) Voldria, també, agrair moltíssim les aportacions d'en Jaume Bosch i d'en Pere Bosch. La gran majoria de les aportacions penso que han estat molt positives, i només amb un petit cas haig de dir que no acceptarem una de les esmenes que s'han fet, una mica en la línia de dir que, del que es tractava..., i l'Ernest Maragall ho ha dit molt bé quan ha definit que això no es tractava de fer una moció de detall, sinó que es tractava de fer un marc general, i un toc d'atenció en el sentit de cridar a la urgència d'anar preparant totes aquestes polítiques de la memòria amb relació a l'Onze de Setembre, doncs, penso que hem de donar un vot de confiança i un marge al mateix Govern perquè estableixi el seu propi programa, i detallar massa possiblement no era avui l'ocasió.

Efectivament, com ha dit, penso que és el company del Partit Popular, els polítics no estem aquí per fer història, no estem aquí per fer memòria històrica, però sí que estem aquí per obrir la porta i fer una cosa molt semblant, com la que es fa a la seva població nadiua, de Morella, on els polítics sí que han deixat la porta oberta a la recreació de la recuperació de la figura del general Cabrera, que és omnipresent a la ciutat de Morella, en un sentit de recuperació d'un esperit i de recuperació d'un enteniment de la història.

Voldria dir..., penso que també voldria agrair, doncs, les paraules moderades d'en Jordi Cañas en aquest sentit. Era una moció que es prestava per, doncs, un atac més ferotge i no ha estat així. Us agraeixo l'abstenció. Penso que és trist que el Partit Popular estigui d'esquenes al que representa aquest edifici. I penso que és trist que el Partit Popular parli de la política de *retrovisor*, quan ells mateixos no tenen cap empatx a tenir un expresident honorari, que va ser una persona que va participar en la dictadura franquista firmant sentències de mort, doncs... Això vol dir que la visió, el que entenem nosaltres per «retrovisor» és ben diferent.

Penso que observar allò que va passar en el nostre país i que va canviar el sentit de la història... –i aquí tenim historiadors de primera línia que ens ho podran confirmar–, recordar aquells fets degudament és, ho crec, el que s'ha fet a tots els pobles d'Europa d'un nivell de civilització correcta.

Entrant una mica en les esmenes..., i les paraules dites...

La presidenta

Ha d'entrar-hi una mica de pressa... –una mica de pressa.

Antoni Strubell i Trueta

Jo penso que està tot dit: que acceptem totes les esmenes, la qual cosa vol dir que hem desembocat, hem incorporat aquell esperit de què parlava en Jaume Bosch fa un moment, en el sentit de fer una cosa participativa i una cosa que pugui tenir la participació de tots els grups a l'hora de la seva confecció.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Senyor Strubell... –senyor Strubell, senyor Strubell–, per tant, accepta totes les esmenes, i tinc aquí dues transaccions, a part, no? (*Veus de fons.*) Molt bé.

Cridem a votació.

(*Pere Bosch Cuenca i Jaume Bosch i Mestres demanen per parlar.*)

Pere Bosch, després vostès i després...

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, presidenta; per contradiccions.

La presidenta

Trenta segons...

Pere Bosch Cuenca

Ho dic perquè hi han partits polítics que tenen l'especial delicadesa d'anar etiquetant, com si fossin creus de David, determinats partits polítics de nacionalistes.

I voldria recordar una frase d'una persona que segurament coneixeran, que es diu Mariano Rajoy... (*veus de fons*), que resulta que el 4 de març del 2012 es va desplaçar fins a Jaén, el president del Govern espanyol, i allà, ni més ni menys, resulta que va reclamar l'espanyolitat de Gibraltar, i quan li varen preguntar què pensava fer, diu: «En eso estamos, en eso estamos.» I no només va dir això, sinó que resulta que va referenciar un document que vostès suposo que el deuen constar com el document actualíssim..., que és el Tractat d'Utrecht. Estem parlant del 1713. Per tant, si fem una competició de nacionalistes, vostès ens guanyen encara que sigui només per un any.

Moltes gràcies.

La presidenta

Senyor Jaume Bosch...

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. Aquesta era una moció...

La presidenta

Per al·lusions?

Jaume Bosch i Mestres

Per contradiccions, perdó.

La presidenta

Per contradiccions, trenta segons.

Jaume Bosch i Mestres

Aquesta és una moció, jo crec que rigorosa i moderada, eh? Però jo crec que ha tingut una virtut afegida, que és que es manifesti a la cambra quin és l'autèntic nacionalisme radical que hi ha en aquesta cambra, que és el nacionalisme espanyol. Jo crec que d'alguna manera ens ha servit per això.

I també voldria dir que potser el representant del PP ens ha donat una bona notícia. Jo espero que en conseqüència amb les seves paraules, el proper 12 d'octubre el PP no viatgi en el temps cap enrere i deixin de celebrar el Día de la Hispanidad, abans conegut com a Día de la Raza.

(Remor de veus. Joan Güell i Serra demana per parlar.)

La presidenta

Senyor..., senyor Joan Güell.

Joan Güell i Serra

Presidenta, suposo que per al·lusions. Senyor Strubell, li agraeixo l'amabilitat del seu...

La presidenta

Trenta segons...

Joan Güell i Serra

...comentari. En tot cas, també ha estat un veritable plaer per a mi poder tractar aquesta moció amb vostè.

(Remor de veus.)

La presidenta

Escolta... *(Alfons López i Tena demana per parlar.)* Senyor López Tena...?

Alfons López i Tena

No ho fa el senyor Strubell perquè ja veuen vostès que estem acabant amb la qüestió de transaccions. No, era també per contradiccions, perquè, clar, que es digui això...

La presidenta

Trenta segons...

Alfons López i Tena

...i que es commemori aquí una constitució, la segona Constitució espanyola, que va ser aquella que es va fer per la insurrecció de Cadis, quan Catalunya no formava part de l'imperi espanyol, sinó de l'imperi francès, que era el legítim.

I, en segon lloc, que vostès commemorin el mes de gener, quan el seu rei no està caçant per allí coses..., de quatre potes o de dues, commemorin la conquesta de Menorca, que és la Pasqua Militar.

La presidenta

Passem a votar la moció, amb el benentès que té dues transaccions, i que s'accepten totes les esmenes menys la número 1 d'Esquerra Republicana. És així, senyor Strubell? *(Pausa.)* Sí, d'acord.

Doncs, passem a la votació...

(Veus de fons.) Senyor Millo...? *(Pausa.)*

Passem a la votació.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 111 vots a favor, 16 en contra i 3 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre el dret a decidir del poble català (tram. 302-00131/09)

Passem al punt següent de l'ordre del dia, que és el setzè, i és la Moció subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre el dret a decidir del poble català. Presentada pel Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència, té la paraula l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

(Pausa.)

La presidenta

Senyor diputat, ja pot començar.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta. Molt honorable vicepresidenta del Govern de la Generalitat, diputats, diputades, hem presentat una moció, des de Solidaritat Catalana per la Independència, subsegüent a la interpe·llació que vam fer en el passat Ple, i que fonamentalment és una moció, en primer lloc, clarificadora; és a dir, clarificadora de, exactament, què vol aquest Parlament de Catalunya, sobretot què volen determinats partits d'aquest Parlament de Catalunya que fora d'aquest Parlament de Catalunya fan congressos, aproven resolucions congressuals i expliciten una sèrie de voluntats polítiques, i volem que també es concretin en aquest Parlament de Catalunya.

I, en segon lloc, una moció carregada d'esperança, d'il·lusió, una moció carregada d'aquell projecte polític

que avui necessita imperiosament el nostre país per sortir del forat on està immers, el projecte polític de l'estat propi per a Catalunya, de la independència política.

M'imagino que tots els que estem en aquesta cambra parlamentària, tots els diputats i totes les diputades, estem d'acord que la coherència és el valor fonamental de la política. Fer política sense incorporar la coherència com a valor fonamental evidentment el que fa és convertir-se, aquesta política, en un gest d'hipocresia, en un gest de cinisme, en un gest que allunya precisament la política de la ciutadania. El que volen els ciutadans és que tot allò que diem els partits polítics i les opcions polítiques després ho complim i ho votem també en aquest Parlament de Catalunya, i portem a terme i realitzem aquells projectes polítics que ens comprometem davant dels ciutadans del nostre país a portar a terme.

I en aquest sentit el que li demanem avui al Parlament de Catalunya és que, estant d'acord que els principals problemes que té el nostre país són l'espoli fiscal, el robatori fiscal que patim els catalans i les catalanes de 16 a 20.000 milions d'euros d'impostos que paguem, que se'n van a Espanya i que no tornen al nostre país, i que aquest Parlament de Catalunya va aprovar que era el principal problema que avui tenia el nostre país per poder sortir de la crisi i per poder evitar aquesta política de retallades que s'està portant a terme des del Govern de la Generalitat; quan tenim un 20 per cent d'atur, gairebé 780.000 aturats que hi ha avui al nostre país, en el que representa un autèntic drama familiar per a moltíssimes famílies de la nostra nació; quan tenim una mancança escandalosa d'inversió en infraestructures que ens porta, per exemple, que un 70 per cent de les autopistes siguin de peatge al nostre país i només un 30 per cent no ho sigui i siguin gratuïtes, mentre que a la Comunitat Autònoma de Madrid un 97 per cent de les autopistes són gratuïtes i només un 3 per cent són de pagament; si estem d'acord que aquests són els problemes que avui té el nostre país, hem d'estar d'acord que hem de fer quelcom diferent del que ha fet fins ara el nostre país per sortir-nos-en. I això vol dir estat propi i això vol dir independència.

Perquè la resta ho hem provat tot. L'any 2005 aquest Parlament de Catalunya aprova un nou estatut que representava una esperança, que representava una voluntat per fer front als problemes que avui té el nostre país, i ens hem adonat que aquests problemes, lluny de millorar-se i lluny d'arreglar-se, el que han fet és empitjorar: tenim més atur que l'any 2005, tenim més espoli fiscal que l'any 2005, tenim menys inversió en infraestructures que l'any 2005, quan precisament aquest Estatut havia de servir per resoldre aquests problemes que avui té el nostre país.

Hem provat aquest pacte fiscal. I aquest pacte fiscal li proposa Convergència i Unió al Partit Socialista de Catalunya que agafi com a base el text de l'Estatut de l'any 2005. És que volem que aquesta base, és a dir, aquest Estatut de l'any 2005 que ara es vol reconvertir, reciclar en pacte fiscal, acabi igual que l'Estatut de l'any 2005? A què estem jugant? Aquest és el problema que avui hem d'afrontar. És que l'Estatut de l'any 2005 es va retallar primer amb el pacte Mas-Zapatero, el va retallar

després el Congrés dels Diputats, el va retallar després el Tribunal Constitucional i el van incomplir després el PSOE i el Partit Popular, una vegada rere l'altra, des de l'Estat espanyol. I ara hem d'agafar com a base aquest pacte polític per reciclar-lo i reconvertir-lo en un pacte fiscal que pretén solucionar els problemes que ja s'han demostrat impossibles? Aquesta és la qüestió.

I aquí es parla: «Hem de fer grans sacrificis perquè Catalunya no sigui intervinguda.» Catalunya està intervinguda des de l'any 1714. L'espoli fiscal és la intervenció més important que avui pateix el nostre país. Els jutges espanyols estan dictaminant sentències per reintroduir el castellà, la llengua castellana, a l'escola del nostre país. Quan tot això està passant, com encara pensem que Catalunya no està intervinguda, quan està intervinguda des de l'any 1714?

Avui proposem uns punts que són molt clars. En primer lloc, que el Parlament de Catalunya constati que es necessita un estat propi que garanteixi la seva supervivència com a nació, que ho va aprovar el congrés de Convergència Democràtica de Catalunya. Hem agafat el mateix text que van aprovar els delegats i les delegades del congrés de Convergència Democràtica de Catalunya i l'hem portat en forma de moció, perquè també ho aprovi avui el Parlament de Catalunya, i que el Parlament insti el Govern de la Generalitat a treballar perquè Catalunya es converteixi en un país independent normalitzat, que ho va aprovar el congrés de Convergència Democràtica de Catalunya, i avui ho portem aquí, al Parlament de Catalunya, perquè es converteixi en una resolució del conjunt del país.

I els demanem que no posin barreres, que no posin barreres als peatges i que tampoc posin barreres a la Llei de consultes populars, i que la Llei de consultes populars no estigui constreta a un marc competencial, perquè es un constrenyiment autoimposat...

La presidenta

Senyor diputat, haurà d'anar acabant...

Uriel Bertran Arrué

...que ni tan sols se'ns exigeix –i acabo, senyora presidenta– des de l'Estat espanyol, que es pugui preguntar sobre qualsevol cosa als ciutadans del nostre país, que es pugui preguntar sobre qualsevol cosa, inclosa la independència, i que puguem preguntar per la independència l'any 2014: en el tres-cents aniversari de la pèrdua dels nostres drets i llibertats, que Catalunya pugui fer un referèndum sobre la sobirania nacional; una moció que l'únic que exigeix és coherència a aquesta cambra parlamentària i als partits polítics que en cap de setmana aproven que l'objectiu és l'estat propi, però que volem que durant la setmana i durant tot l'any aprovin que l'objectiu és l'estat propi.

Gràcies.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Honorable vicepresidenta, il·lustres diputats i diputades, bé, dono ple suport a aquesta moció. No és nou que Catalunya és una nació que necessita, doncs, un estat propi per garantir el seu futur econòmic, polític, social, cultural, lingüístic. I amb aquesta dependència de l'Estat espanyol que estem patint es produeix un empobriment en tots aquests àmbits, i els directament perjudicats són els catalans i les catalanes.

El Govern català ha de marcar el *tempo*, ha de marcar el *tempo* de la transició nacional cap a l'estat propi, tenint ben clar que hem de tenir poder d'estat, perquè, si no, com s'ha dit en aquesta tribuna, no ens en sortirem.

Espero que aquesta crisi econòmica, que els incompliments del Govern central del Partit Popular en aquests moments i que les deslleialtats institucionals i les agressions a la nostra cultura i a la nostra llengua, doncs, d'alguna manera accelerin, almenys serveixin per accelerar aquesta transició nacional cap a, ho repeteixo, tenir poder d'estat.

Esperem veure com es resolen les negociacions del pacte fiscal inspirat en el concert econòmic. No hi tinc massa esperances. Jo crec que vostès ho faran el millor que puguin, i en aquest sentit sempre tindran Democràcia Catalana al seu cantó, donant-los suport per aconseguir aquest objectiu del pacte fiscal. Però, en qualsevol cas, si no s'aconsegueix, i jo crec que no hem d'allargar massa tota aquella qüestió del consens, perquè, si no, allargar-ho semblarà que no ho volem fer, si no s'aconsegueix, haurem d'anar cap al referèndum per la independència, preguntar al poble que decideixi, o, com s'ha apuntat aquí, ja sigui per la possible intervenció de Catalunya o que es donés el cas que no s'aconsegueix el pacte fiscal, doncs, potser a una convocatòria electoral.

Donaré ple suport a la moció.

Gràcies, il·lustres diputats i diputades.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, presidenta. Consellera, bé, jo crec que l'estratègia del separatisme a Catalunya està clara: guanyar per esgotament. És aquesta. Ja m'he adonat que vostès volen guanyar per esgotament. Perquè no sé si és la setena o la vuitena vegada que votem el mateix aquesta legislatura; ja n'he perdut el compte.

Però, miri, a nosaltres, almenys a Ciutadans, per esgotament no ens guanyaran. I nosaltres, sense cridar massa, els hem de dir que el que vostès proposen aquí és més propi d'anar al Palau Sant Jordi que no de fer-ho en una institució de l'Estat com és la Generalitat.

La Generalitat, com vostès saben, és part de l'Estat, és Estat, i el president de la Generalitat és el president i

ahora el màxim representant ordinari de l'Estat a Catalunya. I això és Estat. I els que creiem en un estat descentralitzat defensem que la Generalitat és Estat. I vostès, precisament, amb aquest tipus de propostes l'únic que fan és alimentar encara més aquells que no volen un estat descentralitzat. És el que fan vostès amb aquest tipus de propostes. Ja sé que és el que volen: si no hi ha conflicte, si no hi ha espurna no s'aixequen fronteres, és evident; estan tot el dia amb l'encenedor intentant incendiar amb l'espurna. Però, mirin, altres estem intentant tirar aigua al foc. I vostès el que intenten és foc, perquè on no hi ha conflicte no hi ha separació, és evident, i vostès com a separatistes volen conflicte.

Però vostès creuen que els ciutadans de Catalunya avui el que necessiten és conflicte? O necessiten confiança, credibilitat, estabilitat i treballar perquè Catalunya, Espanya i Europa siguin més fortes? Davant de la Unió Europea, que ha de ser més forta, vostès ens plantegen com a solució allò antagònic a la Unió Europea, que és aixecar fronteres dintre d'Europa. Vostès, aquest mateix grup proposa com a lloc per emmirallar-nos el Kosovo. Recordin vostès la Llei d'independència que ens proposaven, que deia que havíem de seguir el Kosovo. Mare meva, quin mirall per mirar-se, el Kosovo! Sí, sí, allà on les màfies, allà on tenen més d'un 50 per cent d'atur i allà on no sé si recorden, vostès, que va haver-hi una guerra, una guerra civil entre germans, entre cosins i entre persones. Una vergonya per a Europa! Per tant, no posin vostès, si us plau, ni el Kosovo ni els Balcans com a exemple de convivència; és just al contrari. El nostre exemple ha de ser mirar cap a Espanya i cap a Europa, i ser un motor d'Espanya i també d'Europa, i no tot el contrari.

Per tant, nosaltres votarem que no, perquè no té cabuda en un estat democràtic el que vostès fan aquí; no hi ha res més antidemocràtic que no respectar les regles del joc, no hi ha res més antidemocràtic que no respectar la convivència i no hi ha res més antidemocràtic que no confiar precisament en el que han decidit els ciutadans de tot Espanya, els 47 milions, sobirans, que decideixen tots; tot el que passa a qualsevol part d'Espanya ho podem decidir tots, i ho hem de decidir tots segons la Constitució. I, si no, el que han de fer vostès és anar a les Corts i convèncer la immensa majoria d'espanyols que és millor aixecar fronteres i canviar-nos el passaport i enfrontar-nos que no conviure i viure dintre d'Europa.

Tenen aquesta tasca. Si vostès no poden, doncs, s'aguanten, perquè evidentment...

La presidenta

Senyor Rivera...

Albert Rivera Díaz

...som tots els que hem de conviure dintre d'aquest país que es diu Espanya i dintre de la Unió Europea.

Per tant, propostes de secessió, aixecament de fronteres, confrontació, Kosovos, se les quedin per a vostès, que ni Catalunya ni Espanya estan per a molts Koso-

vos, sinó més aviat per sortir d'aquesta situació crítica, econòmica i política que tenim.

Gràcies, senyora presidenta, senyors diputats i diputades.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula l'il·lustre senyor Pere Aragonés.

Pere Aragonés i Garcia

Gràcies, senyora presidenta. Honorable vicepresidenta, senyores i senyors diputats..., representants de Solidaritat, nosaltres donarem suport a la moció que avui presenten, no podia ser d'una altra manera, i nosaltres hi donarem suport perquè compartim plenament el contingut i creiem que avui més que mai la independència política de la nació catalana és una necessitat, és una necessitat per al manteniment de la cohesió social, per al manteniment del progrés, per al manteniment del benestar dels nostres ciutadans. La independència ha passat de ser una voluntat dels independentistes a una necessitat de la majoria, de la majoria de catalans.

Hem comprovat en els darrers anys que Espanya és irreformable. Mai abans el catalanisme havia tingut l'oportunitat de gaudir, per dir-ho d'una manera irònica, de gaudir de trenta anys d'autonomia que permetés passar el cotó per aquesta capacitat d'Espanya d'incorporar la nació catalana en peu d'igualtat, reconeixent els seus drets, reconeixent la plurinacionalitat existent en l'Estat espanyol. S'ha passat el cotó, l'autonisme ha passat el cotó a l'Espanya constitucional, i el cotó ha sortit molt, molt, molt i molt negre.

Per tant, avui cada vegada hi ha més ciutadans que donen suport a les propostes independentistes. Hi ha alguns aquí, alguns diputats, que els agrada molt parlar del que interessa la gent, què és el que ells interpreten que interessa la gent, i ens diuen: «Segurament, això, al CEO..., quina és la preocupació per la independència de la nació catalana? Quin és el número de preocupació de la gent?» Probablement no està ni entre les cinc ni entre les deu primeres, però també hi han enquestes del mateix CEO que ens diuen que una majoria de catalans donaria suport al sí a la independència en un referèndum d'autodeterminació.

Per tant, el suport a la independència avui és més gran que mai. I cal que es vegi també reflectit en aquesta cambra. I avui es posen arguments sobre la taula per contradir aquestes propostes, com ahir també es feia en un altre hemicicle, en què el ministre Montoro, parlant de la intervenció de Catalunya, acusava els que som independentistes de tenir un concepte medieval de «nació». Ho diu un ministre que forma part d'un govern que té, que és el Govern amb més membres relacionats amb la noblesa, el Govern d'un estat que el seu dia nacional és el 12 d'octubre, rememorant l'inici d'un genocidi a Amèrica iniciat el 1492, i que manté una monarquia, que és la cosa més medieval que tenim en el sistema institucional de Catalunya i de l'Estat espanyol.

Se'ns diu que defensar la independència i un estat propi va en contra dels temps i que va en contra d'aquesta construcció europea en què tots estem compromesos si és per al benestar i si és per al progrés del conjunt de ciutadans del continent. Ho diuen quan el Consell d'Europa, més de la meitat dels estats que són membres del Consell d'Europa fa cent anys no eren independents. Per tant, la independència i els nous estats, el naixement de nous estats en un context de globalització econòmica, de globalització de la tecnologia, d'intercanvis comercials, és una tendència natural i veiem que cada any que passa hi han nous estats independents en el món.

Com ho farem? Com aconseguirem aquest estat independent? Doncs, a través d'un procés democràtic: sumant majories socials, creant consensos al voltant d'aquesta idea i articulant, també, des d'aquest Parlament i des de... –qui tingui responsabilitats de govern ho hauria de fer des del mateix Govern–, els instruments que permetin que el dia que la ciutadania de Catalunya vulgui decidir constituir-se en un estat independent ho pugui fer. Perquè res hi ha més democràtic que això, que la ciutadania pugui decidir a les urnes quin és el seu projecte col·lectiu. Perquè els qui defensen la Constitució espanyola i les seves normes –alguns partits, per cert, no van poder participar com a tals en el procés de redacció d'aquesta Constitució per una qüestió purament ideològica, de la mateixa manera que avui tampoc podem, aquests partits, accedir a determinades comissions del Congrés dels Diputats per una qüestió ideològica–, aquella Constitució basada en unes fronteres que..., es van constituir democràticament les fronteres de l'Estat espanyol o es van constituir a sang i foc, amb guerres i també amb unions i separacions dinàstiques?

Per tant, nosaltres estem compromesos en aquest procés d'independència, donarem suport a la moció i estem compromesos en la construcció d'aquesta majoria social. I tenim molt clar que la construcció d'aquesta majoria social passarà inevitablement pel fet que alguns que fa uns anys no defensaven l'estat propi per a la nació catalana, avui l'estan defensant i properament passaran a defensar-lo alguns que avui encara defensen que Catalunya es mantingui dins de l'Estat espanyol.

Nosaltres som partidaris que quan aquesta gent fa el pas, no de demanar-los requisits de puresa, sinó d'obrir els braços i dir: «Posem-nos a treballar junts.»

Per tant, res més, senyora presidenta, senyores i senyors diputats. Ho repetim, des d'Esquerra Republicana donarem suport a la moció presentada pel diputat.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. Bé. En l'anterior moció crec que el meu grup ha tingut una actitud positiva cap a la mo-

ció que ha presentat Solidaritat, però, en canvi, ara vaig a explicar el perquè no donarem suport en aquesta. Perquè falla ja, d'entrada, una cosa: senyor Bertran, si vol que aquesta moció sigui clarificadora, no ho serà, perquè el meu grup, que dóna ple suport indiscutible al dret d'autodeterminació, no la hi votarà.

I li explicaré per què. De fet, ho ha explicat vostè mateix, perquè a mi em sembla molt poc seriós portar una cosa tan important com la convocatòria d'un referèndum d'autodeterminació a votació del Parlament de Catalunya simplement per posar en evidència Convergència i Unió per veure si aquí diuen el mateix que en el seu congrés. Això és molt poc seriós.

I miri..., li ho diu un grup que em sembla que ningú en aquesta cambra pot discutir que practica una oposició dura i contundent amb relació a Convergència i Unió, però això no és seriós. Vostès han parlat moltes vegades que aquest és un parlament de fireta, i jo m'oposo que el dret a decidir es converteixi en un dret de fireta, que n'hàgim de discutir cada quinze dies o cada mes, en funció de l'actualitat política del que ha passat en un congrés. A mi no em sembla seriós.

I, fins i tot, vull dir una altra cosa que és una reflexió col·lectiva: a mi em sembla que potser hauríem de reflexionar, si és possible, com és possible que en aquest Parlament s'exigeixi que hi hagi, com a mínim, dos grups parlamentaris per crear una comissió d'estudi, i, en canvi, en funció de la voluntat d'un diputat estiguem votant cada quinze dies si hem de convocar un referèndum d'autodeterminació. A mi em sembla que és un tema tan, tan important que això no pot funcionar, sincerament, així.

Miri, jo el dia que aquest Parlament voti la convocatòria d'un referèndum..., vull que sigui amb una àmplia majoria i que evidentment sigui portada a tots els diaris del país. Jo m'imagino aquell dia com un dia semblant al 30 de setembre del 2005, amb la societat civil aquí, amb la societat pendent del que passa. I això és el que li dóna una importància en aquesta qüestió. El que no pot ser és que vostè ens vingui a plantejar aquí un referèndum d'autodeterminació per d'aquí a un any i mig, sense suports.

Miri, senyor Bertran, el dia que aquest Parlament convoqui un referèndum, serà perquè Convergència i Unió hi estarà d'acord, serà perquè Iniciativa hi estarà d'acord i serà, ho espero, perquè el PSC hi estarà d'acord. No depèn de la voluntat d'un subgrup de tres el fet de passar la prova del cotó, vejam si Convergència i Unió avui es contradiu en el seu congrés. Perquè, sap què passa? Que vostè amb això, vostès amb això fan el joc al PP i a Ciudadanos; fan el joc que ells puguin expressar les seves opinions en funció de portar-los la contrària a una cosa que, a més, després passarà inadvertida. I si vostè o en algun debat ens diu: «Sembla mentida, els d'Iniciativa han votat en contra del referèndum», doncs, miri, ho explica, eh?, si vol, ho pot explicar, perquè nosaltres estem una mica cansats d'aquest joc.

I després una altra qüestió: l'únic vot afirmatiu que tindrà és en el punt 2, quan demana la comissió d'estudi sobre el dret a l'autodeterminació, perquè li recordo que és una petició que vam signar també nosaltres;

però també li vull recordar una altra cosa: això que avui posa vostè a votació, fa menys de dos mesos, Solidaritat es va negar que es pogués votar a partir d'una esmena –a partir d'una esmena– que va presentar el Grup d'Iniciativa, i vostès no van acceptar –i vostès no la van acceptar–, i, per tant, no es va poder votar. Home, una mica de serietat. Si volem coherència, apliquem-nos-la tots.

I, finalment, una altra cosa, jo crec que Catalunya, ho he dit diverses vegades en aquest Parlament, ha de seguir molt de prop què passa a Escòcia, perquè és l'exercici democràtic del dret d'autodeterminació en un estat de la Unió Europea. I el senyor Salmond convocarà el referèndum després d'haver guanyat amb majoria absoluta unes eleccions en les quals figurava en el seu programa la convocatòria del referèndum. Això ens sembla un procés seriós que hem de seguir molt de prop i molt detingudament. Tota la resta, sincerament, és fer volar coloms. I nosaltres tenim prou respecte al dret d'autodeterminació i al dret a decidir com per no convertir-lo en un dret de fireta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora María José García Cuevas.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. Honorable vicepresidenta, señoras y señores diputados, los principales desafíos que hoy enfrentamos los catalanes son dos: por una parte, la crisis económica y por otra, el separatismo que se predica y fomenta, entre otros, desde el partido que gobierna Cataluña, Convergencia Democrática.

Son dos problemas distintos, pero que se encuentran relacionados: el Gobierno de Convergencia no es responsable del agujero económico y financiero que se encontró, pero no ha estado a la altura, no ha priorizado los intereses de los catalanes y sigue tensando la cuerda de la confrontación con el resto de España, la deslealtad institucional y la cuerda de la irresponsabilidad a la hora de decidir las prioridades presupuestarias, recortando servicios pero manteniendo embajadas y clientelismos mal llamados culturales.

Tenemos un gobierno que no se da cuenta de que su apuesta política separatista conlleva graves riesgos, no solo para la convivencia, sino también para la prosperidad económica y cultural. Un gobierno que está avanzando peligrosamente hacia la fractura social, cultural, sentimental y política, no solo entre Cataluña y el resto de España, sino entre los propios catalanes.

La marcha de profesionales, de talentos, de inversiones y de capitales es ya un hecho promovido por las imposiciones, por la inestabilidad política, jurídica e institucional que los políticos independentistas han conseguido, lamentablemente, para Cataluña. El separatismo es ya hoy una rémora para Cataluña, para la salida de la crisis, para la convivencia y para el progreso. Porque nadie explica a los ciudadanos los costes económicos del separatismo, los costes y oportuni-

dad de dedicar el dinero de la educación y la sanidad a construir un estado dentro de otro estado, duplicando instituciones y servicios, subvencionando agitadores sociales y mediáticos, perdiendo economías de escala, levantando barreras lingüísticas absolutamente artificiales e innecesarias.

Es evidente que todos queremos pagar menos impuestos y tener mejores servicios, menudo argumento. Pero no es verdad que el separatismo gestione mejor nuestro dinero. Creer que en una Cataluña independiente los ciudadanos pagaríamos menos y viviríamos mejor es sencillamente una ingenuidad.

Levantar barreras políticas, lingüísticas, sentimentales con los territorios, históricamente y culturalmente, más próximos es evidentemente una equivocación, un empobrecimiento cultural, social y económico y una desastrosa estrategia comercial. Es limitar nuestra fuerza en Europa, es limitar España y acabar con la Cataluña próspera y plural que tuvimos al alcance de la mano.

El verdadero hecho diferencial de Cataluña no es que tenga una lengua diferente, es que tiene dos lenguas que conviven sin problemas en la calle, no así en las instituciones. El hecho diferencial de Cataluña es hoy su diversidad, que nunca debe ser un impedimento para encontrar valores comunes y tampoco puede ser una excusa para que una parte se oponga y anule a la otra.

También el separatismo catalán tiene su propio hecho diferencial, y es cambiar de modelo a conveniencia: antes fueron Kosovo y Quebec, ahora Flandes y Escocia. La realidad es que el separatismo está fracasando en nuestro entorno sociopolítico, tiene consecuencias dramáticas, desastrosas, como en el caso de Kosovo, o puede acabar con sentido común, como en Quebec, cuando tras años de inestabilidad y referéndums, su entonces primer ministro, Jean Chrétien, decidió poner la política al servicio de la prosperidad, acabar con los debates identitarios, y la economía respondió.

Nos plantea esta moción la recurrente cuestión del derecho de autodeterminación, un concepto que quedó aclarado en relación con la carta fundacional de la ONU, literalmente: «Los pueblos tienen el derecho a administrarse a sí mismos pero no el derecho de secesión.» Ni la normativa ni la jurisprudencia internacionales avalan, como se nos quiere hacer creer, que una parte de España se separe para formar un estado independiente.

Según las Naciones Unidas, el derecho de autodeterminación se considera aplicable a casos de descolonización y se rechaza para casos que supongan la secesión de un territorio que forma parte de un estado miembro. Además, el derecho de autodeterminación planteado como derecho colectivo se contradice a sí mismo, pues la diversidad que se da en el todo también se da en sus partes. Primando el derecho de autodeterminación de los catalanes que quieren la independencia se está anulando el derecho de autodeterminación de los que quieren formar parte de España. ¿O es que solo se va a plantear el *dret a decidir* hasta que la parte secesionista consiga sus objetivos?

Pero si para ustedes la voluntad mayoritaria del colectivo prima sobre las partes, tampoco su planteamiento es democráticamente coherente, pues si para ustedes el colectivo son los quiméricos Països Catalans no tendría ninguna validez democrática la voluntad mayoritaria de la Comunidad Autónoma de Cataluña, que solo es una parte de este colectivo. Lo congruente sería que plantearan este referéndum, desde su punto de vista, a la vez para todos los territorios que forman sus Països Catalans y que aceptaran democráticamente la voluntad mayoritaria de este colectivo. Por tanto, la validez del resultado del referéndum que plantean es desde su propio concepto de la autodeterminación democráticamente discutible.

Acabo, presidenta. Votaremos en contra de esta moción que plantea peticiones que quedan fuera de cualquier cobertura legal, que perjudican y son ya una rémora para Cataluña, que van en contra del interés general, del interés prioritario de los catalanes, que es la recuperación económica, y que, además, como les he explicado, es contradictoria, incongruente y democráticamente discutible desde su propio concepto y planteamiento.

Gracias.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Laia Bonet.

Laia Bonet Rull

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta..., no votarem a favor d'aquesta moció –no votarem a favor d'aquesta moció– i ho farem per diversos motius: primer, per un tema de procediment o, si vostès volen, d'eficiència. Sense qüestionar, evidentment, la legitimitat de cada grup parlamentari per reiterar els debats que cregui oportú en aquesta cambra, d'acord amb el projecte de país que defensi, el cert és que ja comença a ser una opinió generalitzada la d'algun diputat que s'interrogava ja fa temps sobre fins a quin punt pot ser o pot arribar a ser normal el nostre país quan al seu Parlament els diputats ens hem de manifestar dia sí, dia també sobre la independència del nostre país.

Per això deia que, per un tema de procediment o, si vostès volen, per eficiència, hauríem de poder compartir tots que no és la manera..., la manera millor de construir el país, de portar solucions als problemes dels nostres conciutadans el fet de reiterar el debat sobre la independència com es fa, demanant al Parlament que voti, setmana rere setmana, aquesta qüestió, sobre si la vol o no la vol, la independència. Que no és la millor manera de portar solucions als problemes dels nostres conciutadans el fet de convertir aquesta cambra en una mera caixa de ressonància d'un debat potser massa simple sobre la independència, sobre l'independentisme, un debat que doni a entendre, o que ho donés a entendre, que el fet de ser un país independent per si mateix ja ha de garantir una determinada orientació de les polítiques en matèria de salut, en matèria d'educació, en matèria de serveis socials, en

matèria d'infraestructures o, si vostès volen, en matèria de recerca i investigació, com si per si sol tot país independent fos la màxima expressió del principi de justícia social. Ho repeteixo, que això no té res a veure amb la legitimitat que té el grup que proposa aquesta moció a defensar el seu projecte de país en aquesta cambra o allà on cregui oportú; legitimitat que, evidentment, també té qualsevol altre projecte de país, de model de país que defensem la resta de forces representades en aquesta cambra.

Segon, per serietat; no votarem a favor per serietat. Per serietat, perquè un debat sobre la independència del nostre país no es pot fer d'aquesta manera, a partir d'una interpellació d'un subgrup, el Subgrup Parlamentari de Solidaritat, que és el subgrup més petit d'aquesta cambra. També amb respecte, evidentment, a la representació ciutadana que expressen. El dia que ens vulguem plantejar com a país abordar aquest debat, serè, obert, seriós, responsable i clar en aquesta cambra sobre el futur del nostre país i el model de país que defensem, en definitiva, d'allò que en podríem dir «l'encaix de Catalunya a Espanya», la proposta ha de sortir del Govern; ha de sortir del Govern i no de tres diputats de l'oposició d'aquesta cambra.

Per això, per serietat, ho repeteixo, per serietat, ens hem avui de pronunciar no favorablement a aquesta moció, a aquest debat tal com es planteja. Per això, també, per serietat, avui, aquí, només valen posicions clares.

Formulat el debat avui, d'aquesta manera, per part de Solidaritat Catalana per la Independència, l'abstenció per part del Govern i del grup parlamentari que el representa no és possible –no és possible–; seria una resposta covarda per part del Govern, seria una resposta gens clara, confosa, grisa i irresponsable. El Govern, i Convergència i Unió, té l'obligació de liderar, quan arriba, si arriba, aquest debat en aquesta cambra.

I, tercer, per coherència, també. Per coherència, perquè no és el nostre model de país; no és amb aquest projecte que ens hem presentat a les eleccions, no és amb aquest projecte que ens hem presentat davant dels ciutadans. El que defensem és un model d'estat federal, on els instruments bilaterals juguin un paper primordial, i un model que reconegui necessàriament l'asimetria, la no-simetria, si vostès volen, de la realitat política del nostre Estat. De la mateixa manera que defensem la igualtat material i no la igualtat formal entre els ciutadans com a principi en la configuració del principi de justícia social, de la mateixa manera, ho repeteixo, defensem l'asimetria, si em permeten, la no-simetria, en la configuració del nostre Estat. El principi és el mateix: no es pot tractar igual el que no és igual. I no, no admetem, evidentment, com a crítica, la crítica fàcil que no hi ha federalistes a l'altra banda de l'Ebre; n'hi ha pocs, molts menys dels que voldríem, però encara menys hi ha independentistes.

Per tant, no es permetin de caure en la crítica fàcil que el nostre no és un projecte possible. I això per dos motius: perquè tampoc ho és l'independentisme, des d'aquest punt de vista, i no per això els independentistes deixen de defensar les seves idees ni les han de deixar de defensar, i perquè si nosaltres defensem el

federalisme no és perquè ens sembli que és el més fàcil com a model de país, sinó perquè creiem que és el que més li convé al nostre país. Per tant, crec que el criteri és el mateix que el que defensaria un independentista respecte a les seves tesis.

Acabo. I en tot cas acabo fent una menció especial del to que ha utilitzat avui en aquesta cambra el diputat Uriel Bertran. Fa uns mesos en una altra de les iniciatives presentades sobre aquest mateix tema li deia al senyor Uriel Bertran que no pretengui donar lliçons de democràcia, que no s'apropriï del país ni dels seus interessos, perquè el país, per sort, és més divers, més plural, més ric, i que, si no fos així, ell avui estaria assegut a la primera fila d'aquest hemicicle.

Espero que avui tots plegats siguem capaços de no caure en aquell error d'aquell dia i puguem fer d'ara en endavant un debat més clar i més útil sobre aquest tema.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre senyor Gerard Figueras.

Gerard M. Figueras i Albà

Molt bé; moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, vicepresidenta del Govern... Senyor Uriel Bertran, dret a decidir? Sí. Independència? Sí, per molts diputats d'aquesta cambra, sí. Consulta ciutadana? També; sí. Estat propi? Per molts diputats d'aquesta cambra, també. Si la qüestió és valorar o sospesar a veure qui és més independentista, crec que a alguns no ens guanyarien.

I en tot això que vostè ens deia, doncs, hi estem d'acord; en el plantejament, en el que vostès fan en aquesta moció, en moltes de les coses hi estem d'acord. Però hi ha un punt en què no: el full de ruta, l'itinerari per arribar a aquest horitzó probablement compartit el fixem nosaltres, el fixa aquest grup parlamentari, que és el qui té la majoria en aquest Parlament de Catalunya i el qui, a través del seu president, a través del president de la Generalitat, ha fixat un full de ruta per a aquesta legislatura que fixa molt clar com avancem cap a aquest horitzó, hi insisteixo, a vegades compartit.

Mirin, en el seu discurs d'investidura el president de la Generalitat anunciava solemnement un canvi de paradigma del catalanisme. Deia el president: «Deixem de buscar l'encaix de Catalunya amb Espanya i comencem a fixar el camí de la transició nacional catalana»; una transició nacional que fixem, que fonamentem sobre el dret a decidir del poble català sense límits, i que a més a més estipulem un full de ruta clar, un itinerari molt clar, que té una primera estació que es diu «pacte fiscal», que vol dir independència econòmica, que vol dir sobirania fiscal, que vol dir hisenda pròpia.

Per què? Doncs, perquè això no es pot aguantar, perquè la pressió que està exercint l'Estat espanyol sobre les finances del poble de Catalunya ja no la podem suportar més.

I em permetrà, doncs, la senyora del Partit Popular, que deia que tot això del separatisme, etcètera... Home, expliqui-li al ministre Montoro, que ahir ens deia que no estem aquí per alimentar nacions artificials, que els catalans no és pas cap nació artificial la que volem alimentar; és més, ja ens hem cansat d'alimentar una nació artificial; que el que els catalans volem, i apello aquí a Montllor, és que ja no ens alimenten les molles, que ara volem el pa sencer, que la vostra raó es va desfent i que la nostra força va creixent.

Nosaltres..., el president ha marcat un *tempo* clar. Avui ja s'ha reunit amb el president del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana per acostar posicions sobre quin ha de ser el model de finançament, el model de pacte fiscal que hem de traçar a Catalunya. Demà es veu amb el president del Grup Parlamentari en aquest cas del Partit Socialista de Catalunya. I abans de l'estiu aquest Parlament fixarà el model, què vol dir «pacte fiscal» –per nosaltres vol dir tenir la clau de la caixa–, i fixarem una posició conjunta per anar a Madrid a plantejar-lo al Govern de l'Estat. Primer, amb voluntat de pacte. Senyor Bertran, no ens han dit que no, de moment; per tant, no perdem l'oportunitat. Ara, el president també ha sigut molt clar: si no hi ha pacte, el procés per aconseguir la hisenda catalana és irreversible. Li agradi més, o no, al Govern de l'Estat. Aquest és un procés irreversible.

Després d'aquest procés, què? Vostès ens plantegen en la moció una consulta, un referèndum l'any 2014. Compte, no siguem presoners d'allò que aprovem en aquest Parlament. Vostès creuen que arribarem al 2014 o haurém de convocar la consulta abans? Serà una consulta o hauran de ser unes eleccions? Amb els aires d'intervenció que cauen potser hauran de ser unes eleccions anticipades. I aquest procés qui el liderarà?, la ciutadania?, el Govern?, el Parlament?

Mirin, aquest és un parlament que està debatent, està tramitant un projecte de llei enviat pel Govern de la Generalitat sobre consultes ciutadanes, un projecte de llei que és el primer marc de què ens hem de dotar, i un cop el tinguem, doncs, decidir què preguntem i quan ho preguntem. Molt important: no podem perdre el dia que preguntem al país. I a partir d'aquí ens agradaria debatre també amb vostès, senyor Bertran, doncs, per exemple, quina ha de ser la pregunta. Hi ha un article del l'any 2010 del senyor López Tena, que es diu «Full de ruta», en què es diu: «La pregunta al ciutadà ha d'anar dirigida a si vol que el Govern iniciï, o no, aquest procediment.»

Per tant, i vaig acabant, presidenta, nosaltres tenim una línia clara fixada en el país, una línia clara fixada en el Govern de l'Estat, però també una línia clara fixada a nivell internacional.

El president –acabo, presidenta– ha explicat a Europa que aquí hi ha un govern que fa els deures, que aquí hi ha un govern seriós i que intenta fer allò que toca econòmicament. I també ha explicat en el món, i ho deia, doncs, en aquesta entrevista a *Le Monde*, del mes de febrer d'enguany, que Catalunya pot ser perfectament el proper estat de la Unió Europea i que Catalunya no descarta convocar una consulta.

Aquest és l'itinerari que tenim fixat sense cap complex la gent de Convergència i Unió, i aquest és l'itinerari que nosaltres els demanem que respectin. També respectem el seu. Però el nostre –acabo, presidenta– no només els demanem que el respectin, sinó que els demanem que s'hi sumin, perquè entenem que, junts, amb una sola veu, amb un poble unit, serem molt més capaços i molt més forts per assenyalar la lluna, sí, però per, a part d'assenyalar-la, anar-nos-hi acostant, anar-hi caminant i finalment conquerir-la.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(Uriel Bertran Arrué demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Bertran?

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta...

La presidenta

Per?

Uriel Bertran Arrué

Per al·lusions...

La presidenta

D'acord...

Uriel Bertran Arrué

...personals...

La presidenta

Eeeh...

Uriel Bertran Arrué

...i polítiques...

La presidenta

Trenta segons.

Uriel Bertran Arrué

...i alguna contradicció... *(Rialles.)*

La presidenta

Comenci...

Uriel Bertran Arrué

Si ho pot ampliar una mica més...

La presidenta

...comenci.

Uriel Bertran Arrué

Només constatar, senyora presidenta, que en aquest Parlament hi ha molta por; hi ha molta por a portar aquí, al Parlament de Catalunya, allò que es diu a fora del Parlament de Catalunya, i que hi ha moltes excuses per no afrontar la crua realitat i seguir vivint en la comoditat de formar part d'una cambra autonòmica sense competències, però que dóna molt privilegis.

I li diria al senyor Bosch, que és una llàstima que no estigui ara mateix aquí, que... *(veus de fons)* –ah, molt bé, ara està aquí–, que el seu ressentiment, aquesta condescendència, aquesta agor que té quan es parla d'independència ja comença a ser molt preocupant. El fet que vostè fracassés com a independentista *(remor de veus)*, el fet que vostè no aconseguís ni els tres diputats..., ni els tres diputats quan era part de Nacionalistes d'Esquerra, el fet que vostè hagi fracassat reiteradament amb aquesta opció no l'hauria de portar aquí, al Parlament de Catalunya, a anar portant una vegada rere l'altra la contrària als que volem fer avançar el país. Li recomano que reflexioni...

La presidenta

Senyor Bertran, ara sí que ja ha d'anar acabant.

Uriel Bertran Arrué

...li recomano que no personalitzi els debats.

Gràcies.

La presidenta

Senyor Cañas? *(Veus de fons.)* Ah, no, no... Muy bien. *(Pere Aragonès i Garcia demana per parlar.)* Senyor Aragonès? *(Veus de fons.)* Trenta segons.

Pere Aragonès i Garcia

Sí, és per contradiccions de la diputada María José García Cuevas, del Partit Popular, que deia que el dret internacional no avalava l'autodeterminació de Catalunya. El dret internacional, ni en les normes ni en la jurisprudència, regula el dret a l'autodeterminació d'aquells països no colonials. I, si no és així, doncs, vostè, que forma part del Partit Popular, que dóna suport al Govern de l'Estat espanyol, suposo que hauria d'optar per fer boicot a tots aquells països no colonials que han exercit el dret de l'autodeterminació fins i tot en contra de l'Estat de què es separen i retirar avui immediatament la representació diplomàtica espanyola a països per exemple com Taiwan.

(Jaume Bosch i Mestres demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. Per al·lusions. Em sap greu, eh?, entrar en això, perquè és que és una mica absurd. Però és que abans de parlar s'ha d'informar. Jo mai he sigut de Nacionalistes d'Esquerra; jo era del PSUC. I mai he fracassat com a independentista; jo em considero, ho era i ho continuo sent, nacionalista d'esquerra. Però mai ho he sigut, del partit Nacionalistes d'Esquerra. No he fracassat mai en aquest sentit. Perquè jo el que respecto, i molt, és el dret d'autodeterminació. I a mi em sembla que el que és una manca de respecte a aquest Parlament és com utilitzen vostès aquest dret, que és un dret seriós, i que jo estic segur que aquest poble i aquest Parlament arribaran a aprovar que es convoqui un referèndum per exercir-lo, però no serà amb actituds com la seva.

(Alguns aplaudiments. Alfons López i Tena demana per parlar.)

La presidenta

Senyor López Tena? *(Veus de fons.)* Senyor..., no, no el sento, no el sento... *(Remor de veus.)*

Alfons López i Tena

És mínimament, simplement per al·lusions... No se me alboroten mis cuates, como en el estado libre y soberano de Tijuana.

La presidenta

Trenta segons.

Alfons López i Tena

Simplement, per la referència que ha fet el senyor Figueras, que li agraeixo. Hi ha una gran diferència entre plantejar una pregunta segons sigui un referèndum o plantejar una pregunta segons sigui una consulta. I, per tant, allò que es planteja com a pregunta per a referèndum no es pot confondre amb el que correspon a una consulta. Només això.

Gràcies.

(María José García Cuevas demana per parlar.)

La presidenta

...José Cuevas...

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. Por alusiones. Bueno, yo no quería intervenir, porque esto es alargar innecesariamente estos debates, pero, puesto que el señor Aragonès se ha dirigido directamente a mí, me siento en la obligación de reafirmarme en todo lo que he dicho.

Y también me gustaría recomendar un poco de seriedad, que no se haga demagogia con cosas que son importantes y que se intente confundir a la gente. Yo creo que esto va en contra del prestigio de esta institución.

Gracias.

La presidenta

Senyor Turull.

Jordi Turull i Negre

Sí, demanaríem votació separada del punt 2.

La presidenta

Votarem en primer lloc el punt 2.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 23 vots a favor i 106 en contra.

Votem la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 14 vots a favor, 46 en contra i 69 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern
sobre la situació de la funció pública
(tram. 302-00132/09)

Passem al punt dissetè de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de la funció pública. Presentada pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Laia Bonet. (*Forta remor de veus.*) Senyores diputades, senyors diputats... (*Persisteix la remor de veus.*) Senyora Bonet, ja pot començar.

Laia Bonet Rull

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Silenci, si us plau.

Laia Bonet Rull

Si m'ho permet, només pel volum de presència de diputats en aquesta cambra en el debat d'aquesta moció en comparació amb l'anterior, crec que seguim tocant de peus a terra i que ens importa més el present i el que realment basteix el nostre Estat que no pas les aventures de futur amb debats presentats de forma reiterada.

(*Persisteix la remor de veus.*)

Però, bé, entrem en matèria. Presentem la moció subsegüent a la interpellació feta en el darrer ple a la vicepresidenta del Govern i consellera...

La presidenta

Un moment –un moment–, si us plau, senyora Bonet. Senyores diputades, senyors diputats, una mica de silenci. (*Pausa.*) Pot continuar.

Laia Bonet Rull

Gràcies, presidenta. Deia que presentem la moció subsegüent a la interpellació que vam formular a la vicepresidenta del Govern en matèria de funció pública, sobre la situació de la funció pública en el nostre país. I la presentem amb la voluntat de reprendre el debat que vam obrir amb la interpellació a què em referia.

Quin era l'objectiu d'aquella interpellació? Ho vam dir des del primer moment i ho vam reiterar fins i tot en la rèplica. No preteníem interpellar, qüestionar..., sobre el contingut de les mesures que afectaven la situació de la funció pública –mesures, ja ho vam dir aleshores i ho reiterem avui, de què discrepem–, sinó que el que preteníem era qüestionar la forma com havien estat adoptades, i bàsicament, des d'aquest punt de vista, el menysteniment d'un instrument fonamental com a societat, i més encara en matèria de funció pública, com és el diàleg i la concertació.

Enteníem que, malgrat aquelles paraules inicials de la vicepresidenta en la seva compareixença en aquesta cambra, quan explicava quin era el pla de treball del departament que presideix sobre la voluntat d'intentar sumar esforços per tornar a recuperar l'«orgull del funcionari», ens deia, i que no es podia fer aquesta reforma de l'Administració si no era amb la complicitat i la implicació de tots els treballadors, amb els funcionaris i no contra els funcionaris, aquelles declaracions en què concretava que volien ser interlocutors disposats i accessibles als agents socials i que estaven disposats al diàleg i a la negociació, malgrat aquelles declaracions, dèiem, la pràctica, el dia a dia, havia demostrat just el contrari.

I el contrari és justament el que sintetitzàvem amb tres frases, crec, molt clares: que s'havia demostrat que la vicepresidenta, i per tant el Govern, no creia en la negociació amb els sindicats, no creia en el diàleg i la concertació, perquè deslegitimava el seu interlocutor; no sabia negociar, perquè les propostes que posava sobre la taula, lluny de ser justes i equitatives, desconeixien l'heterogeneïtat en què consisteix tot el conjunt de personal al servei de les administracions públiques, ja que aplicava mesures de forma lineal a tot el personal desconeixent que hi han realitats molt diferents dins d'aquest conjunt, i a més a més no l'interessava negociar, perquè negociar comportava posar propostes sobre la taula, i, en canvi, com evidenciava el Pla d'ocupació, el que s'havia fet era retallar, per una banda, i cridar a un segon moment, en què el Govern disposaria d'un document de diagnosi de la situació de la funció pública, que ja hauria d'haver estat fet en el moment d'aprovar el Pla d'ocupació, moment en el qual es podrien decidir quines noves mesures de retallades es posaven sobre la taula.

Per tant, qüestionàvem tot això, subratllàvem la necessitat de recuperar aquest diàleg i aquesta concertació, subratllàvem la necessitat d'escoltar més que mai totes les persones que coneixen de veritat la funció pública i la realitat de la funció pública i dèiem a la vicepresidenta que es deixés ajudar per tots, que tots teníem ganes de construir i de resoldre els problemes que té aquest país, entre els quals es troben tots aquells que

afecten la mateixa Administració, els serveis que presta i, evidentment, també, el personal que els presta.

Amb aquest objectiu, doncs, i no amb cap altre, hem presentat la moció que avui defensem, una moció que, per tant, no aborda les mesures de retallades sobre la funció pública, sinó que aborda el com s'han pres. Ho repeteixo: el com s'han pres. I el que demanàvem, justament en coherència amb això, són els següents punts.

D'entrada, fins que no s'hagi elaborat el document de diagnòsi, que se suspengui l'aplicació del Pla d'ocupació. Per coherència, tal com hauria d'haver estat. En segon lloc, que es recuperi el diàleg i la concertació amb els agents socials. No pot ser d'altra manera. I, per tant, també per avaluar aquest document de diagnòsi, s'havia de poder entaular un diàleg i la concertació amb els agents socials. En tercer lloc, rectificar aquestes mesures, i aquest és l'únic punt que afectava el què, que comporten una clara injustícia en el conjunt dels treballadors públics. Per tant, substituir, allà on s'ha predicat, la linealitat de les mesures de retallades per la progressivitat, si escau. I, evidentment, sempre amb l'acord amb els agents socials. En quart lloc, donar compte al Parlament de les mesures conjunturals de retallada o que tinguin impacte en la funció pública que es prenguin d'ara endavant, per sentit comú, perquè aquesta és la funció també d'aquesta cambra. I, finalment –i ja sortint del que podríem denominar tot el paquet de mesures conjunturals derivades de la situació de crisi que impactin sobre el personal al servei de l'Administració pública, deixant de banda aquest paquet–, en cinquè i últim lloc, encetar un debat, un diàleg, per definir el que ha de ser el model de funció pública de caràcter estructural. Per tant, una reforma de caràcter estructural de la funció pública tal com cal. Per tant, amb presència dels grups parlamentaris, amb presència dels agents socials, amb presència, també, evidentment, dels experts.

Aquesta era la voluntat que assenyalàvem amb la interpellació, aquesta és la voluntat que hem traduït en forma de moció. I demanem avui als grups parlamentaris que aprofitin aquesta ocasió per recuperar la situació de diàleg i de consens que no hauríem d'haver perdut en cap moment.

Gràcies

La presidenta

Per defensar les esmenes en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula la il·lustre senyora Violant Mascaró.

Violant Mascaró i López

Gràcies, presidenta; vicepresidenta, bona tarda; diputats... En el Ple de fa quinze dies, l'11 d'abril, la vicepresidenta va respondre la interpellació de la diputada socialista, creiem que molt encertada, i després, també, o abans, més ben dit, la pregunta que el Grup d'Esquerra, jo mateixa, vam formular a la sessió de control, perquè feia justament deu dies que s'aplicava el Pla d'ocupació, que, com saben els treballadors i els

afectats, no és un pla d'ocupació, perquè si alguna cosa no genera és ocupació, sinó un pla d'estalvi.

Són moltes les mancances que trobem no només al pla, sinó també, com bé explicava ara mateix la portaveu del Partit Socialista..., com s'han gestionat, i sobretot parlant a partir del segon semestre del 2011, tots els plantejaments estructurals o puntuals referents a les condicions dels treballadors públics.

Per això hem fet totes les iniciatives parlamentàries possibles adreçades a la vicepresidenta i a la Secretaria de Funció Pública: preguntes escrites, orals, sol·licituds de compareixences, esmenes a la Llei de pressupost, a la llei d'acompanyament, propostes de resolució al Ple extraordinari de retallades del passat 12 d'abril... Tot per mitigar l'impacte que per manca d'ingressos, pel dèficit fiscal, pels deutes que l'Estat espanyol no paga a Catalunya, com vulguin veure-ho o ho vulguin explicar..., fan carregar també especialment sobre els serveis públics i els treballadors que els posen a disposició de la ciutadania, i sabent que els treballadors públics no són extraterrestres i que pateixen les retallades doblement, perquè són ciutadans i reben serveis retallats, perquè són treballadors que ara mateix tenen menys retribució, des de fa deu anys d'una manera molt clara i contundent, i perquè tenen menys condicions laborals.

El Consell de Garanties Estatutàries ho acabava de dictaminar, i la Llei de reforma laboral, que ahir vosstès no van acceptar presentar-hi un recurs d'inconstitucionalitat... El Consell de Garanties ja deia que aquella llei laminava els drets laborals, i el Pla d'ocupació entenem que fa el mateix, però amb els treballadors públics, o bona part.

El Pla d'ocupació s'ha fet després de mesos de no arribar a cap acord ni consens amb cap de les meses sectorials i generals de negociació. I això preocupa. D'aquí les nostres iniciatives i d'aquí també aquesta moció. El pla redueix les retribucions a 6.800 interins i modifica substancialment les condicions de treball. Posem un exemple real d'una treballadora finalista, una tècnica mitjana, que a l'hivern treballa trenta-quatre hores setmanals amb un horari diferent el dilluns, el dimarts i el dijous i un altre de diferent el dimecres i el divendres, que el juny i el setembre en fa vint-i-vuit, d'hores setmanals, amb un horari diferent i una tarda, i els mesos de juliol i agost, per Nadal i Setmana Santa, en treballa vint-i-cinc, d'hores setmanals, amb un horari diferent. Tot això s'ha fet sense consultar, sense donar opció a escollir.

El Pla d'ocupació precaritzava, instal·la incertesa als treballadors públics més febles. Als més febles, als més joves, als que segurament tenen més càrregues familiars. Alguns diuen, a més a més, que és una retallada en femení. Hi ha més treballadors interins que pateixen les retallades de retribució i d'horari dones que homes, i això és una constatació que ens arriba.

Dimecres que ve, vicepresidenta, compareixerà en comissió per explicar i debatre els detalls que cal del pla, les darreres mesures, i també per respondre les preguntes orals que el nostre grup parlamentari li hem formulat sobre aquest pla, sobre la seva seguretat ju-

rídica, sobre la participació que tindran els agents socials, els sindicats, en les diagnòstics departamentals.

Avui, la moció subsegüent que el Partit Socialista porta, a la qual donem total suport, incorpora, ho esperem, una esmena que el Grup d'Esquerra ha presentat, que creiem que aporta una llum al final del túnel..., que els treballadors públics necessiten la recuperació progressiva, trobar una fórmula de recuperació progressiva del poder adquisitiu perdut, que en els últims deu anys s'ha situat en un 23,25 per cent, però aquest últim any, en alguns casos, ha augmentat fins a un 30, un 40 o un 45 per cent, sobretot un 20 per cent a partir del mes d'abril. Recuperació del poder adquisitiu perdut de mica en mica i ara tan de cop.

Sense diagnòstic, sense el concert dels experts, dels treballadors, de l'oposició, del Govern, no només no trobaríem..., ni la llum al final d'aquell túnel ni tampoc poder fer més amb menys, i encara més veient i sentint en la carn dels serveis públics l'acarnissament dels pressupostos generals de l'Estat. Cal, ara més que mai, la complicitat, reconduir la confiança en els agents socials, en els treballadors, perquè l'esforç de tots..., i fer costat als serveis públics i a qui els posa a disposició de la ciutadania i el país és fonamental.

Ahir, la portaveu –i així acabo–, la portaveu del meu grup, l'Anna Simó, a la interpellació que va fer a la consellera Rigau, li deia una frase que jo modifico, molt poc, i li deia: «Plantin-se –plantin-se–; però, facin-ho davant de l'Estat, que ofega, i no davant els treballadors públics, que ja no poden més.»

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Alfons López Tena.

Alfons López i Tena

Molt honorable senyora presidenta... Honorable senyora vicepresidenta del Govern de la Generalitat..., il·lustres diputades i diputats, estem d'acord en termes generals en el plantejament d'aquesta moció, si bé amb alguna diferència, que és el que farà que demanem vot separat, en el sentit que vostès aquí el que plantegen..., donen per assumit el fet que s'han de fer retallades, i aquestes retallades el que volen és que es facin de manera racional. Compartim, evidentment, que, si s'han de fer retallades, s'han de fer d'una manera racional, ordenada, endreçada, consensuada, parlada, negociada, etcètera, tot el que vostès aquí plantegen i no ho reiteraré.

El que no compartim, en absolut, és, per una banda, que s'hagin de fer retallades, perquè no hi ha un problema de manca de recaptació fiscal a Catalunya, hi ha un problema de robatori espanyol, no de manca de recaptació fiscal. Per tant, recuperar els diners d'on són, no fer patir la mateixa funció pública amb un problema ja greu de pèrdua de la mateixa ètica de funció pública. Perquè amb aquesta contínua demonització, desqualificació, amenaça i execució de rebaixes

de salaris i de rebaixes, a més, de condicions d'empitjorament de condicions, estem posant ja en aquests moments en crisi o en risc que hi hagi una ètica de funció pública entre la funció pública catalana, essencial per a qualsevol administració, encara que sigui una administració autonòmica espanyola. Per aquesta raó, demanaríem la supressió d'un punt determinat.

I, per l'altra, ja que parlem d'aquest tema, doncs, que això s'estengui, sobretot, i abans, als que siguin els càrrecs de lliure designació; als que són els càrrecs de lliure designació tant de la Generalitat, en el sentit executiu, Administració de la Generalitat, com els del mateix Parlament. Perquè no es poden demanar sacrificis... –que, a més, són innecessaris–, sacrificis als funcionaris, al personal laboral de la Generalitat, que els càrrecs de lliure designació, que són els que tenen una retribució més alta, els mateixos representats polítics, que som els que tenim una retribució més alta, no ens apliquem a nosaltres mateixos.

Per això demanaríem en aquest punt que vostès fessin, si de cas, una remodelació d'aquest punt, el punt que es refereix a l'esmena de supressió del final del paràgraf, a efectes que quedi clar aquest principi, que, en el cas que calgui, s'ha de fer d'aquesta manera, no donant per fet que s'ha de fer sense cap mena de discussió d'això. Ho dic perquè..., perdoni, senyora presidenta, però un petit matís; és a dir, allò de què hem parlat no està recollit en el text. I, per tant, en el context de tota la moció sí que s'entén que aquest paràgraf va en el context de la moció, però en el paràgraf concretament no es diu. (*Remor de veus.*) Sí, sí..., en aquesta. Parlo ara del punt 3, la part final, en la qual es parla de «per tal de substituir» fins al final. Aleshores, no fer referència a aquesta qüestió dóna ja com que les retallades de retribució ho són per definició.

Per tant, caldria una mica més d'explicació, senyora Bonet, com a mínim perquè hi donéssim el nostre suport, i no apello ara a aquestes qüestions de la coherència i patatim, patatam, i aquestes coses tan gruixudes, sinó simplement de fer-ne una redacció endreçada, que vostè és perfectament capaç de fer-la, no ja endreçada, sinó «plusquamperfecta».

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Annabel Marcos.

Annabel Marcos i Vilar

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable vicepresidenta del Govern..., senyors i senyores diputats, en primer lloc, i abans de començar amb el fons de la meva intervenció quant al posicionament i els punts a tractar de la moció, voldria deixar dues coses molt clares. Crec que estem aquí per a treballar, no per a fer demagògia, per a intentar tirar el país endavant i per a intentar ajudar la gent que més ho necessita.

Quant al grup que proposa la moció, el Grup Parlamentari del Partit Socialista, els he de recordar que

ells van incrementar..., amb un nombre de funcionaris públics, que ara ens estem trobant amb la necessitat de fer un reajustament.

Bé. Anant a la moció, i concretament al primer punt de la moció, el nostre posicionament ha de ser de reduït –ha de ser de reduït– per diferents motius. No podem suspendre una mesura..., una mesura que és obligada per la Llei 5/2012, de mesures fiscals i financeres, que la llei ha estat aprovada per aquest Parlament i que el Govern ha de complir.

Per altra banda, és molt incoherent deixar en suspens un pla d'ocupació fins que una part d'aquest pla, el document de diagnòstic, estigui totalment acabat.

I, finalment, no podem deixar sense efectes mesures de contenció i de reducció de la despesa, a les quals estan obligades totes les administracions públiques, per a la contenció i la reducció del dèficit i de l'estabilitat fiscal.

Quant al punt 1.2, presentat pel Partit Popular, dirlos que sí, volem prioritzar, prioritzar la diagnòstic, però fent-ho bé. «Fent-ho bé» significa que el Govern en tres mesos no pot fer una diagnòstic de tots els departaments i dels seus organismes públics dependents. Rectifico, sí que ho pot fer, però ho pot fer treballant malament. I això el Govern no ho fa. En canvi, si ens deixen una mena de marge per a poder treballar, perquè el Govern pugui treballar, poden comptar amb el nostre suport.

Quant al segon punt de la moció, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió hem presentat una esmena de modificació quant al verb «continuar»; repeteixo, «continuar» i no «recuperar». Perquè continuem el diàleg i la negociació amb els agents socials per a l'adopció i concreció de les mesures conjunturals de contenció de la despesa. Perquè això ja s'ha fet des del primer dia de govern, amb tota la intensitat, i mai han quedat exclosos els agents socials de la mesa de la negociació. Aquesta diputada que els parla, ara com ara, diàriament es reuneix, juntament amb altres diputats del Grup Parlamentari de Convergència i Unió amb sindicats, amb agents sindicals, per escoltar-los, per escoltar i saber les seves inquietuds. I cal recordar que negociar no és sinònim d'arribar a un acord. Pensem –i continuarem fent-ho, des del Grup de Convergència i Unió– arribar a acords per mitjà de la negociació, però, com a mínim, negociar i continuar negociant sempre, tant des del grup parlamentari com des del Govern.

Quant al tercer punt, el podem acceptar ja que s'aplica el principi de la progressivitat, però en aquest principi de la progressivitat s'aplica un percentatge sobre les retribucions de cada empleat públic, sobre el complement específic del seu salari, el qual ja està determinat de forma progressiva, i si s'hagués volgut canviar la progressivitat, el Govern anterior ja hauria pogut canviar el sistema retributiu en el seu moment.

Quant al quart i cinquè punts de la moció, els donem suport, perquè estem en la labor de mantenir el màxim diàleg possible, la transparència; mantenir els màxims llocs de treball; donar compte al Parlament

de les mesures conjunturals de contenció de la despesa que afectin el personal de servei de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, igual que encetar un debat sobre les mesures estructurals de reforma de la funció pública, amb participació dels agents socials i dels grups parlamentaris, incorporant també els experts, per poder disposar d'un projecte de llei de reforma de la funció pública, que crec que la majoria de grups parlamentaris de la cambra estan d'acord que és totalment necessari.

Quant al sisè punt, cal recordar que existeix un pla d'ocupació, que hi han una sèrie de mesures que s'han adoptat, una sèrie de mesures de caràcter temporal, que no parlo de les de caràcter estructural, que tenen fixada una data de durada de dos anys: per a l'any 2012 i per a l'any 2013.

No puc acabar la meua intervenció sense fer esment que des del Govern s'estan aplicant mesures que no es voldrien aplicar, però que no tenim altra..., s'han d'aplicar per la conjuntura actual econòmica. I, a més a més, recordar al Partit Socialista de Catalunya que poden perdre el temps fent demagògia quan el nostre país està en la situació en què està, que ens hem l'hem trobada..., per l'herència que ens han deixat i la manca de maduresa política que ens demostren.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, presidenta. Honorable vicepresidenta, senyores i senyors diputats..., efectivament, diputada, venim a treballar. I aquesta és la sensació que nosaltres tenim quan pugem a aquest faristol. Nosaltres volem partir d'aquest debat des de la premissa que entenem que aquest Pla d'ocupació del personal de la Generalitat té un caràcter temporal. Té un caràcter temporal perquè està vinculat a la situació econòmica que estem vivint. I, per tant, això és una premissa, quan encetem aquest debat, que nosaltres no perdem.

El Partit Popular i el seu grup parlamentari ha presentat un conjunt d'esmenes a aquesta moció amb una voluntat constructiva, amb una voluntat d'arribar a acords en el que proposa realment la moció, sobre el contingut de la moció, amb una voluntat també de millorar el Pla d'ocupació presentat pel Govern, amb una voluntat de millorar també les polítiques de personal que impulsa aquest Govern, però també des del realisme, des del que és possible en l'actual situació econòmica. I, per tant, aquest és el nostre tarannà.

I ara farem el desglossament d'aquestes esmenes que hem presentat. Nosaltres creiem que hi ha una prioritat clara i evident, que és que la diagnòstic que preveu el Pla d'ocupació es faci al més ràpid possible. I entenem que el termini del 31 d'octubre, tenint en compte que aquest pla inicia la seva vigència l'1 d'abril, malgrat que vostès el van estar negociant durant el mes de

març, doncs, és un termini excessiu, i, per tant, proposem que sigui el 31 de juliol. Perquè, precisament, això és el pal de paller, és l'eix sobre el qual pivotarà el conjunt i l'aplicació d'aquest Pla d'ocupació. I creiem que realment la situació..., i precisament perquè estem en la situació en què estem, ha d'estar i ha de ser una prioritat.

Respecte a les altres esmenes? Algunes més de detall..., jo no entraré en el debat, si s'està mantenint o no el diàleg amb els sindicats; en tot cas, la percepció... –cadascú té la que té i, per tant, no crec que valgui la pena que ara perdem més el temps–, nosaltres entenem que al text nosaltres hi podem donar suport, entenem que reflecteix la realitat.

I, respecte al tercer punt, nosaltres volem introduir, respecte a aquelles mesures conjunturals i sobre l'aplicació del principi de progressivitat i no pas de generalitat, una avaluació prèvia. És a dir, analitzant prèviament aquestes mesures, vegem quin ha estat el seu impacte, i en funció d'aquesta anàlisi i allà «on correspongui», com diu el text, doncs, prenguem les decisions que calgui.

Compartim plenament que el Govern doni compte a aquest Parlament –no podia ser d'una altra manera– de l'aplicació d'aquest pla, de les conseqüències d'aquest pla i d'aquestes mesures. I, per tant, a això, hi donarem suport.

I també entenem que és necessari encetar aquest debat sobre la reforma de la funció pública a Catalunya i la necessitat d'actualitzar i d'aprovar una nova llei per tal de tindre una administració més eficaç i més àgil i que respongui més a les necessitats actuals del nostre país.

Sí que hi ha una qüestió que nosaltres volem deixar d'una forma palesa i és amb relació a una esmena del Grup d'Esquerra Republicana que s'ha plantejat i que segurament pot ser que sigui transaccionada. Nosaltres entenem –i per això volem fixar el nostre posicionament i explicarem exactament quin és el nostre posicionament– que qualsevol procés de recuperació progressiva del poder adquisitiu dels treballadors i del personal de la Generalitat vinculat a aquest procés, a aquest Pla d'ocupació, ha d'anar vinculat també, precisament, pel que dèiem abans, per la situació econòmica en què estem, a l'inici d'aquesta recuperació econòmica. El que nosaltres no farem és generar unes expectatives que no es puguin complir. Si vinculem aquesta recuperació d'aquest poder adquisitiu, que ara perden, a la recuperació econòmica, nosaltres estarem d'acord a donar suport a aquesta possible transacció entre el Partit Socialista i Esquerra Republicana, sempre que tinguem aquesta referència clara.

Per tant, coherència absoluta des de l'inici fins al final de la nostra intervenció i en el nostre posicionament. Però entenem que aquestes esmenes i aquest conjunt d'esmenes suposen un impuls a la política de personal que està impulsant aquest Govern de la Generalitat.

Sí que diem una cosa que està clara: nosaltres podem entendre –i perquè som responsable i conscients– que en l'actual marc de restriccions el Govern es vegi obligat a establir un pla de reorganització del seu personal.

Això ho comprenem *perfectament*. Però també creiem que la manera que s'ha gestionat aquest Pla d'ocupació, per part del Govern, no ha estat prou acurada, es podria haver fet millor. Nosaltres entenem que es podria haver fet millor i per això ho diem i ho manifestem davant del Govern.

Creiem també que algunes mesures s'han adoptat amb el traç gruixut i que calia un traç fi, un punta fina, i, en canvi, algunes mesures que ha impulsat aquest Govern s'han fet amb un traç gruixut. I en algunes ocasions –i aquí és una reflexió que cal avaluar– no s'ha tingut en compte la singularitat dels col·lectius a què anaven adreçades aquestes mesures ni el servei que prestaven precisament per a la mateixa Generalitat. I creiem que això també cal avaluar-ho i cal ser conscients d'aquesta situació.

Per tant, les nostres esmenes van en un sentit positiu. Venim a treballar i, per tant, venim a impulsar l'acció de govern, venim que aquesta moció i les nostres esmenes puguin millorar aquesta política de personal, i, per tant, si aquesta és la seva voluntat, i ens referim a la diputada Annabel Marcos, ens hi trobaran, perquè aquest és el nostre sentit, i tota la resta és fer volar coloms.

Gràcies, senyora presidenta.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. Per fixar posició té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, vicepresident. Honorable vicepresidenta, il·lustres diputats i diputades... (*Pausa.*) Molt honorable presidenta..., perdó. Bé, comparteixo la necessitat de mantenir el diàleg amb els agents socials a l'hora d'adoptar i concretar mesures de contenció de la despesa dels nostres funcionaris.

Penso que és injust –és injust– que els funcionaris vegin retallades sistemàticament les seves retribucions; també penso que és injust, doncs, que els nostres funcionaris es trobin en una situació de perill del seu lloc de treball, en algunes situacions; és injust que paguin la crua realitat de les finances de la Generalitat, però també no podem obviar que aquesta realitat de les finances de la Generalitat ve com a conseqüència d'una crisi econòmica generalitzada, d'un dèficit fiscal a què ens sotmet el Govern de l'Estat espanyol, per raó d'un finançament injust, eh?, que provoca una assignació injusta, i s'han de fer, aleshores, malauradament, unes retallades que, doncs, empobreixen, també, en general el país.

I, per tant, en aquest sentit, també els he de dir que vostès no queden exonerats de responsabilitat, perquè no es vulgui escapar per la porta del darrere, senyora Laia Bonet, perquè també és conseqüència de la gestió poc eficient que van fer vostès quan governaven.

Però no es tracta de posar el retrovisor, es tracta de buscar solucions, i la solució passa per superar la dependència econòmica, fiscal i política que patim de l'Estat espanyol, que no ens solucionarà els nostres

problemes, no solucionarà els problemes de Catalunya; ens els hem de solucionar nosaltres mateixos lluitant pel que és nostre.

En aquest sentit, estic d'acord que cal racionalitzar, doncs, l'Administració pública catalana, però no ofegar-la. I vostè abans ens ha vingut a parlar de seriositat; ha parlat de seriositat amb molta contundència. I ens ha vingut a donar una sèrie de lliçonetes de quines matèries s'han de portar en aquest Parlament a discussió, a debat, o no. Almenys a mi m'ha quedat molt clara la seva posició, que venia a donar una lliçó de què és el que hem de debatre aquí o no.

Miri, jo per seriositat, també apellant a la seriositat, li diria que vostès haurien de votar el mateix a Madrid que el que voten aquí. I m'estic referint –vostè ho sap millor que ningú– al Fons de competitivitat.

I també per seriositat jo l'animaria que el seu grup parlamentari s'afegís al consens pel pacte fiscal inspirat en el concert econòmic, perquè d'aquesta manera administrarem els nostres recursos, eh?, els diners que provenen dels nostres impostos, i no s'haurà d'escanyar més els funcionaris públics.

Per tant, per seriositat, jo l'animaria a aquestes dues reflexions.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Gracias presidenta. *Consellera*, diputadas, diputados, desde Ciudadans daremos apoyo a la moción presentada por el Partit Socialista de Catalunya ya que nos parece que las medidas previstas en el Pla d'ocupació per a la racionalització, etcétera, de la Generalitat suponen un nuevo recorre de los derechos de los trabajadores públicos de Cataluña.

Nos parece, en particular, muy acertado el punto 1 de la moción, que prioriza la importancia de suspender el plan hasta tener un documento diagnóstico sobre las disponibilidades y necesidades de personal en una triple vertiente –el número de efectivos, los requisitos profesionales y los perfiles profesionales–, y que está pendiente de elaboración por la Secretaría General de la Función Pública. Este documento puede servir de base, y es fundamental, para analizar las verdaderas reformas y mejoras necesarias de la función pública catalana.

En este sentido, nos unimos a esta petición de la moción de invitar al Govern a no poner en marcha la primera fase del mencionado plan, que está en vigor desde el 1 de abril, y que prevé la aplicación de determinadas medidas con carácter inmediato, como lo es la reducción del 15 por ciento de la jornada y de los puestos de trabajos ocupados por personal interino del ámbito de la mesa sectorial de negociación del personal administrativo y técnico.

Igualmente nos parecen acertadas y transaccionadas las medidas propuestas de retomar las negociaciones con agentes sociales, rectificar las medidas coyunturales de contención del gasto, así como cambiar el recorte lineal por la progresividad y garantizar de alguna manera intentar recuperar el nivel adquisitivo.

Y por último, presidenta..., y ya acabo, que se me está agotando el tiempo, pero no quiero dejar de aprovechar el tener la palabra para hablar de los servidores públicos para reconocer el trabajo efectuado por los funcionarios, que ayer fueron, desde nuestro punto de vista, insultados por el señor De los Ríos, de Esquerra Republicana de Catalunya, al ser nombrados o tildados como «casta funcional».

Por todo ello, nosotros, en cualquier caso, queremos hacer un reconocimiento a estas personas, que son servidores públicos y que trabajan por Cataluña.

Gracias.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Mercè Civit.

Mercè Civit Illa

Gràcies, senyora presidenta. Senyora vicepresidenta, diputades i diputats, el nostre grup parlamentari donarà suport a aquesta moció, perquè creiem que és necessari recuperar el diàleg i el consens en l'àmbit dels treballadors públics de la Generalitat.

Bé, pel que fa referent al primer punt nosaltres també creiem que és necessari que el Govern suspengui l'aplicació del Pla d'ocupació fins a disposar d'un diagnòstic de la situació de cada departament. I pensem això per dues raons.

La primera, perquè s'està aplicant aquest Pla d'ocupació, que és la reducció del 15 per cent de la jornada laboral i del salari del personal interí, de forma automàtica, per a tothom igual, sense tenir en compte les repercussions que això té per als empleats públics però també per als serveis que estan prestant. I així ho vam poder veure en l'àmbit dels treballadors de les presons. O també ho podem veure en l'àmbit dels orientadors laborals. En aquests moments de creixement de l'atur en les oficines de treball de la Generalitat als orientadors laborals se'ls ha rebaixat el 15 per cent de la seva jornada i, a més a més, del seu salari, quan és una subvenció que cobren de l'Estat. Per tant, diem, a on va a parar aquest 15 per cent?, a on va a parar?

I en segon lloc, per què? Doncs, mirin, diputades i diputats, tots aquests grups parlamentaris el dia 2 de juny en aquest Ple van donar suport a una moció i van aprovar una moció que el nostre grup va presentar, jo mateixa vaig presentar. I què dèiem?, què vàrem aprovar? «Elaborar i presentar a partir dels treballs que s'estan fent» –això vol dir que ja s'estaven fent uns treballs–, «en el termini de cinc mesos» –o sigui, abans de finalitzar el 2011–, «un projecte motivat a partir de la descripció i l'anàlisi dels recursos, les estructures administratives i les com-

petències de l'Administració de la Generalitat i dels ens que en depenen el qual ha de proposar la racionalització orgànica i funcional, ha d'establir les mesures d'actuació, sense minvar la prestació dels serveis.»

Ara, deu mesos després, en el Pla d'ocupació es diu: «Hem de fer un estudi.» I es diu: «És que hem de tirar-ho endavant, perquè és que amb tres mesos no en tenim prou.» Bé, evidentment, si amb deu mesos no ho han pogut fer, jo entenc que en tres mesos no es pugui fer. Però realment creiem que això ja s'hauria d'haver fet. I, a més a més, també varem dir que això es faria negociat amb els sindicats, i, pel que estem veient, no s'ha fet.

Nosaltres amb el segon punt també hi estem completament d'acord. Nosaltres creiem que el Govern ha de tornar a restablir el diàleg amb els sindicats. Som co-neixedors que els sindicats de l'àmbit de la funció pública també han fet propostes per a la reducció de la despesa en l'àmbit del personal i que aquestes no han estat objecte de negociació.

I, a més a més, també voldria dir en aquest sentit que m'agradaria recordar que els funcionaris han estat el col·lectiu de treballadors que durant la nostra història de la democràcia han tingut més retallades les seves capacitats de negociació; no tenien dret a la plena negociació col·lectiva fins a l'abril del 2007 en què s'aprova l'Estatuto básico de l'empleat públic, que se'ls reconeix aquest ple dret. I ara, cinc anys després, el Govern de la Generalitat els el torna a arrabassar. Creiem que han tingut una història democràtica massa curta, en aquest país. I, per tant, nosaltres diem això perquè s'ha de tornar a restablir aquest.

També compartim la recuperació progressiva del poder adquisitiu dels empleats i empleades públiques. Així nosaltres varem fer esmenes als pressupostos de la Generalitat, que gràcies a l'acord de Partit Popular i Convergència no van tirar endavant. I ara espero que la votació sigui diferent.

I, finalment, un altre punt, que diu: la reforma de l'Administració pública. Tothom s'ha referit que era necessari. En el debat, ahir, en una llei, també ho varem fer. I en aquest sentit vull recordar que en la dita moció del juny del 2011 dèiem –i ho varem aprovar també tots els grups parlamentaris– que durant el 2011 es començarien a fer els treballs i a fer totes les accions per establir un model, una llei de funció pública a Catalunya, amb la participació i el consens de tots els grups parlamentaris i al mateix temps amb els agents socials.

En aquesta moció es diu que hem de tornar a començar, i donem de termini el 31 de març del 2013. Bé, hi estem d'acord, però a nosaltres el que ens preocupa és allò de dia que passa any que empeny, que dintre de set o vuit mesos un altre grup parlamentari digui: «Hem de fer la Llei de la funció pública», i, clar, com ja estarem més endavant, doncs, en comptes del 2013 seria el 2014, i que s'acabi la legislatura i no es faci.

Miri, es parlava de seriositat. Per nosaltres la seriositat més important és que el Govern compleixi les mocions que aquest Parlament aprova. Això sí que és la seriositat. I ens agradaria que aquesta moció, tot el que

s'aprovi d'aquesta moció, el Govern de la Generalitat ho tiri endavant.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la il·lustre senyora Laia Bonet.

Laia Bonet Rull

Gràcies, presidenta. Només un petit detall. Vostès parlaran d'increment de funció pública, però això vol dir senzillament que obliden dos petits detalls –dos petits detalls–: u, vam acabar amb l'opacitat de la funció pública, hi havia un bon gruix de personal que vostès l'havien mantingut durant trenta anys opac a l'Administració pública i ara és visible, per això creixen els números, perquè tot és visible; dos, el país va créixer de 6 a 7 milions i mig durant els set anys que vam governar, i això vol dir mestres, metges i mossos. O vostès pensen que es fa el mateix en un país de 6 milions que de 7 milions i mig?

Però, bé, parlant de les esmenes, que en algunes de les intervencions ja es despenia en quin sentit s'havien intentat negociar i transaccionar, doncs..., i quedaria i el que proposaríem a la cambra a efectes de votació seria el següent.

Al primer apartat, al primer punt, al punt número 1, quedaria incorporat en forma de transacció el missatge que ens donava el Grup del PP sobre la necessitat de prioritzar l'elaboració del document de diagnòsi. Per tant, quedaria com un segon apartat dins del primer punt «la necessitat de prioritzar en aquest objectiu l'elaboració del document de diagnòsi, concloent-lo com a màxim el 31 de juliol de 2012».

El segon apartat, el punt número 2 quedaria redactat, també gràcies a una transacció acceptada pel Grup del PP, en el sentit de «recuperar el diàleg i la concertació en el marc de la mesa general de la funció pública».

El punt número 3, amb transacció amb l'esmena número 3 del PP, quedaria redactat des de l'inici com «avaluar i rectificar les mesures conjunturals de contenció de la despesa, per tal de substituir...» –i crec que tots els grups tenen la redacció–, «substituir linealitat per progressivitat, allà on correspongui.»

El punt número 4 quedaria igual.

Al punt número 5 afegiríem, en forma de transacció amb l'esmena número 4 del PP, que també els experts formin part del debat sobre les mesures estructurals de la funció pública, i hi incorporaríem, com a transacció amb l'esmena número 2 d'Esquerra Republicana, la necessitat d'establir els mecanismes per tal que, des de l'inici de la recuperació econòmica, el personal funcionari estatutari en general i específicament el personal directament afectat pel Pla d'ocupació recuperi progressivament el poder adquisitiu que haurà perdut amb les mesures d'estalvi adoptades pel Govern de la Generalitat durant l'exercici 2012.

Demanam, si us plau, un exercici de responsabilitat a tota la cambra, i que avui puguem donar un missatge que som conscients que estem en una situació de crisi en què s'han de prendre mesures dures i difícils per al país, però que entenem que aquesta situació de crisi no permet fer les coses de qualsevol manera.

Gràcies.

(Pausa. Jordi Turull i Negre i Violant Mascaró i López demanen per parlar.)

La presidenta

Senyor Turull.

Jordi Turull i Negre

Sí, presidenta. Nosaltres demanàriem, si el Grup Parlamentari Socialista ho autoritza, de votar de manera separada el primer paràgraf del punt 1.

La presidenta

Entenc, pel document que tinc aquí, que el primer punt correspon al primer punt de la moció i el segon punt és una esmena amb el Partit Popular, no? I, per tant, són dos punts, entenc jo, que es poden votar per separat.

Laia Bonet Rull

Presidenta? *(La presidenta dóna la paraula a Laia Bonet Rull.)* Ens ho havia demanat així el Grup del Partit Popular de Catalunya, i, per tant, efectivament, permetem que es puguin votar separatament els dos paràgrafs del primer punt de la moció.

Gràcies.

La presidenta

D'acord. Senyora Violant Mascaró...

Violant Mascaró i López

Sí, gràcies; per al·lusions a un membre del meu grup parlamentari de la senyora Rivera, de Ciudadanos. Jo era aquí en el moment que aquest diputat defensava la Proposició de llei de racionalització de l'Administració i en especial de les agències, el vot contrari, i va dir literalment que l'estructura ministerial de l'Estat espanyol estava sobredimensionada i que hi havia «funcionaris ociosos». I això és així, i es va dir d'aquesta manera. I li demano si us plau que escolti el vídeo. I, en tot cas, demanarem una rectificació, perquè el que va dir el diputat va ser que hi havia duplicitat d'administracions, que justament era el que estàvem defensant nosaltres; no va dir en cap moment aquestes dues paraules, perquè, si no, ens n'hauríem adonat, sobretot per la feina que estem fent de cara a la defensa dels treballadors públics de Catalunya –«funcionaris ociosos als ministeris espanyols».

(Alfons López i Tena demana per parlar.)

La presidenta

Senyor López Tena?

Alfons López i Tena

Gràcies, honorable senyora. Demanam la votació separada de les dues últimes línies del punt tercer, altressí del punt tercer, si consideren que es pot fer, o no; o bé les dues últimes línies, és a dir, a partir del moment que diu «per tal de substituir allà on correspongui». En el cas que no s'accepti, del punt tercer com a tal.

La presidenta

Ja..., no és possible; ja ho ha vist. Per tant, votarem, del primer punt, per separat, la primera part i la segona part, i la resta de la moció. *(Veus de fons.)* I la tercera, també. Molt bé.

Votarem, en primer lloc, el primer punt, primer apartat; després, el segon apartat; després, el punt 3, i, després, la resta de la moció. D'acord? *(Pausa.)*

Doncs, comencem amb la votació del primer apartat del primer punt.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 49 vots a favor, 61 en contra i 15 abstencions.

Votem ara l'apartat 2 del primer punt.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 125 vots a favor.

Votem ara el punt 3 –el punt 3.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 123 vots a favor i 2 abstencions.

I votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 125 vots a favor.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política general d'equitat en el sistema educatiu (tram. 302-00133/09)

Passem ara al punt divuitè de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política general d'equitat en el sistema educatiu, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula l'il·lustre senyor Daniel Font.

(Pausa llarga.)

Ja pot començar.

Daniel Font i Cardona

Gràcies, senyora presidenta. *(Remor de veus.)* Senyores i senyors diputats, la moció que presentem en aquest...

La presidenta

Senyores diputades... Perdó, perdó, senyor diputat. Senyores diputades, senyors diputats... *(Pausa.)* Ja.

Daniel Font i Cardona

Gràcies. La moció que presentem en aquest moment es correspon amb la interpellació que vàrem tractar en el darrer plenari sobre equitat educativa, amb motiu de la denegació de la iniciativa legislativa popular sobre la sisena hora de l'horari escolar de l'educació primària, promoguda per les associacions de pares i mares d'alumnes, el que coneixem com les AMPA, és a dir, per l'associacionisme dels pares i mares dels alumnes de l'educació primària.

Aquesta iniciativa legislativa popular es basava en la voluntat compartida d'estimular la iniciativa política de la ciutadania. El format legal de les ILP, com tothom sap, respon a aquesta voluntat, que hi hagi un procediment accessible de fer propostes legislatives directament a la cambra, des de la ciutadania a la cambra directament. Doncs, bé, la ILP estava en procés de tramitació legal en aquest mateix Parlament, després dels actes oficials que corresponen a aquesta tramitació, per la determinació de fedataris feta aquí mateix, a la seu del Parlament, i després de molt avançat –de molt avançat– el procediment de recollida de suports i de signatures formals a través d'aquests fedataris.

Els pares i mares i promotors comptaven, en el moment de la denegació, amb més –amb més– de trenta mil signatures formals. De per si tothom sap les dificultats que comporta la implicació de les persones concretes en les responsabilitats col·lectives. I, amb motiu de la moció, de la presentació d'aquesta moció, hem de denunciar i reiterar que denunciem que la iniciativa del Govern aquest cop ha anat destinada més aviat a limitar aquestes iniciatives col·lectives.

La moció que proposem es correspon amb la filosofia i el contingut de la iniciativa legislativa popular denegada. Volem fer notar, també, senyors i senyores diputats, que la filosofia i contingut de la ILP no suposava ni suposa ara cap amenaça en cap sentit, ni perjudicava que la posició final de la cambra..., ni implicava cap canvi de procediment, en el sentit que les ILP, com totes les lleis, són tractades pel Parlament segons els procediments habituals, i que la posició de la cambra final, com és lògic, quedava remesa al debat entre els grups.

Dèiem el darrer dia que la iniciativa legislativa popular sobre la sisena hora plantejava un principi de fons, que és el l'equitat educativa, que és el fil de la proposta de moció que presentem.

La idea continguda en els textos legals vigents és que, en aplicació del dret universal gratuït i obligatori de l'educació, la ciutadania té també el dret a l'educació equitativa; és a dir, té el dret a una oferta educativa de qualitat igual i semblant els uns amb els altres, sense que es pugui fer diferències ni ofertes diferenciades per qualsevol tipus de raó.

Aquest és el principi de fons que intentava fer veure la ILP denegada, i també la interpellació que vàrem tractar el darrer dia, i també la moció que presentem avui.

Es tractava i es tracta de contribuir a aquest principi general de fons, l'equitat educativa. S'hi contribuïa i s'hi contribueix proposant una mesura, que era i és deixar sense efecte les mesures del Govern que han provocat de nou una situació d'iniquitat per l'existència de nou de situacions diferenciades en l'horari escolar.

Entenien els promotors i entenem nosaltres ara que la restauració de la sisena hora de l'horari escolar era una exigència viable i desitjable en el sentit que permetia recuperar l'equiparació d'ofertes i que contribuïa també a l'enfortiment de l'educació i molt particularment de l'educació primària.

Finalment, cal tenir en compte, a més, que la sisena de l'escola pública ja existia en el moment de prendre possessió l'actual Govern, que el Govern anterior ja l'havia aplicat a la totalitat del sistema educatiu en 1.668 escoles, 1.668 centres escolars, i que la situació precedent havia acabat amb la discriminació més visible dels horaris escolars o havia iniciat l'acabament de la discriminació més visible dels horaris escolars.

Voldria dir, per últim, que la situació promoguda pel Govern, en el sentit d'institucionalitzar aquesta discriminació, té elements de xoc legal en àmbits legals relacionats amb els drets fonamentals, que aniran tornant una i altra vegada mentre es mantingui aquesta discriminació.

Finalment, senyors i senyores diputats, és fer-nos resó de totes aquestes reflexions i considerar també que l'horari escolar és un tot i que els horaris escolars han d'estar al servei dels projectes educatius i fer-los viables.

És per tot que hem presentat el text de la moció, pensant a defensar un criteri general que fos viable per tots els punts de vista que hi ha en matèria d'horaris escolars, però que defensem com a única o com a frontispici de la seva opinió l'equitat i la igualtat d'oferta en el sistema educatiu, sigui quina sigui la titularitat de les escoles.

El text diu: «Insta el Govern de la Generalitat a assegurar l'equitat en l'educació, implantant una oferta horària homogènia i equivalent a totes les escoles públiques i les escoles privades sostingudes amb fons públics de Catalunya, a partir del curs 2012-2013, de manera que tot l'alumnat d'educació primària gaudeixi de les mateixes oportunitats.»

Aquest és el text que sotmetem a la seva consideració.

Gràcies, senyora presidenta, senyors i senyores diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. Ha presentat esmenes el Subgrup Parlamentari de Solidaritat, i en el seu nom té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Antoni Strubell.

Antoni Strubell i Trueta

Als de Solidaritat ens ha arribat a l'ànima la senzillesa i alhora l'oportunitat d'aquesta moció, a la qual dona-

rem suport. I hi hem presentat una petita esmena, en el sentit d'evitar el que es podria interpretar com una possible intromissió en l'autonomia dels centres per fixar horaris.

Sí que voldríem, simplement, fer tres breus reflexions, entorn d'una moció tan curta.

Solidaritat Catalana hem defensat que la implantació o la supressió de la sisena hora a l'escola pública no és realment una mesura real d'equiparació amb l'escola privada. Potser en aquest temps de tisorades forassenyades, on tot s'hi val, sí que representaria una certa millora, almenys per a l'equiparació amb els horaris laborals de les famílies, però la real equiparació d'escola pública i privada la veiem més a apostar seriosament per la primera, la qual cosa no han fet adequadament ni els governs d'esquerres ni de dretes anteriors.

Segona petita reflexió. Si bé en les dues legislatures tripartides en molts aspectes l'escola pública va millorar, la inversió feta en educació no fou mai la suficient, amb mesures moltes vegades arbitràries i poc ponderades.

Tercer punt. L'educació pública sempre ha estat un servei assistencial; si bé les esquerres hi han aportat millores, algunes de les mesures més importants van descurar les prioritats: més oferta de places, més cursos de formació professional i batxillerats, acabar amb els barracons, assegurar pervivències de nous centres, etcètera.

Una de les mesures més barbàriques que implica la retallada en educació del ministre Wert comporta augmentar el nombre d'alumnes a les classes. A l'escola pública, barrejats amb la resta d'alumnat, a cada curs hi haurà un nombre més gran de nens amb risc d'exclusió social, pensem. La consellera Rigau afirmava, divendres passat, que dos elements cabdals per assolir l'èxit escolar són el professorat i la direcció. Doncs, la realitat és que al professorat no se'l deixa treballar prou bé.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. Per fixar posició, ara té la paraula, en primer terme, el Subgrup Parlamentari Ciutadans, i en el seu nom el diputat Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, diputats i diputades, nosaltres..., la veritat és que pujar a aquesta tribuna per defensar el que ja s'ha votat, el que ja s'ha aprovat i el que s'ha incomplert per aquest Parlament i sobretot per aquest Govern, doncs, té, la veritat, poca garantia d'èxit, no? Ja li avanço al Grup Socialista que el que avui estem parlant aquí s'ha votat, s'ha aprovat i s'ha incomplert per part del Govern.

Quins mecanismes tenen els ciutadans davant de l'incompliment que la sisena hora s'apliqui per a tothom igual allà on hi hagi diner públic, servei públic? Doncs, cap garantia. Quin havien trobat els pares i mares de Catalunya per fer complir això? Doncs, una iniciativa legislativa popular. Què vol dir? Que com que el

legislatiu, i, en aquest cas, el Govern i la majoria que hi donen suport no volen garantir aquesta sisena hora, s'han buscat la vida i volen recollir signatures. Què s'han trobat? El no. És a dir, en aquest Parlament resulta que es poden pagar indemnitzacions milionàries per tancar places de toros, però no es pot instal·lar en el servei públic d'educació una sisena hora pública de qualitat per a tots els ciutadans de Catalunya, perquè costa 140 milions, segons la conselleria.

Escolti'm, com bé diu el representant dels pares, resulta que això «no és per a aquest any, és per a l'any que ve». Per tant, no hi ha cap excusa; és absolutament il·legal denegar aquest dret de la gent, de la ciutadania, a portar un procés legislatiu en aquest Parlament.

Per tant, tot el nostre suport a la iniciativa que vindrà –i espero que, tard o d'hora, arribi en aquest Parlament–, i tot el nostre suport al fet que no tinguem ciutadans de primera i de segona, al fet que no hi hagi ciutadans que per anar a una escola concertada tinguin sis hores cada dia de classe i uns altres en tinguin cinc. L'únic que posa de manifest aquesta resposta a la ILP és el que ja sabem: la senyora Rigau ens havia venut la moto que no tenia res a veure les retallades amb el fet de treure una hora, i ara ens diuen que d'aquesta hora la quantia és de 140 milions cada any. Per tant, vostès han retallat una hora als ciutadans de segona: als ciutadans que no poden anar a una escola concertada i que no tenen més remei que anar a una escola pública.

Nosaltres no volem dues Catalunyaes ni dues vies, ni dues velocitats, volem un servei públic d'educació servit, ja sigui per escola concertada o pública, però universal, gratuït i per a tots igual. Només així tindrem igualtat d'oportunitats. Tornar al passat, tornar a les dues vies no porta enlloc, i vostès l'únic que estan propiciant amb aquesta solució de treure hores lectives a una part de la ciutadania és una Catalunya de ciutadans de primera i de segona.

Tampoc volem... –i aprofito per dir-ho en aquesta moció que hi estem absolutament a favor–, tampoc volem que els pares que vagin a la concertada hagin de pagar *de facto* un preu, un peatge, eh?, per accedir a aquestes escoles concertades. Dotin suficientment els concerts amb aquestes escoles perquè siguin serveis públics i universals, i no la trampa que ja coneixem tots de les fundacions, dels complements i de pagar, en definitiva, dues vegades per al mateix. Si és escola concertada és escola de servei públic, amb garanties públiques, i, per tant, no hi ha dret al fet que hagin de pagar, també, un complement en aquest sentit.

Per tant, nosaltres hi votarem a favor, perquè ja ho hem votat, perquè ja ho hem proposat en l'últim ple, de retallades, i es va votar en contra, i perquè, sobretot, volem que arribi també aquesta igualtat d'oportunitats. Si estem malament, estem malament tots, però no només els de l'escola pública, sinó tots, i, per tant, si plantegen retallades, que no vagin adreçades a aquells que tenen més dificultats i precisament aquelles escoles que també més pateixen aquesta crisi, i moltes d'aquestes ciutats i barris que més les pateixen.

Gràcies, senyora presidenta, senyors diputats i diputades.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. També per fixar posició, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té ara la paraula l'honorable diputada senyora Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Gràcies, president. Al darrer Ple el Partit dels Socialistes va plantejar una interpellació sobre polítiques d'equitat en el sistema educatiu que s'ha acabat concretant en una moció per a la restitució de la sisena hora universal a les escoles públiques el curs vinent.

Esquerra vam plantejar ja, mentre es debatia la LEC aquí, al Parlament, la sisena hora en l'horari escolar, que això s'inclogués en la Llei d'educació de Catalunya, però ens vam quedar sols. Això potser hauria donat més força a les reivindicacions que els grups parlamentaris i també la FAPAC estan fent i que continuaran fent, però no va poder ser.

El que sí que queda clar és que és una qüestió d'equitat i d'igualtat d'oportunitats, no només de persones, famílies, alumnes, sinó també de l'escola pública respecte de la concertada. Una qüestió d'equitat i d'igualtat d'oportunitats de l'escola pública respecte de la concertada, que treballa amb sis hores escolars, amb continguts curriculars, i la pública, que està treballant amb cinc hores, amb algunes excepcions que nosaltres ja vam dir que no acabàvem d'entendre.

Esquerra hem demanat i hem presentat mocions, hem presentat resolucions, perquè reprogramés el calendari previst al Pacte nacional per a l'educació per al pagament de la sisena hora a la concertada, que és l'altra cara de la moneda de la demanda de la sisena hora a l'escola pública. Perquè això també implica, com implicava en el Pacte nacional per a l'educació el pagament d'aquesta sisena hora que ara assumeixen les famílies de la concertada, de les seves butxaques, al voltant d'uns sis-cents euros anuals per aquesta sisena hora.

Per què vam demanar que es reprogramés el calendari? Doncs perquè les raons que adduïa la consellera, en un principi –després les va variar–, eren de raó de causa econòmica, no hi havia recursos per poder pagar aquesta sisena hora a la concertada. Després van venir les raons suportades amb informes fets en molt poc temps de la poca influència de la sisena hora en la millora dels resultats escolars; cosa que nosaltres neguem, i neguem la major, perquè és evident que hi ha hagut millora i que no s'ha fet un estudi prou aprofundit de tot el temps, dels alumnes que van començar la sisena hora i que ara acabarien..., el curs vinent acabarien la primària. El cas és que això tampoc no es va acceptar.

I el cas és que, sigui per formalitats del reglament –que quan convé s'hi aferren i quan no reinterpreten de manera creativa, com ara el cas, que nosaltres titllem d'escandalós, del control de compliment de la Resolució sobre l'Escola Els Pins de Moja–, sigui al·legant raons econòmiques, aprofitant la crisi, com deia, el que queda clar és que apliquen el que tenien clar que

volien aplicar, amb crisi o sense, que és treure la sisena hora a l'escola pública, amb els arguments que vulguin. Però això ho tenien claríssim i així ho apliquen. I ara li ha tocat el torna a la ILP de la FAPAC, interpretant el text de la ILP i el termini en què representa que tindria efecte, com si desconeguessin quins són tots els tràmits parlamentaris, la durada d'aquests tràmits i que això de cap de les maneres no podria impactar sobre el curs 2012-2013, que és l'argument que el Departament d'Educació, d'Ensenyament, va donar a la Mesa del Parlament perquè s'aturés en sec, quan ja es duïen trenta mil signatures, la ILP.

Jo entenc, no només l'estat d'ànim, sinó la mala baba que se't queda quan impulsa una ILP i quan estàs a mig fer amb la despesa que ja has fet i et diuen que això no tira endavant. Han deixat la FAPAC sense veu, el grup promotor sense veu, però no quedaran muts.

Nosaltres potser hauríem redactat la moció d'una altra manera, però, per tot això exposat, hi votarem afirmativament. Creiem que no cal afegir-hi gran cosa més, que no cal afegir-hi res més, és prou evident i n'hem parlat massa vegades ja en aquest Parlament. Esperem que algun dia acceptin poder repensar aquesta decisió, ni que sigui reprogramant calendaris, tal com fixa la LEC, també, d'increment de les despeses de la inversió en ensenyament, que s'hauran de complir sí o sí perquè és llei, sigui com sigui que es restableixi aquesta equitat i aquesta igualtat d'oportunitats que durant un temps va tenir l'escola pública respecte de la concertada i que és de llei, tot i que no estigui a la LEC, que es pugui aconseguir.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable diputada. També per fixar posicions, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té ara la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Camats.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Per posicionar el nostre grup parlamentari a favor d'aquesta moció, una vegada més, valdria la pena dir-ho, una vegada més en el ple, com vàrem fer també en una moció anterior que defensava de nou la reinstauració de la sisena hora o recuperar la sisena hora en el sistema públic educatiu, en l'escola pública. Ho hem fet en el Ple del Parlament. Ho hem fet en comissió. Ho hem fet a través de presentar esmenes en els pressupostos i en la Llei de mesures, a través de presentar propostes de resolució en el debat anterior i en el debat de política general. Ho hem fet per totes les mesures polítiques possibles, en el Parlament, en el ple, en la comissió, i al carrer.

A diferència del que deia la consellera l'altre dia, nosaltres creiem que al carrer també es fa política, i per això també anem a les manifestacions, com la que vàrem anar el dissabte passat, al costat de milers de membres de la comunitat educativa, del MUCE, recuperat a la ciutat de Barcelona i a altres llocs del nostre país, al costat de pares, mares, mestres, professorat,

ensenyants, alumnes de tota mena. Per tant, clarament fent política al Parlament però també des del carrer.

I, una vegada més, defensant aquesta sisena hora, que, com ara es deia i com hem insistit nosaltres moltíssimes vegades, és clarament la seva eliminació una mesura política —és una mesura política. Era una mesura de concloent resultat d'un pacte nacional per l'educació; un pacte nacional que intentava equiparar que aquelles escoles sostingudes amb fons públics tinguessin una oferta similar. Avui tenim escoles que reben diners públics que ofereixen cinc hores i altres que n'ofereixen sis. Tenim escoles públiques que ofereixen sis hores gratuïtes i altres que només n'ofereixen cinc. Tenim escoles sostingudes amb diner públic que ofereixen oferta educativa de tres a setze anys, les escoles concertades, i altres només de tres a dotze, perquè no se les deixa oferir de tres a setze anys, perquè el Govern no vol fer instituts escola, i, per tant, aquesta és també una mesura més, política, per diferenciar l'oferta pública de l'oferta concertada sostinguda amb diner públic. És un element més de diferència, com ho són també cada una de les decisions que ha anat prenent aquest Govern.

Com és també una mesura política, abans es recordava, el tancament de segons quines escoles. L'altre dia coneixíem les dades de preinscripció de la ciutat de Tarragona, zona d'influència de l'Escola Olga Xirinacs. Falten vint-i-set places, sobre vint-i-set alumnes que no tenen plaça. Decisió del departament? Tancar l'Escola Olga Xirinacs, que té vint-i-cinc places de P3, és o no és una decisió política? Què hem de creure, si falten vint-i-set places a Tarragona i el departament vol tancar una escola que diu que és una escola de rojos? Què ens hem de creure, doncs?

(Remor de veus.)

Per tant..., sí, mesures polítiques. I sí, mesures polítiques és diferenciar l'escola pública de l'escola concertada. I sí, mesures polítiques és castigar aquells que tenen aquesta iniciativa, com, per exemple, la FAPAC, s'ha dit abans, una associació que reuneix més de dos mil centres catalans, més de dues mil escoles; que reuneix i representa més de dos mil centres; que ha aconseguit recollir més de trenta mil signatures ja, i que com a càstig ha vist que aquesta iniciativa no només no pugui arribar al Parlament —se li ha denegat el dret a ser vista en el Parlament—, sinó que, a més a més, com a premi per aquesta iniciativa, el suport que el Govern li ha donat durant aquest any és subvenció zero. Per tant, com no hem de creure que hi ha una mesura política, una intencionalitat política i un càstig al darrere d'aquestes mesures?

Però és més, ni tan sols els arguments econòmics s'aguanten ja: primer ens van dir que era una mesura que es mantindria només a les escoles que més ho necessiten, la sisena hora, i van estigmatitzar, per tant, un tipus de centre. Després hem vist que l'han mantinguda també a les escoles que tenen els millors resultats educatius, que és l'escola rural. Allà hi ha sisena hora, perquè allà no hi ha competència d'un altre tipus d'oferta. I ara veiem, a més a més, que amb la nova mesura del ministre Wert, que suposarà per a l'any vinent que els 43.000 mestres catalans de l'escola pública hauran de

fer una hora més, amb aquestes 43.000 hores més que els mestres hauran de fer el curs vinent, a vostès la sisena hora els surt gratuïta, però la decisió és continuar mantenint les escoles públiques sense sisena hora.

Com no hem d'explicar i com no hem d'entendre que és una mesura política i que, per tant, és amb tota la intencionalitat política que es prenen aquest tipus de mesures per deixar l'oferta pública en detriment i en menor oferta i atractiu que la resta d'escoles?

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputada. Per un error de la presidència, hem obviat la intervenció del senyor Joan Laporta; en tot cas, en aquests moments li donaríem la paraula perquè també fixi posició en aquest punt.

Joan Laporta i Estruch

Bé. Gràcies, honorable vicepresident. Honorable vicepresidenta, il·lustres diputats i diputades, bé, pensem que els primers indicis del risc de fracàs escolar acostumen a donar-se en l'educació primària, però la identificació real del problema per part del professorat es dona més endavant; és a dir, es dona en la transició a l'ESO. Per millorar la detecció precoç d'aquests riscos i actuar quan encara s'hi és a temps, entenem que s'ha de fomentar el que és la personalització de l'ensenyament, s'ha de flexibilitzar els currículums i el funcionament dels centres de primària i establir, doncs, un bon sistema de traspàs d'informació de primària a secundària.

El Pla nacional d'educació estableix l'equivalència de tots els centres de servei públic educatiu amb relació a l'horari, la jornada i el calendari escolar, i estableix específicament una distribució, al meu entendre, més racional dels dies lectius, atesa l'estreta vinculació entre el calendari escolar de l'alumnat i el calendari laboral de les famílies. En aquest sentit, entenc que s'ha de vetllar perquè l'horari lectiu i de temps al migdia de l'alumnat es regeixi per la racionalitat educativa i evitar d'aquesta manera que la jornada escolar tingui una durada excessiva.

En aquest sentit, penso que s'ha d'estar d'acord amb el fet que cal implantar una oferta d'hores lectives homogènia per evitar el risc de segregació entre els alumnes dels centres de titularitat pública i els alumnes dels centres de titularitat privada.

Gràcies, il·lustres diputats i diputades.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. També per fixar posició, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Pedro Chumillas.

Pedro Chumillas Zurilla

Gràcies, senyor president. Honorable vicepresidenta, senyors diputats i diputades, aquesta moció parla

de l'oferta horària, demana una oferta horària homogènia i equivalent de manera que tot l'alumnat d'educació primària gaudeixi de les mateixes oportunitats. Són les paraules de la moció. Mateixes oportunitats de què? De quines mateixes oportunitats han de gaudir tots els nens i nenes de Catalunya? D'assistir a l'escola? De fer el mateix nombre d'hores? De treure bones notes? D'arribar a la secundària? De quines oportunitats?

Ens agradaria pensar que aquesta deliberada ambigüitat en la redacció té la bona intenció de buscar un gran consens, i alguns així ho han interpretat. Però l'actitud del seu partit, senyor Font, aquesta legislatura ens diu que l'únic consens que busquen és el d'enfrontar l'esquerra i la dreta, l'escola pública i l'escola concertada i privada.

Llavors, aquesta oferta horària homogènia i equivalent, per a què serà? Per a què la volen? Per mantenir un sistema educatiu fracassat? Avui en dia tots els nens i nenes de Catalunya tenen les mateixes oportunitats en una cosa: a fracassar, a l'escola, a la universitat, a l'hora de buscar feina.

El Partit Popular de Catalunya no vol una tercera generació, i ja en van dos, de catalans que surten de l'escola sense saber escriure ni en català ni en castellà; tampoc vol un sistema que ha tallat d'arrel la capacitat d'esforçar-se als nostres joves; un sistema que ha tret de la realitat de la vida, de la dura vida, la realitat dura de la vida, els escolars catalans; un sistema educatiu, en definitiva, que els ha tret la llibertat de pensar per si mateixos. Encara més, els ha tret la llibertat de treballar per si mateixos. Tot se'ls ha de donar fet, no saben aconseguir re per si mateixos. Això no és un sistema educatiu; això és un sistema deseducatiu. Igualtat d'oportunitats per fracassar, per queixar-se, per protestar... Això no ho volem, no volem aquest tipus d'igualtat.

Volem, sí, igualtat d'oportunitats per formar-se com a ciutadans i com a persones lliures, responsables. Volem que acabin l'ensenyament obligatori amb la maduresa necessària per escollir el seu futur per si mateixos; volem que acabin l'ensenyament obligatori plenament conscients que no viuen aïllats, que formen part d'una societat, i això vol dir que hauran de desterrar de les seves vides postures insofribles com l'individualisme i el relativisme.

Què pensa ara la gent del seu partit, i segurament d'altres partits, en aquest moment del que jo dic? Doncs no fa falta ser endeví, però ho diré: pensen que tot el que dic és per defensar l'escola concertada i la privada. Doncs, s'equivoquen –s'equivoquen. No s'autoenganyin. Parlo de tots els nens i nenes de Catalunya. L'efecte devastador de les pedagogies estructuralistes i psicologistes que han dominat les lleis d'educació els darrers decennis, a Espanya i a Catalunya, ha afectat tothom, els que han anat a tot tipus d'escoles; privades, públiques, concertades, de tot tipus. Qui s'ha salvat del desastre no ho ha fet perquè els seus pares tinguessin més diners que els altres, sinó perquè han tingut la sort de trobar-se professors, que n'hi ha hagut i n'hi ha, que els han fet fer un esforç suplementari espectacular, perquè, és clar, primer havien de complir el que deia la llei.

Tots els grups d'esquerra, tots, volen, vostès, millorar l'educació més que ningú. Això ho declaren obertament. I tenen a més la clau per fer-ho, la mateixa que han fet servir quan governaven: més diners, més escoles, més mitjans materials, més pressupost. I ara que no hi ha pressupost segueixen dient el mateix: més diners. Bé, jo ja vaig dir en aquesta seu una vegada *non multa sed multum*, que vol dir que no s'han de fer més coses, sinó que s'han de fer millor.

Hem de deixar de pensar en termes partidistes. Jo els demano que pensin en clau de país. L'estat del benestar sorgeix quan es desenvolupa l'estat del ben fer, de fer les coses ben fetes i de fer les coses bé al benestar. Però no és un dret, no és un dret que haguem adquirit. Ens ho guanyem si ens ho guanyem.

Cap a on va un ensenyament que porta a tenir dos universitaris per cada alumne d'FP superior? A Alemanya la proporció és exactament la mateixa. Cap a on va un ensenyament on la gent no sap escriure ni entén el que llegeix? Cap a on va un ensenyament conduït per una ètica individualista i relativista? Aquestes són les coses que ens haurien de preocupar, i això no s'arregla fent sis, set, vuit, quatre, cinc, hores, fent que només hi hagi escola pública, que només hi hagi escola privada... Ho sentim, aquest plantejament de l'escola no el volem, ni per a tots ni per a cap dels nois i noies catalans.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió té la paraula la il·lustre senyora Neus Munté.

Neus Munté i Fernández

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora vicepresidenta, diputades i diputats, estem davant d'una moció que, per dir-ho d'alguna manera, arrossega debats i consideracions que ja han estat abordats diverses vegades i en un curt període de temps, a més a més, que ens parla, o dins hi parlem, de la sisena hora, a la interpellació prèvia es va fer referència a la ILP... Per cert, només un comentari: el nostre respecte pels promotors d'aquesta ILP, per les persones que hi han participat. No és cap amenaça, aquesta iniciativa legislativa popular. No ho era. Però sí que és veritat que implicava unes dificultats organitzatives i un cost econòmic que vostès coneixen perfectament i que en aquests moments no és assumible.

Però anant al text de la moció, la primera conclusió a què arribem és que tenim concepcions molt diferents respecte a conceptes tan importants com són l'equitat o la igualtat d'oportunitats. I això no deixa de ser curiós quan hem impulsat, hem elaborat, hem aprovat i hem desenvolupat parcialment junts, plegats, la Llei d'educació de Catalunya.

Per vostès, una oferta horària homogènia a tots els centres del sistema educatiu és equitat. Per nosaltres, és equitat proporcionar a cada centre, però sobretot a cada alumne, allò que necessita en funció de les seves carac-

terístiques pròpies, en definitiva de les seves necessitats. Per nosaltres això és equitat. Quan es va substituir aquella sisena hora pel suport escolar personalitzat, que és un instrument de reforç i que precisament vol actuar per anivellar aquestes diferències, per nosaltres això és equitat. O la reserva de places per als alumnes amb necessitats educatives especials, per nosaltres és equitat. Per vostè no. És evident quan per exemple a la ciutat de Barcelona, una ciutat amb una complexitat i diversitat de situacions tan grans, no n'havien aplicat mai, d'aquesta reserva de places. Per tant, per nosaltres vincular la igualtat d'oportunitats –que és un concepte que els demano que no s'apropriïn, nosaltres també hi creiem i hi treballem, potser des d'altres òptiques i amb altres instruments– a la mateixa oferta horària és abordar una qüestió extremadament complexa, ens sembla, d'una manera molt parcial.

I de la sisena hora ja n'hem fet moltes –moltes– valoracions. Això sembla una mica el dia de la marmota. Nosaltres sabem que les hores de classe no són determinants, com també coneixem que l'oferta de cinc hores a primària és correcta i, sobretot, és qualitativament i quantitativament homologable a Europa. El problema no són les hores, i això també ho saben.

Però a vegades sembla que oblidin el context on vivim. La substitució de la sisena hora per aquest suport escolar personalitzat a què em referia fa un moment va suposar mobilitzar una important suma d'hores de professorat per poder atendre allò que és prioritari. Crec que això no ho deu discutir ningú. És o no és prioritari i és un deure del Govern atendre els milers d'alumnes que s'incorporen per primer cop al sistema educatiu o que s'incorporen en qualsevol de les etapes del sistema educatiu? Per això –per això–, i aquest és el motiu principal, determinats canvis organitzatius només s'han pogut fer, només han estat possibles, gràcies a la feina, a l'esforç i al sacrifici dels mestres, en aquest cas dels mestres de primària.

Els faig perfectament conegedors del que diu la LOE, del que diu la LODE, lleis precisament aprovades en etapes socialistes; també del que diu la Llei d'educació de Catalunya. Si aquesta sisena hora era tan important políticament des del punt de vista de l'equitat, dels resultats acadèmics, de la conciliació horària, per què no la van incorporar a la LEC com un deure? La diputada d'Esquerra Republicana, la senyora Anna Simó, ho ha dit, que es van quedar sols, no?, però vostès eren majoria. I, en canvi, es van presentar esmenes diverses als articles relatius al calendari o a la jornada escolar. Devien badar, però no van incorporar-ho a la Llei d'educació de Catalunya. Per tant, la sisena hora, amb tot el que pot tenir de bo i amb allò en què no ha reeixit tant, no és un dret, no està contemplada a la Llei d'educació.

I en aquests moments, amb menys recursos, amb el mateix professorat però amb més alumnes, hem de donar sortida a una equació molt i molt complicada. Tenim dificultats des del punt de vista econòmic; les coneixen perfectament, però hi insisteixo: idees clares i un horitzó també de treballar per l'equitat i per la igualtat d'oportunitats. En definitiva, què és l'educació si no un element per aconseguir anivellar les desigual-

tats que es donen, no a l'escola, sinó en els contextos socials en els diferents pobles i viles del nostre país?

Aquesta moció, en definitiva, i ho ha dit abans un altre diputat, sota un enunciat genèric que sembla que vol convidar al més ampli consens possible amaga un brindis al sol i un debat que per nosaltres pot ser molt interessant, però ja està més que tancat.

No ens agradaria que entréssim en discussions sobre si les mesures que es posen sobre la taula des del Ministeri d'Educació poden permetre o no tornar a instaurar la sisena hora. Això no és així, i a més a més avui crec que ha quedat encara més clar que ahir. La mateixa consellera, anunciant el necessari estudi detallat específicament d'aquesta mesura, de la major càrrega lectiva, càrrega horària, del professorat, si envaïx o no competències autonòmiques..., que ha dit que sí, i ahir també va dir que sí. Per tant, no barregem les qüestions i no tornem a situar... (*Veus de fons.*) Senyora diputada, no parlo amb vostè, i crec que vostè no està en l'ús de la paraula. (*Veus de fons.*) No, però vostè no està en l'ús de la paraula i jo sí.

Ja acabo..., per anunciar el nostre vot negatiu en aquesta moció.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre l'esmena, el senyor Daniel Font.

Daniel Font i Cardona

Gràcies, senyora presidenta. Senyors i senyores diputats, amb relació a l'esmena presentada pel Grup de Solidaritat, senyor Strubell, volem agrair-li la seva atenció, la seva reflexió positiva, però dir-li que no la podem acceptar. La raó és que la proposta de moció es refereix a l'horari escolar total i al concepte de còmput total d'hores dedicades a l'educació primària.

Voldria insistir en aquest sentit en el contingut de la LEC, en el sentit que l'horari escolar s'ha de considerar com un tot, que és el que ha de manar el projecte educatiu de cada escola, i és bo que cada centre escolar tingui autonomia i capacitat per ajustar els currículums generals a l'especificitat del seu projecte. L'estructura d'hores lectives ha de respondre a aquesta autonomia dels centres escolars, l'estructuració interna, no?, i a aquesta capacitat d'aplicació particularitzada que permet la LEC per primera vegada a Catalunya..., administrar curricularment les escoles. És per això que ens ha semblat més factible, més just, més lògic, donada la situació actual i el context, proposar un objectiu d'homogeneïtat i equiparació horària que no tingui en compte les hores lectives, sinó sobre la base dels horaris escolars totals, sense una consideració més detallada, pensant que això és una qüestió que ha de quedar per als aspectes intraescolars d'organització de les competències i de la docència, no?

La posició del Govern és coneguda, senyora Munté. Sabem la posició del Govern. El cost no pot ser un argument. Vostè ho sap i ho ha de saber. A jutjar pels resums de recursos facilitats pel mateix departament,

que vostè ha de tenir perquè jo també els tinc i vostè els ha de tenir, els recursos humans necessaris ja estaven en el sistema, perquè la sisena hora ja estava en funcionament, i un cop aplicades les mesures que el Govern va impulsar relacionades amb les plantilles la disponibilitat docent permetia la continuïtat dels horaris escolars previs i alhora fer front també a la nova plantilla per increment de l'alumnat corresponent al curs 2011-2012. Què se n'ha fet, d'aquest excedent que hi havia en els «estadillos»? Sobren tants mestres... En què els han aplicat? Perquè vostès es van comprometre a no acomiadar ningú. I on estan, aquests mestres? Per tant, ens ho hauran d'explicar, això, perquè l'excedent per fer la sisena hora hi era i estava disponible. Ara, en què els deuen haver aplicat, no ho sabem. Ja ens ho explicaran.

Senyor Chumillas, gràcies, també, encara que aquest cop, per una vegada, no coincidim, encara que solem coincidir, no? Havíem coincidit recentment sobre horaris escolars i la sisena hora. Varen votar conjuntament amb nosaltres la Moció 40 d'aquesta legislatura, que van votar justament a favor de la sisena hora, no? Després, amb l'acord de vostès amb CiU, han canviat d'opinió. Nosaltres respectem la seva posició. En discrepem, i ens agradaria que tornessin a la seva posició inicial de recolzament de l'equitat horària.

Gràcies, senyora Simó, per les seves opinions; també gràcies, senyora Camats, per les seves aportacions; gràcies, senyor Rivera, per la seva posició clara i concisa sobre la necessitat d'un servei educatiu únic, idea en la qual coincidim plenament; gràcies, senyor Laporta, per la seva posició, pensada i mesurada.

Proposem a la cambra la votació en els termes del contingut del text original de la moció, i en aquest sentit ens remetem al text publicat en el butlletí de la cambra.

Gràcies, senyor president, senyors i senyores diputats.

(Pausa llarga.)

La presidenta

Passem a la votació. (Pausa.) Passem a la votació de la moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 47 vots a favor, 73 en contra i 1 abstenció.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la transparència en l'ús dels recursos públics (tram. 302-00134/09)

Passem al dinovè punt de l'ordre del dia i darrer, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la transparència en l'ús dels recursos públics. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular, té la paraula l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

(Remor de veus. Pausa.)

Senyor Rodríguez, ja pot començar.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Honorables consellers, senyores i senyors diputats..., bé, en aquesta que és la presentació de la Moció subsegüent a la interpellació que varem formular durant el Ple anterior sobre la transparència en l'ús dels recursos públics per part de la Generalitat de Catalunya, i en aquell debat posàvem damunt la taula una sèrie d'aspectes amb relació a la transparència que des del nostre grup parlamentari consideràvem i considerem que són importants. I ho posàvem també en un determinat marc, que aquest marc era, per un costat, la legislació que ja hi ha hagut per part del Govern de l'Estat, per un costat; però també, per un altre costat, pels treballs previs que ha anat desenvolupant una ponència conjunta en el darrer any entorn a una possible llei de transparència i que en les properes setmanes tindran lloc noves sessions d'aquesta ponència conjunta per tal d'intentar arribar a un acord.

El Partit Popular posàvem sobre la taula un aspecte que nosaltres consideràvem una vessant concreta de la transparència que nosaltres considerem que és important, que és aquella que fa referència a les retribucions dels alts càrrecs de la Generalitat: Govern, alts càrrecs de la Generalitat, directius d'empreses públiques, d'entitats, de fundacions, d'agències. I entenem que aquest és un element que és important per si mateix, però que en el moment actual hi han moltes facilitats. Hi ha una facilitat que són les tecnologies de la informació i de la comunicació, que faciliten, d'un costat, als governs donar publicitat i fer pública aquesta informació; per un altre costat també faciliten als ciutadans l'accés ràpid, immediat en aquesta informació.

En l'argumentació que fèiem en la interpellació dèiem que resulta estrany que les retribucions i els complements del personal laboral i funcionari al servei de l'Administració sigui informació que és pública, que està a l'abast de la ciutadania, que forma part, habitualment, de la informació que apareix en els pressupostos de la Generalitat o que apareix en els pressupostos de les administracions locals; i, en canvi, la dels alts directius, la dels membres del Govern, la dels directors d'agències, de fundacions, de consorcis, etcètera, sigui una informació que passa absolutament desapercibuda.

I, en aquest sentit, fèiem aquella interpellació i hi havia una certa coincidència amb la vicepresidenta del Govern a l'entorn de..., al fet que podia ser positiu que hi hagués aquesta informació de forma pública, i més en un moment en el qual, sobretot la classe política té, doncs, una espècie de fixació per part dels ciutadans quan a la societat les coses no van bé. I, evidentment, ens hem d'esforçar perquè les coses vagin bé, però també ens hem d'esforçar per tal que aquests elements de transparència contribueixin: una, a reduir els nivells de corrupció que hi puguin haver; però, dues, també, a incrementar la credibilitat de la ciutadania davant de la classe política precisament donant transparència a allò que els que es dediquen —els que ens hi dediquem— a la política percebem dels recursos que són precisament dels ciutadans.

I en aquest sentit dèiem, i d'alguna manera té relació amb la moció que presentem, que el Govern de l'Estat havia actuat, no? I havia actuat, primer, amb un avantprojecte de llei sobre transparència i bon govern que en aquests moments, doncs, està a exposició pública i, per tant, a debat públic; però, en segon lloc, també, a través del Reial decret 451, de l'any 2012, en el qual no només s'estableix el règim retributiu dels alts càrrecs de l'Estat i de les empreses públiques i entitats i organismes que depenen de l'Estat en fixa un topall; però, per una altra banda, també en fa publicitat de quines són aquestes retribucions, i també per un altre costat obliga a la publicitat de les retribucions dels directius de les empreses públiques al fet que les seves retribucions acabin sent públiques en les memòries anuals. I d'alguna manera això és el que es trasllada en aquesta moció en la seva redacció final que portarem a votació.

També hi ha un altre reial decret llei, en aquest cas, que també considerem important, que és el 2/2012 sobre el sistema financer, en el qual si bé no és de transparència, però sí que s'hi estableixen topalls; una cosa força demandada en els darrers anys i davant de les circumstàncies dels mercats i del sistema financer a Espanya, que era posar limitacions a les retribucions dels directius de bancs intervinguts o perceptors de fons públics.

La moció que hem presentat respon, d'alguna manera, a aquests criteris. I, en tot cas, en el moment de posicionar-me sobre les esmenes anunciarem i donarem compliment a una esmena transaccionada a la qual hem arribat amb els grups de Convergència i Unió, esmenant de la proposta, i també d'Iniciativa per Catalunya Verds, que serà la que sotmetrem a votació.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per defensar les esmenes, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyora presidenta. *(Pausa.)* Estava mirant si hi havia presidenta o president per no fer una planxa i ser el màxim de transparent possible en aquesta matèria també.

He llegit amb deteniment –la veritat és que no és massa llarga, i per tant és fàcil de llegir– la moció que presenta el Grup del Partit Popular, i haig de manifestar, abans d'entrar en continguts i d'exposar quin serà el parer i el posicionament del nostre grup parlamentari, una primera perplexitat –perplexitat– en el sentit que el diputat que presenta aquesta iniciativa, igual que la resta de diputats, que suposo que ens posicionarem, estem participant d'una ponència conjunta..., i no deixa de ser un xic estrambòtic que en la mesura que estem o en el mateix temps que estem participant en aquesta ponència conjunta, un dels diputats presenti una iniciativa que, al meu entendre, supera o planteja

allò que en teoria hauria de formar part d'aquest àmbit de discussió al qual ens remetem en la ponència.

Per tant, el primer principi o la primera perplexitat que hauríem de mostrar és una certa, diguem-ne, deslleialtat a la resta de grups parlamentaris. Tots tindríem vocació de presentar aquí una cursa de propostes. És més, tots les hem plantejades en el marc a on s'havia de plantejar que és el marc de discussió d'aquesta ponència; ponència, val a dir-ho, en la qual tenim en aquests moments un text articulat, i, per tant, seria motiu que plantegéssim els nostres plantejaments en aquest marc.

La segona perplexitat és perquè, en definitiva, vostès ens plantegen aquesta moció quan resulta que fa quatre dies, només quatre dies, votaven conjuntament amb el Grup de Convergència i Unió uns pressupostos de la Generalitat. I el que ens preguntem tots plegats –i no deixo de preguntar-m'ho cada vegada que vostès vénen aquí a defensar una moció– és per què això que vostès ens demanen no ho plantejaven en el marc d'aquesta moció. Era tan senzill com que això forma part del que són uns pressupostos. I, per tant, hauria estat bé que vostès haguessin evidenciat en aquell moment la sensibilitat per la transparència que avui intenten manifestar.

També, manifestar –i aquí vaig a defensar la nostra esmena– una certa perplexitat que això ho defensí el seu grup parlamentari que, precisament, no és d'aquells que puguin donar excessives lliçons en l'àmbit de la transparència. Avui mateix, fa poques hores, teníem precisament la compareixença del síndic de greuges i ens alertava que l'única institució amb la qual no hi tenia col·laboració precisament era la Delegació del Govern i l'Administració de l'Estat en aquests moments governada pel Partit Popular.

En aquest sentit, nosaltres el que plantegem en aquesta esmena, que també formarà part d'una proposta de resolució, és que ja que parlem de transparència, la transparència l'apliquem a la senyora delegada del Govern que, a més a més, resulta que era diputada en aquesta cambra només fa alguns mesos. Estaria bé que l'exdiputada, que a més a més estava en la ponència de transparència, fos una persona transparent i que, per tant, deixés entrar en el Centre d'Internament de la Zona Franca o col·laborés per tal que, en definitiva, tots plegats poguéssim no només venir a aquí i donar lliçons de transparència, sinó ser pràctics, i en definitiva en la nostra actuació pública evidenciéssim aquesta transparència.

Vostè feia referència també a aquest avantprojecte de llei que hi ha en aquests moments al Congrés dels Diputats. Home, francament, mal exemple –mal exemple–, si hem d'agafar un exemple m'estimo més, en tot cas, que agafem el que tenim en aquests moments al damunt de la taula, perquè resulta que el que tenen vostès de projecte a nivell del Congrés dels Diputats planteja, com a mínim, tres interrogants que al meu entendre ens han de fer meditar.

Primer interrogant, es tracta d'una invasió competencial; cosa que no deixa de resultar bastant habitual en el seu grup parlamentari, perquè resulta que vostès es-

tan jugant aquí a definir un marc i a l'Estat espanyol estan definint a superar aquest marc amb una llei que envaeix competències.

Segona qüestió, resulta que en aquest moment tot ha de ser transparent. Però, ai las!, quan resulta que topem amb el cap de l'Estat, quan resulta que topem amb la corona aquí no hi entra la transparència. Doncs, nosaltres volem transparència per a tothom. Volem que la corona, volem que tots els membres de la corona demostrin transparència, i sapiguem en aquests moments qualsevol ciutadà o ciutadana quines són les despeses de la corona i què es gasta l'Estat i què ens gastem els ciutadans en aquesta corona.

Però la tercera qüestió, una miqueta, si m'ho permet també, de sentit comú, resulta que l'avantprojecte no només es refereix a la transparència, es refereix també al bon govern, i no deixa de sorprendre que resulta que faci referències a la impossibilitat d'acceptar regals que «superin els usos habituals socials o de cortesia». I llegeixo paraules textuais que diu l'avantprojecte que vostès han presentat en el Congrés dels Diputats.

I la pregunta que tots plegats ens fem, la pregunta que suposo que tothom es fa, la pregunta que suposo que tots els parlamentaris i parlamentàries farem és: els vestits del senyor Camps formen part dintre d'aquest conjunt? La meua resposta és: no. Per tant, maleïda transparència, maleït bon govern, si el que fan vostès és buscar-nos com a model el model que han presentat l'Estat espanyol.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Té la paraula en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió l'il·lustre senyor Roger Montañola.

Roger Montañola i Busquets

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Honorable vicepresidenta, senyores i senyors diputats, comparec aquí per posicionar el Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Agraeixo en primer lloc al grup proponent d'aquesta moció que ens generi, ens doni, la capacitat de debatre quelcom que ens ocupa, quelcom que ens preocupa i que a més a més, si ens ho permeten, en volem fer bandera. Això és la transparència.

La moció plantejada pel Grup Parlamentari Popular parla de transparència des de la perspectiva, entenem nosaltres, d'un sol sector. Parla en primer lloc de formes de nomenament i contractació d'alts càrrecs de la Generalitat i altres empreses, i per altra banda de retribucions d'alts càrrecs. Nosaltres entenem que parlar de sous i de retribucions és útil, és necessari i segurament, fins i tot, és sa. I, per tant, des d'aquesta perspectiva, òbviament no podem més que acceptar que es posi sobre la taula aquest debat.

De fet, les esmenes que el grup parlamentari ha plantejat i que en el següent torn entenc que el proponent comentarà van en la línia simplement d'aportar una

sèrie de millores tècniques, però en qualsevol cas sense desvirtuar la idea inicial de la moció.

Per tant, és important parlar de sous públics? Ho és. Cal fer-ho? Sí. És aquesta l'única base de la transparència? No. Des d'aquest grup parlamentari creiem que la transparència s'ha d'abordar des de moltes –moltes, moltes, moltes– vessants. En primer lloc, creiem fermament que transparència en l'àmbit públic també és sinceritat amb els ciutadans. I en aquest sentit volem fer un apart i un agraïment al govern, un govern que ha estat sincer, un govern que ha estat capaç de mirar els ciutadans a la cara, d'explicar-los que la situació és molt complicada, però a la vegada de dir-los que tots conjuntament, sabent quina és la situació real, ens en sortirem. Per tant, en aquest sentit, des d'aquesta perspectiva i des de l'opinió d'aquest grup parlamentari, sinceritat també és transparència.

Però també ho és, senyores i senyors diputats, l'exemplaritat. I quan parlem d'exemplaritat parlem d'austeritat. Quan un govern demana ser auster, quan un govern reclama a les administracions públiques, als treballadors públics, austeritat, comença per ser auster ell mateix. I el Govern, en aquest sentit, és més exemplar que ningú. És més auster que ningú, i per tant es legitima en si mateix quan reclama a la ciutadania una sèrie d'esforços. Això, des de la nostra perspectiva, també és transparència.

Un altre element que des d'aquest grup parlamentari entenem fonamental i entenem bàsic. És evident que en aquest segle XXI en què estem, en una democràcia consolidada es reclama a les estructures públiques, es reclama a les administracions públiques, més obertura, menys opacitat, més portes obertes i menys portes tancades. I en aquest sentit també podem dir que aquest Govern ha fet molta feina al respecte. I, per tant, des d'aquest grup parlamentari que li dona suport, ens en sentim molt –i molt, i molt– orgullosos.

Però tinguem en compte també que aquesta moció, que entenem que té un caire simbòlic, un caire necessari..., de debat, que tots els que estem a la cambra la podem aprovar, també planteja una oportunitat, una oportunitat per fugir de tòpics, perquè quan plantejem quines són les retribucions reals dels alts càrrecs i de totes les derivades que a això..., li puguin treure, també plantejem la necessitat que la ciutadania els conegui perquè es defugui de tòpics i de simplismes que en molts casos fan mal a la política però a la vegada també fan mal a la mateixa ciutadania. I, per tant, aquesta moció ens planteja una oportunitat en aquest sentit.

I, per altra banda, com a representants públics que som tots els membres d'aquesta cambra, independentment del grup polític que defensem, també és important que defensem la nostra tasca, que ens la fem respectar, que ensenyem a la gent que la necessitat i l'existència de parlaments que són transparents..., però que existeixen i que són necessaris, és més important que mai. Per tant, de la noblesa del servei públic i de la política també se'n pot treure quelcom, d'aquesta moció.

Per què ho diem, això? Doncs, molt simple: perquè quan parlem de transparència no només parlem de sous, que també, no només parlem de formes de no-

menament, que també, sinó que parlem de fer que la distància entre ciutadania i política sigui menor. Perquè, senyores i senyors diputats, a parer d'aquest grup parlamentari, ciutadania i política, política i ciutadania, en realitat són exactament la mateixa paraula.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidenta, vicepresidenta, il·lustres diputats i diputadas, bueno, yo me he vuelto a releer la moción, la proposición, porque estamos hablando de los sueldos, ¿no? Bueno, de los sueldos. Valores también, pero sueldos.

Apoyaremos esta propuesta del Partido Popular. No vamos a entrar a valorarla, de dónde viene ni hacia dónde va. Pero en sí misma nos parece muy positiva.

Y proponemos que desde aquí se inste al Congreso de los Diputados que se realice una tabla nacional de sueldos para que exista una relación entre el cargo y la función pública y el sueldo que se recibe. Porque yo les voy a dar a ustedes algunos datos. No todos son transparentes. Está muy bien porque esta propuesta va a hacer transparentes todos los sueldos. No tendremos que intentar investigar qué cobra el director de TV3, lo sabremos, ni qué cobran los consejeros, lo sabremos. O sea, estará muy bien. Yo espero que se apruebe.

Porque, claro, los datos que sabemos, pues, son un poco paradójicos. Porque Cataluña lidera... ¡Por fin somos líderes en algo! ¡Qué alegría, me ha dado una alegría enorme! Somos líderes en muchas cosas. ¿En qué? Por ejemplo, el *top ten* de los diez políticos mejor pagados de España. El primero, el presidente de la Generalitat; el segundo, el presidente de la Diputación de Barcelona, y el tercero, el alcalde de Barcelona. ¡Fantástico! Lideramos alcaldías, diputaciones y presidentes de gobiernos autonómicos. Pero no solo de gobiernos autonómicos, sino también de gobiernos, ¡porque cobra el doble que el presidente Mariano Rajoy! ¡Claro que lo tiene que hacer necesariamente mejor, nuestro presidente de la Generalitat! (*Remor de veus.*) ¡Cobra el doble! Pobrecito, el expolio fiscal español cómo castiga, especialmente a los miembros del Gobierno de la Generalitat. Porque sí, es cierto. ¿Cuánto cobra Artur Mas? Creemos que sobre los 144.000 euros al año. Claro, y los *consellers*, pues hombre, no está mal: 108.000. ¿Qué cobran los pérfidos presidentes del resto de comunidades autónomas de España? Pues José Antonio Griñán, el presidente andaluz, 68.000; el *lehendakari* Patxi López, 100.000. Somos líderes en algo.

Y como eso es muy bueno, la transparencia es un principio fundamental –acabo presidenta– en la democracia, nos sorprende el comportamiento fariseo de algunos grupos parlamentarios, que, ¡ai las!, piden la transparencia en las administraciones ajenas pero

no la quieren en la propia. Qué curioso. ¿Por qué será? A lo mejor porque se descubre que los oprimidos del palco del Camp Nou cobran mucho dinero. Y está bien que se sepa –está bien que se sepa. Es bueno, es bueno saberlo. La información siempre es buena. Lo que pasa es que para algunos la información, la única que piden, es la de los demás, porque la propia a lo mejor acaba resultando que desmonta algunos de sus farisaicos argumentos.

Gracias, presidenta, diputados, diputadas.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa té la paraula la il·lustre senyora Dolors Camats.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, senyora presidenta. Per posicionar el meu grup parlamentari en el que creiem que era una moció de transparència i que ja no sabem què acabarà sent si continua gaire el debat.

Simplement per fer una primera reflexió sobre el que proposa aquesta moció, que parla de transparència, que en certa mesura és accés a la informació, informació que han de tenir els ciutadans i ciutadanes per poder decidir, conformar la seva opinió sobre els afers públics, i sobretot perquè es tracta d'informació que es refereix a allò que és públic, per tant a allò que és de tots. No oferim informació a la ciutadania sobre allò que no saben o no haurien de saber, sinó sobre allò que precisament és informació de tothom, i que és necessària també perquè ciutadans i ciutadanes es conformin una opinió sobre els afers públics i puguin tenir més capacitat de participar en aquests afers.

Això comporta evidentment per a les administracions –abans s'hi han referit altres grups– l'obligació de publicitar aquesta informació –i des de fa anys les administracions de mica en mica han anat obrint també els seus calaixos i les seves finestres per donar a conèixer aquestes informacions–, però alhora també de donar resposta a les demandes d'informació de la mateixa ciutadania.

Probablement, una moció com aquesta, que demana la publicitat de sous i de retribucions i també de l'elecció de càrrecs, o d'alts càrrecs en el cas de l'Administració de la Generalitat i altres tipus d'organismes, és una combinació de totes dues coses: de l'obligació de l'Administració de posar a l'abast aquesta informació, però també fruit de la pressió de la mateixa ciutadania, que en una situació com l'actual, i cada vegada més, i pel mateix apoderament de la ciutadania, exigeix conèixer també quines són les retribucions i les condicions amb què treballen els servidors públics. I, per tant, és tant una actitud proactiva com una actitud reactiva.

En el nostre cas, a més a més, hem volgut complementar la moció amb unes de les administracions o organismes que creiem que no estaven en el llistat que s'havia proposat des del grup proponent, des del Partit Popular, que són també aquells consorcis que amb una

majoria de participació pública avui gestionen serveis importants, serveis públics a l'abast de la ciutadania. I molt especialment creiem que afectarà, en el cas dels consorcis majoritàriament participats per la Generalitat, consorcis sanitaris. Avui ens trobem amb la dificultat de conèixer què cobra el gerent d'un hospital o què cobra el gerent d'un consorci sanitari al qual s'aplica la retallada de llits o al qual s'aplica un pla de viabilitat. Ens sembla que és també necessari que en aquests casos es conegui quines són les retribucions, quins són també els sous i les condicions laborals i salarials, d'aquells que apliquen també aquestes condicions, aquestes retallades o aquestes situacions. I, per tant, en aquest sentit la nostra esmena, i sumar-nos a aquesta transacció.

I, finalment, només per acabar, també una reflexió sobre no sé si la idoneïtat o no de la moció. En tot cas, cada grup parlamentari és lliure de fer les interpellacions i les mocions que cregui que són necessàries i oportunes. Com que el nostre grup parlamentari sovint és titllat d'inoportú per la majoria, no serem nosaltres qui titlli cap altre de ser-ho. És cert, com es deia abans, que en el marc dels treballs d'una ponència en el Parlament sobre transparències sembla un bolet, certament, que hi hagi ara una moció en aquest sentit. Però per nosaltres és oportuna si fa avançar més de pressa en aquest sentit.

Ara, el que tampoc no podem acceptar són lliçons de transparència per part del Govern. I lamento esguerrar, deixin-m'ho dir així, la primera intervenció del senyor Montañola en el Ple, o esmenar-li, per dir-ho així, l'excel·lent elocució que ha fet avui sobre els temes de transparència. Home!, que ell ens doni lliçons de transparència, un govern en què..., per exemple el meu grup, estic segur que els altres poden trobar altres exemples..., després de setze mesos que intentem saber què ha costat el canvi de placa que passa de dir «Departament d'Educació» a «Departament d'Ensenyament»... (*Forta remor de veus.*) Hem demanat per tercera vegada què valen aquests canvis de placa, i el Govern es nega a explicar-nos què els ha costat, això. (*Persisteix la remor de veus.*) Em fa l'efecte que un govern així...

La presidenta

Un moment, senyora diputada...

Dolors Camats i Luis

...ens doni lliçons de transparència...

La presidenta

Senyora diputada, un moment –un moment. Senyor... Un moment de silenci. Només queden uns quants minuts per acabar el plenari. Un moment de calma. Senyora diputada, continuï.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, senyora presidenta. Intentava no esverar-los, no esverar l'hemicicle, però veig que és impossible.

En tot cas, deia, lliçons de transparència d'un govern que fins i tot un detall així es nega a donar-lo, tampoc no creiem que les hàgim de sentir.

Res més; moltes gràcies.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula el senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Honorable vicepresidenta, il·lustres diputats i diputades, bé, jo estic d'acord que hi hagi una màxima transparència en totes aquestes qüestions relatives als procediments dels nomenaments i contractació de totes les persones que són titulars d'institucions polítiques o administratives de la Generalitat de Catalunya.

El que sí que em permetran és que, atesos els antecedents recents seus d'una Espanya única, sense autonomies, o si cal intervingudes, concentrant el poder a Madrid, i a més a més amb aquesta obsessió que tenen per recentralitzar-ho tot, tingui la percepció en aquesta moció que el que pretenen és d'alguna manera reduir l'Administració pública catalana i, fins i tot, menys-tenir-la.

Però, tot i així, si vostès el que volen és tenir garanties de si els alts càrrecs de la Generalitat fan la seva feina, exerceixen les seves funcions de manera honesta, honrada, correcta, professional, doncs, ho tenen fàcil: demanin el que correspon a aquestes qüestions en les comissions corresponents.

I si el que sospiten és que hi ha manca d'ètica, mala praxi política o manca de transparència en els nomenaments o inclús, fins i tot, en les retribucions, doncs, també tenen altres mecanismes per denunciar-ho.

En qualsevol cas, estic d'acord en la publicitat dels nomenaments i la contractació dels titulars d'institucions polítiques, com he dit abans, i administratives de la Generalitat. En el que no estic d'acord és que es sobre-exposi la retribució d'aquestes persones i que es posi ombra de sospita sobre l'actuació del Govern de la Generalitat.

Gràcies, il·lustres diputats i diputades.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Alfons López Tena.

Alfons López i Tena

Moltes gràcies, senyora presidenta. Donarem suport a aquesta moció, sense perjudici d'avisar de dues coses: per una banda, que en el cas que s'aprovi no s'aplicarà; en el segon, que aquí el que no es té en compte són alguns petits detallets.

Per exemple, imaginin que això s'apliqués al Parlament de Catalunya, que aquí no se'n diu res. Aques-

ta invenció jurídica de la indemnització per desplaçament, que, per tant, està lliure d'impostos perquè no és una retribució, s'hauria de publicar o no? Aquí, tot això no s'especifica, aquesta gran inventiva i fantasia que s'ha tingut en tots aquests anys d'inventar-se conceptes a efectes de no-retribució, no s'ha de fer públic, no s'ha de comunicar.

Per exemple, s'hauria de saber si el president de la Generalitat cobra, o no, aquesta quantitat, que és perfectament compatible? La cobra? No la cobra? Entre els vint mil i trenta mil euros que cobra cada un dels diputats i diputades com a indemnització per desplaçar-se; ho està cobrant?, no ho està cobrant? Això s'aplicaria?, no s'aplicaria?

Parlament transparent? Aquesta és l'única institució catalana que no té una taula de retribucions publicada; no la té. Aquesta és l'hora..., per exemple, quant està cobrant, per posar un exemple, l'assessora de la senyora presidenta del Parlament? Quant està cobrant? No se sap.

I quan s'ha demanat..., i aquesta és la part, diguem-ne, de..., agraint que el Partit Popular canvie de posició, el representant del Partit Popular a la Mesa s'ha negat sempre a fer públiques, a entregar als diputats aquestes retribucions. Entre elles..., poden saber vostès, poden saber els ciutadans, vostès mateixos poden saber quant cobra cada diputat del Parlament de Catalunya? No –no. L'article tal, l'article tal... Quantitats concretes, específiques, no.

Per tant, referir-se que aquí hi ha una ponència que des de fa un any i escaig està fent la mona i no ha fet absolutament res sobre transparència i accés a la informació és un sarcasme.

Per això votarem a favor d'aquesta moció. I votarem a favor perquè sí que considerem que els ciutadans tenen dret a tenir tota la informació, fins a l'últim cèntim que passa dels pressupostos públics a una butxaca privada, sense necessitat d'haver d'anar-se'n a la fiscalia perquè la fiscalia sigui qui tinga aquesta informació. I això no s'està complint.

I el problema no és que no s'estiga complint per l'actual Govern, que no; tampoc per l'anterior, tampoc per l'anterior, tampoc per l'anterior. Ni per l'actual Mesa del Parlament, que no, sinó tampoc per les anteriors.

És a dir, portem una pràctica d'opacitat, una pràctica que els ciutadans no s'assabentin de res i una pràctica d'amagar els diners, entre altres coses camuflant-los sobre la base de dir que no són retribucions, sinó que són indemnitzacions. N'hi ha algunes més que es poden inventar: nocturnitat, perillositat, qüestions d'aquesta mena. I així és la manera, primer, d'amagar la informació; segon, de cobrar el doble, perquè s'està exempt d'impostos. Tots els trucs estan ja inventats i els coneixem.

Per tant, votarem a favor de la moció. Però els ho recordarem cada vegada que neguin aquesta informació als mateixos diputats i als ciutadans de Catalunya, que tenen dret, hi insisteixo, a saber fins l'últim cèntim. Perquè amagar informació no està practicant-se només del rei d'Espanya, està practicant-se de tots i ca-

dascun dels que cobren dels pressupostos públics a Catalunya. I això ens sembla absolutament inadmissible.

I ens sembla que, aquesta moció, tant de bo que sigui efectivament el plantejament d'un canvi de posició del Partit Popular en aquesta matèria i dels partits que puguin votar-ho, i que efectivament ho compleixin, i no com totes les mocions, que l'actual Govern, igual que l'anterior, que l'anterior, que l'anterior, en els últims trenta anys, sistemàticament incompleix, perquè, ja se sap, les mocions d'un parlament de fireta tenen el resultat d'anar-se'n a una paperera també de fireta.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Laia Bonet.

Laia Bonet Rull

Gràcies, presidenta. Sense ànim de donar lliçons –sense ànim de donar lliçons, efectivament–, jo crec que l'escena que hem viscut abans, quan la diputada Dolors Camats reclamava que si es parlava de transparència, si es reclamava transparència, si es predicava transparència, si es feia el discurs de la transparència, el mínim era contestar les preguntes que formulen els grups parlamentaris d'aquesta cambra des del principi de legislatura, jo crec que no és la millor imatge d'aquesta cambra agafar-se aquest comentari en broma i riure, com ha passat i com hem pogut veure, malauradament, alguns de nosaltres.

Crec que el missatge que s'està donant és... (*Remor de veus.*)

La presidenta

Un moment –un moment. (*Pausa.*)

Laia Bonet Rull

Sí, m'agradaria... (*Pausa.*)

La presidenta

Ja pot. Continui.

Laia Bonet Rull

Gràcies, presidenta. M'agradaria saber si hi creiem tots, en la transparència. Jo n'estic convençuda, que quan tothom en aquesta cambra parla de transparència, home, mínimament hi creu, en aquest debat, no? Si no, difícilment es pot falsejar fins aquest punt. En tot cas, el que demanaria sobretot és que tinguem present que quan un grup parlamentari formula preguntes espera respostes.

I, per tant, tant pel que comentava la diputada Dolors Camats, com, per exemple, quan plantegem des del nostre grup parlamentari en quantes sessions de les reunions de govern assisteix el secretari general de la Presidència, malgrat no ser-ne membre, del Govern, i

seguim sense tenir una resposta a aquesta pregunta, des de la primera reunió de govern d'aquesta legislatura, que ens contesti clarament el que preguntem no és una broma, no és una qüestió que ens permeti posar-nos a riure en aquesta cambra.

Per tant, simplement com a apunt. Jo crec que amb l'actitud es demostra realment si creiem o no creiem en el que prediquem en aquesta cambra.

I, després, permetin-me..., perquè jo no em volia estendre en aquesta explicació; de fet, dubtava fins i tot de si sortir al faristol o fer-la des de l'escó, perquè en el que no vull participar és en allò que el grup proponent d'aquesta moció va qualificar de «número», fa dues setmanes, en el Ple en què interpellava la vicepresidenta. Sortint del faristol, deia: «A vegades ens toca fer cada número...» Doncs, no vull participar en aquest número; efectivament, no hi vull participar.

Perquè si som avui aquí presentant, veient com el Grup del Partit Popular de Catalunya presenta aquesta moció és perquè hi va haver un acord entre Convergència i el PP en el marc de la Llei de pressupostos que, entre altres mesures, col·locava una peça, que és que Convergència donaria suport a les mesures de transparència del PP. Petit detall: ja hi havia una ponència conjunta sobre transparència. Menysteniment, novament, de les funcions d'aquesta cambra. O som seriosos o no ho som. I jo crec que no és seriós el que està passant avui aquí. El debat sobre transparència, si tenim una ponència conjunta, fem-lo allà; és on estem fent propostes tots. Tenim un text articulat, fins i tot, que tenim ara sobre la taula tots els ponents d'aquest grup de treball. Què estem fent avui aquí? Cap problema. Clar que ho votarem a favor. Com podem estar en contra del que es posa sobre la taula aquí? Però aquí no es tracta de fer una competició sobre transparència. No som el mag Andreu, que es penja les medalles de veure qui és el més transparent d'aquesta cambra. On anem? Si us plau!

Per tant, fem les coses amb serietat, crec, fem-les allà on toca, a la ponència conjunta sobre transparència, presentem allà les propostes. I, si comencem a competir entre nosaltres a veure quantes medalles ens podem penjar en matèria de transparència, com a mínim que sigui cert. Perquè aquí, curiosament, en la transacció que ens presenta –com que no se'ns ha explicat fa de mal fer avançar-ho, però com que se'ns ha donat es pot constatar fàcilment– resulta que, en aquesta competició de veure qui és més transparent, en l'esmena que ha presentat Convergència a la moció del PP i que el PP ha acceptat, els dos grans líders de la transparència avui, en aquest cambra, ha saltat una cosa: és que ara ja no cal donar publicitat a les dietes d'assistència. I estava precisament ben explícit en la moció inicial. Doncs, les lliçons de transparència s'han traduït que ara ja no cal donar, gràcies a la transacció que s'ha fet entre aquests dos grups parlamentaris que avui ens volen donar una lliçó sobre transparència..., doncs, no caldrà donar publicitat sobre les dietes d'assistència. És una opció, però plantegem-nos-ho, si anem pel bon camí, si comencem a presumir de veure qui és més transparent.

I, dit això, en tot cas, res a dir sobre el discurs que ha fet el diputat Roger Montañola, que evidentment celebri; crec que tots el podem compartir. I no es tracta d'això. Aquest debat, aquest discurs, aprofundir sobre el concepte de transparència i el que ens reclama la ciutadania, que crec que tots compartim, sincerament, l'hem de fer quan aprovem la llei de transparència i no a base d'aquests episodis malaurats.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats... Senyor Bosch, en primer lloc, la perplexitat és la nostra, no?, perquè, després de la quantitat d'inconvenients que vostè li ha trobat a la proposta que hem presentat, dir que l'acaba votant a favor, doncs, com a mínim, ens deixa perplexos.

Però deixin-me, almenys, dos elements, tres, que vostè ha citat, per donar-li resposta, no? Un que és transversal: el tema de la ponència conjunta. Ho vaig explicar durant la interpellació; també ho vaig explicar en la reunió de la mateixa ponència conjunta, la primera reunió de la ponència conjunta, a la qual vaig tenir l'honor d'assistir com a ponent del Grup Parlamentari Popular, però també era la primera de l'any, i casualment s'havia convocat després de l'anunci del Govern de l'Estat de la publicació d'un avantprojecte de llei de transparència i bon govern. No sé si era casualitat o no, però la realitat és aquesta. Un altre diputat s'hi ha referit amb uns tons crec que més despectius cap al treball d'aquesta ponència. Nosaltres hem manifestat des del primer dia, i ja ho va fer la senyora Llanos de Luna i ho fem nosaltres i ho faig jo mateix, el total respecte per aquesta ponència i el nostre treball en positiu per tal que en surti una bona llei de transparència per al Parlament de Catalunya i per al Govern de la Generalitat.

Segona qüestió. En el marc dels pressupostos és on ho vam plantejar. I, fruit d'aquell acord de pressupostos, és pel que es va presentar una llei de transparència en l'àmbit de les retribucions del personal. I és per aquest motiu, també, que avui ens trobem aquí debatent aquesta moció.

I una tercera qüestió. Escolti, no hi doni més tombs sobre el Síndic de Greuges i la manca de transparència del Govern del Partit Popular amb el centre d'estrangers de la Zona Franca. Hi ha la transparència que hi ha d'haver. I el Síndic de Greuges no hi té competència; qui té competència és el Defensor del Poble. I quan hi van les institucions del Defensor del Poble no tenen absolutament cap mena de problema per accedir-hi. Fixi's, fins i tot no tindrà cap problema per accedir-hi el bisbe de Barcelona, perquè també hi té competències. Però, en canvi, el Síndic de Greuges..., i que hi vagi la setmana després que hi anés el personal del Defensor del Poble... Escolti'm, em remeto al debat que hi ha hagut aquest matí amb relació a l'informe del Síndic de Greuges.

Sobre l'avantprojecte de llei de la transparència vostè dirà el que vulgui. Escolti'm, tenen diputats en el Congrés; tindran oportunitat de presentar-hi esmenes; està en exposició pública, és un avantprojecte, tenen l'oportunitat de dir-hi la seva, la qual cosa em sembla que és prou raonable.

Ara, donar, intentar donar lliçons de transparència oblidant-se que s'han estat set anys en el Govern, home, doncs, resulta una mica complicat, perquè el Govern que aprovarà aquesta transparència en el marc de les retribucions no serà el Govern que van tenir vostès. I, si vol, li recordo algun dels episodis més divertits d'un govern seu, com, per exemple, el dels informes sobre l'opinió dels periodistes sobre el Govern, o, per exemple, sobre –ja no me'n recordo, eh?– el de les cloïsses ratllades?, o el de la imbricació de la perdiu japonesa amb la perdiu catalana.

La presidenta

Senyor, senyor diputat...

Santi Rodríguez i Serra

Se'n recorden, d'aquests informes? Són...

La presidenta

Senyor diputat, ha de parlar de les esmenes.

Santi Rodríguez i Serra

Vaig a parlar de les esmenes. Però aquests eren informes, suposo que transparents, dels seus governs.

Hem arribat a una transacció amb el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que bàsicament el que feia era reordenar la proposta de moció que havia presentat el Grup Parlamentari Popular. I ha dit la senyora Bonet: «Han desaparegut les dietes.» Permeti'm, no, no és que hagin desaparegut les dietes, el que han aparegut són els salaris, els complements i altres, que sí que desapareixien amb les esmenes de Convergència i Unió. Ho hem recuperat. I dintre d'«altres», evidentment, hi caben perfectament les dietes.

I acceptem i incorporem també l'esmena d'Iniciativa per Catalunya, que el que té per objecte és que aquells consorcis participats en més d'un 50 per cent per part de la Generalitat formin part també d'aquest bloc de transparència.

I, finalment, no acceptem l'esmena presentada pel Subgrup de Ciutadans, perquè bàsicament allò que es demana ja està fet en el Congrés dels Diputats, a través del Reial decret 451, que el que fa és fixar topalls, però, a més a més, fer públic quines són les retribucions dels alts càrrecs de l'Administració de l'Estat.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(Pausa. Roger Montañola i Busquets demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Montañola?

Roger Montañola i Busquets

Per al·lusions...

La presidenta

Trenta segons...

Roger Montañola i Busquets

Molt ràpidament. Miri, senyora Camats, si el que més li preocupa sobre transparència d'aquest Govern és el cost del canvi de plaques de totes les conselleries, moltes gràcies, perquè això vol dir que aquest Govern és molt i molt transparent. Per tant, li agraeixo molt la seva proposta.

(Dolors Camats i Luis demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Camats, té quinze segons.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, presidenta. Senyor Montañola, no..., no és el que més ens preocupa; però, després de setze mesos, la nostra curiositat augmenta moltíssim. I, per tant, sí, ens agradaria saber què han costat aquestes plaques, perquè, si no ens ho diuen, és que alguna cosa deuen amagar.

(Rialles i remor de veus. Pere Bosch Cuenca demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Bosch... *(Remor de veus.)* Senyors diputats, senyors diputats...

Pere Bosch Cuenca

Per...

(Persisteix la remor de veus.)

La presidenta

Senyors diputats, si us plau! Senyor Bosch...

Pere Bosch Cuenca

Per al·lusions, senyora presidenta. Ho dic per explicar el motiu abans. El senyor Santi Rodríguez feia referència... Jo em referia..., quan desacreditava..., no em referia a la moció d'avui que, francament, és molt *light*, em referia bàsicament a l'avantprojecte de transparència... *(remor de veus)*, molt *light*, a l'avantprojecte de transparència que hi ha... *(Forta remor de veus.)* És molt suau, francament, és molt suau... *(Rialles.)* Diguem-ho de forma..., és molt suau... –sigui perquè vostès han arribat a un acord–, però francament és molt suau. La qüestió és que em referia a l'avantprojecte de llei que vostès tenen a Madrid: que el senyor Camps continués rebent vestits o que no possibilita que sapi-

guem què costa realment la monarquia espanyola, a banda dels 30 milions, no pot ser mai un bon avant-projecte de llei. (*Veus de fons.*)

La presidenta

Passem a la votació de la moció. La moció és la transacció que s'ha fet entre el titular de la moció i les esmenes de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 118 vots a favor.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts de nou del vespre i tres minuts.